

ΣΩΚΡΑΤΗ Β. ΣΙΣΚΟΥ

**ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ
Κοινωνικοπολιτικής
Θεματολογίας**

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Οι δικοί μας συκοφάντες του ελληνικού πολιτισμού

**Ο πολιτιστικός εκφυλισμός
και ο αναπότρεπτος θάνατος
της Ευρώπης**

Δημοσιευμένα άρθρα 2019-2020

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2020

**«Δεν ψάχνω για να γνωρίζω τις απαντήσεις,
ψάχνω για να καταλαβαίνω τις ερωτήσεις»
ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ**

ISBN 978-960-9763-21-1

© Α' Έκδοση: Μάρτης 2020

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΣΙΣΚΟΣ
Κοσμοπούλου αρ.14
Τηλ. 2310. 827.131
Κιν.6932989168

ISBN 978-960-9763-21-1

**Quand les prédictions s'effondraient,
la prophétie restait le seul espoir**

*(Όταν οι προβλέψεις κατέρρευσαν, η προφητεία
παρέμεινε η μόνη ελπίδα)*

Albert Camus

Εικόνα Εξώφυλλου
«Νεκρή φύση»

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ	5
Η ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΙΑ.....	17
ΤΟ ΠΟΦΙΛ ΕΝΟΣ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΤΗ.....	20
ΟΙ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΟΧΟΙ.....	26
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΥ.....	29
ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ.....	34
ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ.....	39
ΕΚΣΥΓΧΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛ-ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ.....	43
ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΛΑΓΝΕΙΑ.....	48
Η ΣΦΗΚΟΦΩΛΙΑ.....	52
ΤΙ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΓΕΝΙΕΣ.....	57

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ.....	65
Η ΓΙΓΑΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΙΣΛΑΜΙΣΜΟΥ.....	71
ΤΩΝ ΟΙΚΙΩΝ ΥΜΩΝ ΕΜΠΙΠΡΑΜΕΝΩΝ.....	75
Η ΕΛΛΑΔΑ, Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Η ΔΥΣΩΠΗ.....	80
Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ.....	84
Η ΣΤΑΔΙΑΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ.....	88

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ.....	93
Ο ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ.....	97
ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ.....	102
Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ.....	107
Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ.....	113
ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.....	117
Ο ΣΥΥΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ.....	123
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.....	127

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

1.- Η έννοια της αυτοεκπληρούμενης προφητείας

Στο τελευταίο άρθρο της πραγματείας μου «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», η οποία δημοσιεύτηκε τον Απρίλη του 2019, απαριθμούνται κάποιες δυσλειτουργίες και προβλήματα στις βασικές δομές του ελληνικού κράτους, οι οποίες σύμφωνα με τα δεδομένα των αυτοεκπληρούμενων προφητειών, οδηγούν τη χώρα (αν δεν υπάρξει αναστροφή) στο χάος και στην καταστροφή.

Κάποια από αυτά τα πιο βασικά προβλήματα που περιμένουν λύσεις, τα έχουμε ήδη απαριθμήσει σε προηγούμενα άρθρα μας. Η αναστροφή δυσχεραίνεται από την πολύχρονη ενδυνάμωση μιας λαίλαπας εθνομηδενισμού και αυτή η απειλή αποτελεί αντικείμενο της έρευνας στο Α' Μέρος της παρούσας «ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ», ενώ στο Β' Μέρος παρατίθενται διάφορα δημοσιευμένα άρθρα από τον Ιούνιο του 2019 και ως τον Φεβρουάριο του 2020, στα οποία συμπληρωματικά επισημαίνονται κάποιες από τις πολλές υφιστάμενες δυσλειτουργίες που θίξαμε και στα άρθρα προηγούμενων ετών.

Πριν όμως προβούμε στην ανάπτυξη του παρόντος εισαγωγικού κειμένου, θεωρούμε απαραίτητη την ενημέρωση των αναγνωστών στην άγνωστη για τους πολλούς έννοια της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, την οποία αναλύσαμε διεξοδικά στην προαναφερόμενη πραγματεία. Αυτή η περιληπτική ανάλυση του όρου, θα βοηθήσει στην καλύτερη κατανόηση των πολιτικών γεγονότων στα οποία θα αναφερθούμε μεταγενέστερα.

Ο όρος καθιερώθηκε από τον Αμερικανό κοινωνιολόγο και καθηγητή του πανεπιστημίου της Κολούμπια Ρόμπερτ Μέρτον, όταν το 1948 δημοσίευσε άρθρο με τίτλο: «Self-Fulfilling Prophecy» και βασίζεται στην ιδέα πως, «αν οι άνθρωποι προσδιορίζουν κάποιες καταστάσεις ως πραγματικές, είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους». Ο Μέρτον παρουσίασε μια ολοκληρωμένη άποψη της αυτοεκπληρούμενης προφητείας γράφοντας πως, πρόκειται για μια «προφητεία!» η οποία από την αρχή εμφανίζει μια ψεύτικη κατάσταση ως αληθινή, προκαλώντας μια νέα συμπεριφορά των ανθρώπων η οποία μετατρέπει την ψευδή αυτή κατάσταση σε πραγματικό γεγονός.

Ίσως για τον απλό πολίτη που δεν ασχολείται με τέτοιου είδους κουλτουριάρικες θεωρίες, οι παραπάνω απόψεις να φαίνονται συνηθισμένες αερολογίες. Αν όμως κατανοήσει πως οι αυτοεκπληρούμενες προφητείες εφαρμόστηκαν με επιτυχία για να διαλυθούν λαοί και για να θυσιασθούν χιλιάδες ή εκατομμύρια άνθρωποι για οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα, τότε ίσως διαπιστώσει πως η άγνοια των λαϊκών μαζών για τέτοιου είδους θεωρητικές διεργασίες των πολιτικών παρασκηνίων, επηρεάζουν αρνητικά και καταλυτικά και τη δική του ζωή. Διότι προφανώς λίγοι στην Ελλάδα κατάλαβαν πως η μεγάλη οικονομική κρίση που, από το 2010, δημιούργησε τραγικές πολιτικές και κοινωνικές καταστάσεις, οι

οποίες εμφανίζονται μόνον σε περιόδους καταστροφικών πολέμων, ήταν κι' αυτή ενταγμένη σε ένα ιδιότυπο σύστημα αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Αυτό το ομολόγησαν όχι μόνο στελέχη της ΕΕ όπως ο ανεκδιήγητος πρώην πρόεδρος του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντάισελμπλουμ, αλλά και κορυφαίοι οικονομολόγοι, όπως ο Τομά Πικετί, επιβεβαιώνοντας ότι η θεραπεία της ελληνικής οικονομικής κρίσης «δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με την οικονομική επιστήμη». Η εξέλιξη μιας καταστροφικής οικονομικής και κοινωνικής πορείας της Ελλάδας, για μια περίπτωση δεκαετία, «είχε άλλους σκοπούς και άλλους στόχους». Οι δύσπιστοι μάλλον θα ισχυρισθούν ότι και ο πρώην πρόεδρος ενός ευρωπαϊκού θεσμού, συμμετέχει σε ελληνικές θεωρίες συνωμοσίας για να συκοφαντηθούν τα παλικάρια της Τρόικας, σαν τον Πόουλ Τόμσεν, που εκβιαστικά οδήγησαν την ελληνική οικονομία στα Τάρταρα. Θα σεβαστούμε την άποψή τους αλλά θα τους συστήσουμε να προβούν σε δικές τους αντικειμενικές και επιστημονικές έρευνες και συσχετίσεις των αντιφατικών στοιχείων, όχι μόνο σε ελληνικά αλλά και σε ξένα αξιόπιστα αρχεία και κείμενα.

2.- Εχθροί, Σύμμαχοι και «Εταίροι»

Δυστυχώς στην Ελλάδα παρατηρήθηκε διαχρονικά μια απελπιστική έλλειψη ηγετών που θα μπορούσαν να απεγκλωβιστούν από τις μικροκομματικές αθλιότητες και οι οποίοι θα είχαν τη θέληση και τις ικανότητες να αρχίσουν, κατά τον Πλάτωνα, «να φιλοσοφούν» αντιμετωπίζοντας τα μεγάλα προβλήματα που θα δημιουργούσαν συνθήκες αναστροφής και θα καθόριζαν την μελλοντική πορεία επιβίωσης του ελληνισμού. Είναι παρήγορο ότι, μετά από μια μακρόχρονη περίοδο απερισκεψίας και εγκληματικής αδιαφορίας, η πολιτική και πνευματική ηγεσία αφυπνίστηκε, στο τέλος του 2019 και στις αρχές του 2020, μπροστά στον κίνδυνο μιας άκρωσ επιθετικής Τουρκίας και άρχισε να αντιλαμβάνεται τις βασικές αρχές και τους διακρατικούς κανόνες επιβίωσης ενός έθνους. Θα δούμε αν υπάρξει συνέχεια.

Κάποια από αυτά τα πιο βασικά προβλήματα που περιμένουν λύσεις, τα έχουμε ήδη απαριθμήσει σε προηγούμενα άρθρα μας. Αν όμως θελήσουμε επιγραμματικά να συνοψίσουμε τους βασικούς παράγοντες που επηρεάζουν αυτά τα προβλήματα και διαχρονικά καθορίζουν τη μοίρα μιας χώρας, θα μπορούσαμε να προσδιορίσουμε τους εξής τέσσερις:

1.- Η εθνική, πολιτιστική και κοινωνική συνοχή του λαού (με θεμέλια την ιστορία, τον πολιτισμό, τη θρησκεία, τη γλώσσα, την ισονομία, την κοινωνική δικαιοσύνη κλπ), η οποία διαρρηγνύεται από τις ιδεολογίες του εθνομηδενιστικού πεμπτοφαλαγγισμού. Άλλο βασικό στοιχείο διάρρηξης αυτής της συνοχής, είναι η υποβάθμιση του κοινωνικού κράτους και η αύξηση του χάσματος μεταξύ πλουσίων και φτωχών.

2.- Η δημογραφική ζωτικότητα και η διαρκής καταπολέμηση των αιτίων της υπογεννητικότητας. Η υπογεννητικότητα είναι μια απασφαλισμένη βόμβα στα θεμέλια ενός κράτους.

3.- Η οικονομική και στρατιωτική δύναμη, η οποία αποτρέπει τον πόλεμο αποθαρρύνοντας φιλοπόλεμους αντιπάλους.

4.- Η συνεχής αναζήτηση συμμαχιών, με βάση τις κατά καιρούς ισοροπίες στα μακρόχρονα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων.

Οι σύμμαχοι δεν είναι ούτε φίλοι ούτε εχθροί, αλλά στις διαρκώς μεταβαλλόμενες διακρατικές σχέσεις οι φίλοι ενδέχεται να γίνουν εχθροί και οι εχθροί φίλοι, με βάση τα συμφέροντα και τα ανταλλάγματα. Ο χωρίς συναισθηματισμούς και προσωπικά οφέλη πατριωτικός πολιτικός ρεαλισμός στις διεθνείς σχέσεις, εμπεριέχει και ένα είδος λεβεντιάς. Γι' αυτό οι οσφυοκάμπτες πολιτικοί και διπλωμάτες, οι διεθνώς αποκαλούμενοι *yes-men*, αντιμετωπίζονται με αηδία και περιφρόνηση από εχθρούς και συμμάχους. Είναι αυτοί που πάντα υποχωρούν δουλικά στις απαιτήσεις των εχθρών της πατρίδας τους και επαληθεύουν τη ρήση ότι, δεν υπάρχει πιο σίγουρος θάνατος για ένα έθνος από την παράδοση της εθνικής πολιτικής του στους συμμάχους του. Είναι μια περιορισμένης έκτασης ερμηνεία της γνωστής λαϊκής παροιμίας *«Φύλαξέ με Θεέ μου από τους φίλους μου γιατί από τους εχθρούς μου φυλάγομαι και μοναχός μου»*, εστιασμένης σε συγκεκριμένο θέμα. Την ίδια επίκληση στο θεό έκανε και ο Μέγας Ναπολέων, όταν του ζητούσε να τον προστατεύσει μόνο από τους φίλους και συμμάχους του (η χώρα μας έχει και «εταίρους»!), διότι *«με τους εχθρούς του μπορούσε να τα βγάλει πέρα και μόνος του»*.

Μια συμμαχία βασίζεται σε όρους ισότιμης συνεργασίας. Αυτή η ισοτιμία δεν υπάρχει για δεκαετίες στις συμμαχίες της Ελλάδας με τις ΗΠΑ και τη Γερμανία, δυο μεγάλες δυνάμεις της Δύσης στην οποία παραδοσιακά ανήκει η χώρα μας. Την αντιμετωπίζουν ως ένα «αναβαθμισμένο προτεκτοράτο», διότι έχουν την ευχέρεια να χειραγωγούν τους περισσότερους πολιτικούς της και να υποδαυλίζουν τις (φανατικές) κομματικές αντιθέσεις και το πάθος τους για εξουσία. Κάποιες φορές η αναξιοπιστία συμμάχων και εταίρων είναι χειρότερη από πισώπλατη μαχαιριά. Την είδαμε κατά τη μεγάλη οικονομική κρίση της χώρας μας που, κάποιιοι «εταίροι μας», χόρευαν σαν κανίβαλοι γύρω από τη χύτρα, μέσα στην οποία μας έβραζαν για να πιουν και το ζουμί μας. Την είδαν πρόσφατα και οι Κούρδοι που θυσιάστηκαν κατά χιλιάδες εκστασιασμένοι από τις υποσχέσεις των αμερικανών συμμάχων τους, οι οποίοι στο τέλος τους έριξαν στο στόμα του λύκου (του Ερντογάν). Για το λόγο αυτό είναι ζωτική ανάγκη για τον Ελληνισμό να κυβερνιέται από ηγέτες που όχι μόνον δηλώνουν Έλληνες και ότι γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα, αλλά και να έχουν ξεκάθαρο και αταλάντευτο πατριωτικό ήθος και ενεργοποιημένη ελληνική εθνική συνείδηση. Διότι είναι μάταιες και χωρίς πρακτικό

αποτέλεσμα οι επικλήσεις του διεθνούς δικαίου και της αμφισβητούμενης ευρωπαϊκής αλληλεγγύης.

Όταν βλέπεις την καγκελάρια της ισχυρότερης χώρας της Ευρώπης, για ένα δωράκι του Ερντογάν να χοροπηδά και να ξεφωνίζει σαν κοριτσόπουλο της φυλής των Παπούα, που ο λευκός αετονύχης έμπορος του χαρίζει ένα καθρεφτάκι, ή τους πρεσβευτές της ΕΕ να τραγουδούν σαν χορωδιακό συγκρότημα το «happy birthday to you» στα γενέθλια του τούρκου υπουργού εξωτερικών, είναι εύκολο να συνειδητοποιήσεις το μέγεθος της δουλοπρέπειας αυτών που κυβερνούν σήμερα την Ευρώπη. Τι να περιμένουμε από τέτοιους «εταίρους» οι οποίοι λιβανίζουν νεο-Σουλτάνους, οι οποίοι απειλούν σχεδόν όλους τους γείτονές τους και βρίζουν ακόμα και ηγέτες των μεγάλων δυνάμεων! Η συμπεριφορά τους μας θυμίζει τις αβρότητες και τις υποκλίσεις προς το Χίτλερ του άγγλου πρωθυπουργού Τσάμπερλεν και του γάλλου Νταλαντιέ, το 1938 στο Μόναχο. Όταν φεύγουν από το προσκήνιο οι ανίκανοι, μόνον τότε εμφανίζεται κάποιος Τσόρτσιλ για να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά!

3.- Μια αυτοεκπληρούμενη εκφυλιστική διαδικασία

Η ιστορία μας διδάσκει ότι ο στόχος ενός έθνους που αγωνίζεται ακατάπαυστα για να επιβιώσει, θα πρέπει αιωνίως να αποβλέπει στην απαρέγκλιτη τήρηση των προϋποθέσεων που προαναφέραμε. Όσα κράτη ή υπερδυνάμεις (αυτοκρατορίες) εξαφανίστηκαν από το προσκήνιο της ιστορίας (Ρώμη, Σπάρτη, Βυζαντινή αυτοκρατορία κλπ) είχαν σταδιακά εκφυλιστεί εθνικά, ηθικά, πολιτιστικά και στρατιωτικά από τον ευδαιμονισμό, την κοινωνική ανηθικότητα και αναρχία, αλλά και κυρίως από την φιλοχρηματία/κερδοσκοπία, με την οποία πάντα εκχωρείται *de facto* (λόγω πολιτικής διαφθοράς) η κρατική εξουσία στους σαράφηδες (τραπεζίτες, χρηματιστές κλπ). Σε αυτή τη φάση της διαδικασίας εκφυλισμού βρίσκεται ήδη, από το 1992, η Ευρωπαϊκή Ένωση και γενικότερα η Ευρώπη.

Ο Ελληνισμός επέζησε σε πολυεθνικές αυτοκρατορίες δυο περίπου χιλιετίες σε κατάσταση χειμερίας νάρκης, χάρη στη γλώσσα και στη συναίσθηση της ιστορίας του και της πολιτιστικής του κληρονομιάς. Αναγεννήθηκε από τις στάχτες με μια εκπληκτική πατριωτική ζωτικότητα και κατάφερε να επεκταθεί μέχρι σχεδόν τα σύνορα της Αρχαίας Ελλάδας. Σήμερα, με μια μακρόχρονη διαδικασία καταστροφικών συνεπειών για τον Ελληνισμό, οι μακρινοί φαινομενικά κίνδυνοι πλησίασαν και άγγιξαν τον κύριο κορμό του ελληνικού κράτους. Τα σημάδια μιας εκφυλιστικής οπισθοδρόμησης εξαιτίας του κομματικού φανατισμού, της απουσίας πολιτικών και πνευματικών ηγετών «με ψυχή», της γιγάντωσης του εθνομηδενισμού και της έλλειψης μακροχρόνιας στρατηγικής και κρατικής οργάνωσης, φάνηκαν με τη γενοκτονία του ποντιακού ελληνισμού, τη μικρασιατική καταστροφή, την εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας της Κωνσταντινούπολης με το πογκρόμ του 1955 και τις μεταγενέστερες

απελάσεις, αλλά και τη διχοτόμηση της Κύπρου. Τα σημάδια των κινδύνων ήταν ορατά και προμήνυαν τις προθέσεις μιας ενδυναμωμένης δημογραφικά, στρατιωτικά και οικονομικά Τουρκίας, να αναζητήσει δια των όπλων έναν νεοναζιστικό «ζωτικό χώρο» (μια «γαλάζια πατρίδα») σε ελληνικά εδάφη.

Πολλοί ξένοι και μεταξύ τους και τούρκοι πολιτικοί, αντιμετωπίζουν την Ελλάδα ως κράτος που βρίσκεται στα όρια της εθνικής του επιβίωσης. Μια χώρα, ένα ξέφραγο αμπέλι, στην οποία οι τρομοκρατημένοι κάτοικοι βρίσκονται απροστάτευτοι στα χέρια ξένων λαθρεμπόρων και εγκληματιών, λαθρομεταναστών, αναρχικών και κάθε φυλής και εθνότητας κερδοσκόπων. Ο υπουργός προστασίας του πολίτη ομολόγησε ότι, τα μέλη μιας σπείρας Αλγερινών (επίσημα βαφτισμένοι ως «πρόσφυγες») συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν και αποφυλακίστηκαν 200 φορές. Από την πρώτη κιάλα σύλληψη, δεν βρέθηκε ένας υπουργός δικαιοσύνης, ένας εισαγγελέας ή ένας δικαστής να διατάξει την απέλαση αυτών των επικίνδυνων και απρόσκλητων μεταναστών! Θα είναι μια τέτοια πράξη φασιστική ή θα παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα όπως διατείνονται οι Έλληνες και οι ξένοι εθνομηδενιστές;

Οι Τούρκοι, όπως διάβασα σε άρθρο του καθηγητή Π. Ήφαιστου, πιστεύουν ότι δεν είμαστε κράτος βιώσιμο, αν και για να κυριολεκτήσουμε θα πρέπει να ομολογήσουμε πως ήδη καταντήσαμε κράτος αναλώσιμο. Κάποιες φορές οι αλήθειες είναι οδυνηρές. Αυτά που συμβαίνουν επί χρόνια στα ελληνικά νησιά με τους λαθροεισβολείς, δείχνουν την ανυπαρξία κράτους ικανού να προστατεύσει τους πολίτες του. Σύμφωνα με τις ενδείξεις μιας αυτοεκπληρούμενης προφητείας, τις οποίες με λεπτομέρειες περιγράψαμε, όπως προαναφέραμε στην πραγματεία μας «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», ένα τέτοιο κράτος βρίσκεται σε πρώιμη διαδικασία διάλυσης. Τα αποτελέσματα εμφανίζονται πάντα μετά από μια μη αναμενόμενη παγκόσμια έκρηξη ή έναν μακρόχρονο και εκτεταμένο τοπικό πόλεμο. Τότε διαπιστώνεται ποιοι είναι οι ικανοί και οι δυνατοί που θα επιβιώσουν.

4.- Ο ανεξήγητος και ύποπτος ψευτοανθρωπισμός

Κάποιοι αναγνώστες δικαιολογημένα θα διατυπώσουν τις αντιρρήσεις τους, για προβλέψεις που θεωρούνται ότι ενδεχομένως θα μπορούσαν να υλοποιηθούν στο απώτερο μέλλον. Όμως, μια ερευνητική εργασία όπως η παρούσα που βασίζει τις μελλοντικές εξελίξεις στη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, προσφεύγει στην ανάλυση των γεγονότων παρακολουθώντας το οικονομικό και γεωπολιτικό κλίμα που επηρεάζει τις ελίτ που καθορίζουν τις τύχες του κόσμου και την διαμορφούμενη στην κοινή γνώμη πεποίθηση για αυτές τις μελλοντικές εξελίξεις. Κατά τη θεωρία, αυτοί ακριβώς είναι οι παράγοντες οι οποίοι θα επιβεβαιώσουν, εν είδη προφητείας, ένα μελλοντικό γεγονός το οποίο στο παρελθόν

θεωρούνταν μια αφελής και τελείως απραγματοποίητη υπόθεση/πρόβλεψη. Για παράδειγμα, βλέποντας κάποιος την εξέλιξη των γεγονότων μετά τη Συνθήκη της Λωζάννης, τα οποία προσδιόριζαν τις τύχες των δυο μειονοτήτων στη Δυτική Θράκη και στην Κωνσταντινούπολη, διαμορφώνει μια πρόβλεψη για το απώτερο μέλλον. Εξετάζει το πολιτικό status που έχει ήδη δημιουργηθεί, την ανατροπή των βασικών δημογραφικών παραγόντων και τη δυναμική της μιας πλευράς η οποία διαμορφώνει τις εξελίξεις και προσπαθεί (αυτός ο κάποιος) ως αυτόκλητος προφήτης, να φαντασθεί τη μελλοντική κατάληξη των συμφωνηθέντων στη Λωζάννη. Έχει ήδη διαπιστώσει την πληθυσμιακή ανατροπή στη Δυτική Θράκη και τη διαμορφούμενη τάση για αυτονομία (το προοίμιο μιας μελλοντικής προσάρτησης!), με παράλληλη εξαφάνιση της ελληνικής μειονότητας και ανατρέχει σε παρόμοια ιστορικά γεγονότα. Το Κόσσοβο, το λίκνο του σερβικού εθνικισμού, χάθηκε για τους Σέρβους στη διάρκεια ενός τοπικού πολέμου με μια μεθοδευμένη και άριστα οργανωμένη ανατροπή των δημογραφικών δεδομένων, με το πρόσχημα της καταπίεσης των μουσουλμάνων και για την παραβίαση των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Υπάρχουν πολλοί που να αμφιβάλλουν για τη μελλοντική προσάρτηση αυτού του κρατικού μορφώματος από την Αλβανία; Άλλωστε, την ίδια τύχη θα έχει και το δυτικό τμήμα της αποκαλούμενης Βόρειας Μακεδονίας. Είναι προβλέψεις (προφητείες) βασισμένες στη δυναμική των εξελισσόμενων γεγονότων, τα οποία προκαθορίζουν την επιβεβαίωση των μελλοντικών αυτοεκπληρούμενων εξελίξεων. Στην Ανατολική Βουλγαρία υπάρχει ήδη σε κατάσταση προγραμματισμένης αδράνειας μια τεράστια τουρκογενής μειονότητα που καθορίζει σήμερα, με τις ψήφους της, τις πολιτικές εξελίξεις και μελλοντικά (όταν το επιτρέψουν οι συνθήκες) θα βαδίσει στα χνάρια του Κοσσόβου.

Με τέτοια δεδομένα ποια είναι η αυτοεκπληρούμενη προφητεία για τη Δυτική Θράκη, αν δεν ανατραπούν οι σημερινές καλπάζουσες δημογραφικές και πολιτικές εξελίξεις που δρομολογούνται και προπαγανδίζονται με ψεύδη εδώ και δεκαετίες από την Τουρκία; Αν οι έλληνες πολίτες και η διεθνής κοινή γνώμη πεισθεί από την προπαγάνδα, ότι κάποιες ψεύτικες καταστάσεις προσδιορίζονται ως πραγματικές και αναπόφευκτες τότε, κατά τον Ρ. Μέρτον, «θα είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους». Αυτές οι συνέπειες είναι το αποτέλεσμα ενός τοπικού πολέμου ή των επεμβάσεων των μεγάλων δυνάμεων που πραγματοποιούνται με το πρόσχημα προστασίας των αμάχων, των ανθρώπινων δικαιωμάτων, της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού και άλλα παραμύθια της Χαλιμάς. Η προϋπάρχουσα ψευδής κατάσταση περί καταπίεσης της μουσουλμανικής μειονότητας (ενώ στην πραγματικότητα έχει εξαφανισθεί η ελληνική) θα «αυτοεκπληρωθεί» ως αληθινό και πραγματικό γεγονός.

Τα αποτελέσματα των τωρινών πολιτικών εξελίξεων, αν καταστούν μη αναστρέψιμα, θα φανούν σε μερικές δεκαετίες, σε έναν, δυο ή σε πέντε και παραπάνω αιώνες. Είναι απρόβλεπτος ο χρονικός προσδιορισμός. Κάποιοι πιστεύουν ότι η Ελλάδα έχει επιλεγεί ως χώρα προορισμού πολιτών από διάφορα κράτη της Ασίας και της Αφρικής, με σκοπό να προστατευθεί η υπόλοιπη Ευρώπη από την ισλαμοποίηση. Αυτή η επιλογή φαίνεται και από το γεγονός ότι, στην πράξη, η ευρωπαϊκή ζώνη ασφάλειας στις διελεύσεις προσφύγων και μεταναστών έχει δημιουργηθεί, με γενναίες χρηματοδοτήσεις από την ΕΕ, από το ένα άκρο της Αλβανίας ως τις ακτές του Εύξεινου Πόντου της Βουλγαρίας. Η Ελλάδα απομονώθηκε από αυτό το ευρωπαϊκό δίκτυο ασφάλειας. Η εθνομηδενιστική προπαγάνδα επαίρεται ότι εμείς οι Έλληνες, οι τόσο πονόψυχοι και φιλόξενοι, σώζουμε την τιμή της ανάληπτης και απολίτιστης Ευρώπης στο πρόβλημα των δυστυχισμένων προσφύγων. Εδώ έχει απόλυτη εφαρμογή η ρήση του Λένιν για τους «χρήσιμους ηλίθιους». Ποιους πρόσφυγες σώζουμε όταν οι τρομοκρατημένοι κάτοικοι των ελληνικών νησιών εκλιπαρούν για σωτηρία από ομάδες χιλιάδων εισβολέων από την Ασία και την Αφρική! Ο πόλεμος γίνεται στη Συρία και οι πολίτες αυτής της χώρας νόμιμα και δικαιολογημένα χαρακτηρίζονται ως πρόσφυγες. Αλλά οι άλλοι; Αυτοί οι αμέτρητοι από την Αλγερία, το Μαρόκο, το Πακιστάν ή το Αφγανιστάν, με τα άφθονα χρήματα για τους αλληλοδιαδεχόμενους διακινητές και που δασκαλεμένοι τρυπούν τις βάρκες τους. Όμως παραδόξως σώζουν τα πανάκριβα κινητά τους τηλέφωνα αλλά χάνουν δήθεν τα διαβατήριά τους για να δηλώσουν ψεύτικα ονόματα και ηλικίες; Ποιός ελέγχει την υγεία και το ποινικό μητρώο αυτών των απρόσκλητων λαθροεισβολέων και τους πελώριους κινδύνους που δημιουργούνται για τους κατοίκους των νησιών και τα κρατικά όργανα που έρχονται σε επαφή μαζί τους; Αυτή την εποχή της πανδημίας του κορονοϊού της Κίνας, που βλέπουμε σε αεροδρόμια και λιμάνια οι ελεγκτές υγείας να είναι προστατευμένοι σαν αστροναύτες, γιατί κάποιοι δήθεν ανθρωπιστές παραβλέπουν τους κινδύνους υγείας και ασφάλειας για σημαντική μερίδα του ελληνικού λαού; Γιατί προσκαλούν και άλλους αλλοεθνείς πιστοί στις δήθεν ανθρωπιστικές αρχές των Ανοιχτών Συνόρων του Τζ. Σόρος και των αμαρτωλών του Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ), όταν είναι φανερό πως η Ελλάδα έφτασε στα όρια αντιμετώπισης του προβλήματος; Γιατί δεν λαμβάνονται μέτρα αποτροπής, τα οποία με επιτυχία εφάρμοσαν ή εφαρμόζουν άλλες χώρες, χωρίς οι πολίτες τους να κατηγορούνται από τους «ύποπτους ανθρωπιστές» ως φασίστες ή ρατσιστές; Από ξένα και εγχώρια κέντρα παίζονται βρώμικα παιχνίδια εις βάρος του ελληνικού λαού. Αυτό πλέον είναι τόσο εμφανές που, κατά τη λαϊκή παροιμία, το κατάλαβε και η κουτσή Μαρία!

Άκουσα τον ευρωβουλευτή Γιώργο Κύρτσο, έναν πολιτικό ο οποίος από τα νεανικά του χρόνια είχε προοδευτικές κοινωνικοπολιτικές απόψεις,

να εξηγεί στους συνομιλητές του τη δύσκολη θέση που βρέθηκε, όταν πρότεινε ως χώρο εισόδου των προσφύγων και μεταναστών ένα αραιοκατοικημένο νησί του Αιγαίου. Ο εθνομηδενισμός, όπως επανειλημμένα έχω γράψει, είναι πολύχρωμος και έχει βαθιές ρίζες σε όλα τα κόμματα. Για ποιο λόγο θεωρείται φασιστική και απάνθρωπη μια τέτοια πρόταση που θα «ξαναδώσει πίσω τις ζωές των κατοίκων των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου»; Αυτό ήταν το αίτημα των απελπισμένων ελλήνων ακριτών κατά την πρόσφατη μεγάλη και ειρηνική διαδήλωση στη Λέσβο. Μήπως οι Έλληνες που μετανάστευαν (πάντα με πρόσκληση) στην Αμερική, δεν περνούσαν από το Έλις Άιλαντ της Νέας Υόρκης για έλεγχο υγείας και ποινικού μητρώου; Μήπως η Ιταλία δεν έχει τη Λαμπεντούζα και η Αυστραλία το Νησί των Χριστουγέννων για τον ίδιο σκοπό; Γιατί μια πρόταση σαν του Γ. Κύρτσου είναι φασιστική και απάνθρωπη; Απλούστατα! Διότι ο πολυπλόκαμος ελληνικός εθνομηδενισμός έχει μια αντιπατριωτική ιδεολογία, η οποία θέτει τα συμφέροντα των ξένων πάνω από τα συμφέροντα του ελληνικού λαού. Διαβρώνει και αποδομεί το ιστορικό και γενικότερα το πολιτιστικό παρελθόν του Έλληνα. Είναι μια παντοδύναμη διεθνιστική ομάδα πολιτικών και κρατικοδίαιτων διανοουμένων, με κυριαρχία στα μεγάλα ΜΜΕ και κυρίως στην τηλεόραση, αυτό το απόλυτα αποτελεσματικό εργαλείο πλύσης εγκεφάλων και ελέγχου του φρονήματος του λαού. Η δύναμή τους διαπιστώνεται και από το γεγονός πως τις τελευταίες δεκαετίες, σε εναλλασσόμενες κυβερνήσεις, κατέχουν ισχυρά κυβερνητικά πόστα. Ακόμα και σήμερα, γνωστοί και επώνυμοι αναθεωρητές της ιστορίας που αναδείχτηκαν στη δεκαετία του '90 και γελοιοποίησαν την ελληνική ιστορία και τον ελληνικό πολιτισμό, συμμετέχουν ως οργανωτικά στελέχη για τη γιορταστική προβολή(!) της ελληνικής ιστορίας και του ελληνικού πολιτισμού. Οι αρνητές υποτίθεται πως μεταβλήθηκαν ξαφνικά σε οργανωτές μιας ιδέας, ενός συνόλου αξιών στις οποίες δεν πιστεύουν και μισούν! Είναι με συσχετισμούς και συγκρίσεις, η κορύφωση του παραλογισμού με την υποθετική ανάθεση εντολής σε άθεο για να αναδιοργανώσει τους θεσμούς μιας θρησκείας.

Όσοι δεν ασπάζονται αυτή την ιδεολογία, αυτόματα στιγματίζονται ως φασίστες, ως ρατσιστές, ως παραβάτες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ως βάρβαροι και ανάλγητοι φανατικοί που μισούν τους αναξιοπαθούντες πρόσφυγες. Γι' αυτό το λόγο επιμένουν, δολοφονώντας και την ελληνική γλώσσα, ότι και τα στίφη των χιλιάδων απρόσκλητων εισβολέων είναι δυστυχισμένοι πρόσφυγες (και όχι μετανάστες ή λαθρομετανάστες!) που προσπαθούν δήθεν να σωθούν από τα δεινά του πολέμου. Και φυσικά η μικρή και ταλαίπωρη Ελλάδα δεν μπορεί να τους σώσει διότι και η ίδια δεν γνωρίζει αν θα μπορέσει να σωθεί. Είναι μια αβεβαιότητα που τσακίζει και εκμηδενίζει το φρόνημα των πολιτών!

5.- Η μελλοντική επιβίωση του Ελληνισμού

Αφού όμως ασχοληθήκαμε με προφητείες, είναι εύκολο να επεξεργαστούμε ένα ακραίο φανταστικό σενάριο για τη μελλοντική πορεία του ελληνισμού. Οι περισσότεροι Έλληνες φοβούνται ότι, λόγω της εθνομηδενιστικής πλημμυρίδας και των ακραίων (Αριστερών και Δεξιών) διεθνιστικών ιδεολογιών, θα χάσουν κάποτε στη χώρα τους, σύμφωνα και με τις δυσοίωνες προβλέψεις/προφητείες, την εθνική τους ταυτότητα. Ο Ελληνισμός, ως πατριωτική ιδεολογία θα μπορέσει άραγε να επιβιώσει;

Οι εθνομηδενιστικές αντιλήψεις είναι παντελώς ανύπαρκτες στις πολιτιστικές ελληνικές νησίδες του εξωτερικού (Αυστραλίας, ΗΠΑ, Νότιας Αμερικής και ενδεχομένως της Ευρώπης), χάρη στη βαθιά, στην ακατάβλητη πίστη των Ελλήνων της Διασποράς στις αξίες και στο προγονικό ιστορικό παρελθόν της πατρίδας μας. Εκεί θα επιβιώσει και θα αναγεννηθεί ο Ελληνισμός, όπως αναστήθηκε στην Ευρώπη, έξω από την κυρίως Ελλάδα από έλληνες διανοούμενους πριν από το 1821 και ξεσήκωσε έναν ως τότε παραλυμένο λαό που θυμήθηκε την ιστορία του και τον αθάνατο πολιτισμό του. Όπως ακριβώς με τον ίδιο τρόπο και για πολλούς αιώνες επιβίωσαν, χωρίς πατρίδα, οι Εβραίοι της Διασποράς, χάρη στο πανάρχαιο πολιτιστικό τους παρελθόν. Ο πολιτισμός και η κοινωνική συνοχή είναι τα ισχυρότερα όπλα επιβίωσης ενός λαού.

6-2-2020

Α' ΜΕΡΟΣ

Η Πέμπτη Φάλαγγα του Εθνομηδενισμού

Η ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΙΑ

Όλοι σχεδόν οι Έλληνες, μετά από μια εθνική καταστροφή ή μια διπλωματική ήττα της πατρίδας μας, κλαψουρίζουμε επιρρίπτοντας τις ευθύνες για τις μη αναμενόμενες συνέπειες των τραγικών ή ταπεινωτικών αποτελεσμάτων που προκύπτουν εξαιτίας, τις περισσότερες φορές, των δικών μας λαθών ή της ανυπαρξίας προβλέψεων και ενεργειών για την αποτροπή των κινδύνων. Δεν θα αναφερθώ στα τραγικά σφάλματα που οδήγησαν στις μεγάλες εθνικές καταστροφές, όπως π.χ. της Μικράς Ασίας ή της Κύπρου. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η αγριότητα των κομματικών αντιπαραθέσεων μεταξύ των υπεύθυνων Ελλήνων πολιτικών και η έλλειψη πατριωτικών συναινήσεων για την αποφυγή αιματηρών συγκρούσεων (όπως με αξιοθαύμαστο τρόπο έγινε στην Ισπανία, με την ειρηνική αποχώρηση ενός από τους πιο σκληρούς δικτάτορες) άγγιξε τα όρια της εγκληματικής παράνοιας. Βασικά θέματα στην παρούσα σειρά των άρθρων είναι η επίσης εγκληματική διαχρονική αδράνεια της ελληνικής πολιτικής και πνευματικής ηγεσίας της πατρίδας μας και η στείρα πολιτική προχειρότητα αντιμετώπισης των μεγάλων πολιτιστικών προβλημάτων, τα οποία έχουν σχέση με την εθνική ταυτότητα και την πλαστογράφηση της ελληνικής ιστορίας. Δεν πρόκειται μόνο για την «κατασκευή» ενός αρχαίου σλαβικού μακεδονικού έθνους, την οποία στην πρώτη έκδοση του βραβευμένου το 1991 από τον «ΠΑΡΝΑΣΣΟ» βιβλίου μου για τον Περσέα (τον τελευταίο βασιλιά της Μακεδονίας), είχα χαρακτηρίσει ως τη μεγαλύτερη πολιτιστική απάτη του 20^{ου} αιώνα. Σε αυτό το πρόβλημα ιστορικής απάτης η Ελλάδα έχει υποστεί μια ανεπανόρθωτη εθνική και διπλωματική ήττα αν και δεν υπάρχει ούτε η παραμικρή πειστική απόδειξη στις ιστορικές πηγές, στις αρχαίες καλλιτεχνικές δημιουργίες, στα ταφικά ευρήματα, σε αρχαία νομίσματα, σε επιγράμματα κλπ που να αποδεικνύουν την ύπαρξη ενός τέτοιου έθνους. Ο ιστορικός που θα παρουσιάσει έστω και ένα ασήμαντο τέτοιο αποδεικτικό στοιχείο, θα τινάξει στον αέρα τη σημερινή ελληνική και ευρωπαϊκή ιστορία. Όμως, στις πολιτιστικές απάτες δεν γίνονται θαύματα!

Σε καμιά άλλη ευρωπαϊκή χώρα και ενδεχομένως παγκοσμίως δεν υπάρχει το ελληνικό παράδοξο και ασυνάρτητο γεγονός, ο πολιτιστική κληρονομιά να ρυπαίνεται, να συκοφαντείται και να γελοιοποιείται από μια ομάδα διανοουμένων, δημοσιογράφων, καλλιτεχνών και πανεπιστημιακών καθηγητών, οι οποίοι στην πλειοψηφία τους έχουν τιμηθεί από την ίδια τους τη χώρα με ανώτατα αξιώματα και, κυρίως, Οι περισσότεροι ως κρατικοδίαιτοι ανήκουν στην κατηγορία των υψηλά αμειβομένων Ελλήνων. Είναι μια κατηγορία προνομιούχων εθνομηδενιστών, η οποία έχει τη δυνατότητα να επηρεάζει και εν πολλοίς να διαμορφώνει το φρόνημα του λαού, με την κυριαρχία της στα μεγάλα ΜΜΕ και τον έλεγχο του εκπαιδευτικού

συστήματος και των φορέων της εξωτερικής πολιτικής της χώρας. Είναι αυτοί που, όπως έγραφα παλαιότερα, η μάνα τους (η πατρίδα) τους ταΐζει με χρυσά κουτάλια και από αχαριστία της δαγκώνουν με λύσσα το χέρι, παριστάνοντας τους ιδεολόγους. Αυτή τη μάνα που τους γέννησε τη μισούν και συνωμοτούν για να ανοίξουν τις κερκόπορτες σε αδίστακτους δολοφόνους. Τα χαϊδεμένα αυτά παιδιά συμμετέχουν, με μια θρησκοληπτική μανία, σε μια μητροκτονία.

Ας διερευνήσουμε λοιπόν το παράδοξο αυτό κοινωνικοπολιτικό φαινόμενο με νηφαλιότητα και χωρίς ιδεολογικές και κομματικές προκαταλήψεις, αλλά και με σεβασμό στην προσωπικότητα των αναφερομένων προσώπων. Πρόθεσή μας είναι η έρευνά μας να έχει τα βασικά στοιχεία μιας αντικειμενικής αναζήτησης της αλήθειας. Όμως, η άσκηση πολιτικής κριτικής με βάση τεκμηριωμένα αποδεικτικά στοιχεία που δημοσιεύτηκαν σε αξιόπιστα ΜΜΕ ή από τους ίδιους τους κρινόμενους στον τύπο ή σε βιβλία τους, θα πραγματοποιείται χωρίς συμβιβασμούς αλλά και με άτεγκτο επιστημονικό λόγο. Η κριτική θα είναι καθαρά πολιτική και απαλλαγμένη από κομματικές ή ιδεολογικές αγκυλώσεις, ενώ παράλληλα θα εντάσσεται σε πλαίσιο νομιμότητας με την απουσία οποιασδήποτε αναφοράς σε μη πολιτικά γεγονότα. Για τα κρινόμενα γεγονότα και την κριτική των πολιτικών προσώπων, ο αναγνώστης θα διευκολύνεται να προσφύγει και σε άλλες συμπληρωματικές πηγές για να αναζητά πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία. Δεν περιμένουμε να συμφωνήσουν σε όλα όλοι οι αναγνώστες. Σε μια Δημοκρατία η διαφορετικότητα της γνώμης είναι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της. Όμως, σε όσους αντιμετώπισουν με επιφυλακτικότητα και δυσπιστία κάποια από τα αναφερόμενα γεγονότα, θα τους δοθεί η ευκαιρία με παραπομπές στις πηγές των πληροφοριών να πραγματοποιήσουν τη δική τους έρευνα. Έτσι τίθεται φραγμός σε μια επιστημονική έρευνα να μετατραπεί σε μηχανισμό πολιτικής προπαγάνδας.

Είναι πλέον καιρός σε αυτή τη χώρα να προσδιορίζονται τα γεγονότα χωρίς αοριστίες, ανωνυμίες και υπεκφυγές, αν θέλουμε κάποτε, οι επόμενες κυρίως γενιές να έχουν το θάρρος να αντιμετωπίζουν με εντιμότητα την αλήθεια. Πίσω από τα κόμματα και τις πολιτικές ιδεολογίες υπάρχουν οι φανεροί ή οι κρυφοί στόχοι. Υπάρχουν οι αγνοί ιδεολόγοι ή οι πληρωμένοι προπαγανδιστές. Θα προσπαθήσουμε, περπατώντας σε περίπλοκα μονοπάτια να προσεγγίσουμε και να διερευνήσουμε αυτούς τους στόχους.

Μιλήσαμε για τις επόμενες γενιές, διότι οι σημερινές βαρύνονται με εγκληματικές ενέργειες και παραλείψεις για τις οποίες το τίμημα θα πληρωθεί και από τις επόμενες. Σ' αυτές τις αθώες γενιές που θα πληρώσουν τα σφάλματα των γονιών τους, ο γνωστός γάλλος σοσιαλιστής πολιτικός Μισέλ Ροκάρ επιθυμούσε να στείλει μια «Lettre aux générations futures, en espérant qu'elles nous pardonneront» (επιστολή στις επόμενες γενιές, ελπίζοντας πως θα μας συγχωρήσουν).

Οι εθνομηδενιστές ταυτίζουν σκόπιμα την έννοια του δημοκρατικού έθνους/κράτους με μια δήθεν αναπόφευκτη ιδεολογία του φασιστικού εθνικισμού. Όμως, αναλύοντας τις έννοιες του εθνικισμού και του εθνοτισμού, έχουμε τη δυνατότητα να διαπιστώσουμε ότι το εθνομηδενιστικό όραμα για μια παγκόσμια κοινωνία με φυλετικά και πολιτιστικά ετερογενείς εθνότητες, είναι ιστορικά αποδειγμένο ότι εύκολα οδηγεί σε εσωτερικές συγκρούσεις και σε επιθετικές μορφές ιμπεριαλιστικού εθνικισμού. Τα πειστικά παραδείγματα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, της Σοβιετικής Ένωσης ή των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής με την πανσπερμία εθνοτικών ομάδων στις οποίες αναπτύχθηκε ένα πολιτιστικά σύμμεικτο αίσθημα ενιαίας «εθνικής ή ταξικής συνείδησης», με παράλληλη επεκτατική και ιμπεριαλιστική πολιτική στο πεδίο των διακρατικών σχέσεων, δείχνει ότι και σε αυτές τις υπερδυνάμεις ενυπάρχει το σπέρμα των συγκρούσεων με εξωτερικούς εχθρούς αλλά και στο εσωτερικό με τις διάφορες εθνοτικές ομάδες με τελείως ασυμβίβαστα πολιτιστικά χαρακτηριστικά. Κάποια από αυτές τις φυλετικές ομάδες, με πολιτιστική συνοχή και δυναμική πολιτική παρουσία, θα επικρατήσει στο τέλος επιβάλλοντας στις άλλες τον ιδιαίτερο πολιτισμό της (γλώσσα, θρησκεία, έθιμα, πολιτιστικές της αξίες κλπ). Η φεουδαλική κοινωνία των διαφορετικών εθνοτικών ομάδων και με ανύπαρκτη την έννοια του έθνους/κράτους, είναι ένα ακόμα παράδειγμα μιας «εθνικιστικής» διελκυστίνδας συγκρούσεων ανάμεσα σε πρίγκιπες, λόρδους, βαρόνους και διάφορους άλλους γαλαζοαίματους.

Σύντομα θα μας δοθεί η ευκαιρία να αναπτύξουμε εκτενέστερα την ιδεολογία του εθνομηδενισμού και ειδικότερα του ελληνικού εθνομηδενισμού, ο οποίος έχει μια ξεχωριστή και εντυπωσιακά ιδιαίτερη λειτουργική δομή στις ιδεολογικές του θέσεις και στον τρόπο υλοποίησης των στόχων του. Όμως, παρά την γενικευμένη άποψη του απλού πολίτη ότι ο εθνομηδενισμός αποτελεί ιδεολογία μόνο του ακραίου Αριστερού Διεθνισμού, η αλήθεια επιβάλλει να αποκαλύψουμε την πολυπλοκότητα μιας ιδεολογίας στην οποία συμμετέχει και έχει καθοδηγητικό ρόλο και η Διεθνιστική (Νεοταξική) Δεξιά, στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Πρόκειται για δυο διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος. Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε σε επόμενα άρθρα, αφού πρώτα διερευνήσουμε το ιδεολογικό πλαίσιο του εθνομηδενισμού και τους βαθύτερους στόχους του.

ΤΟ ΠΡΟΦΙΛ ΕΝΟΣ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΤΗ

Το ιδεολογικό βάθρο του εθνομηδενισμού στηρίζεται στις κοινωνικοπολιτικές και νεοφιλελεύθερες (νεοκαπιταλιστικές) θεωρίες του Μ. Φρίντμαν, του Σ. Χάντινγκτον, του Φ. Φουκουγιάμα και άλλων προφητών του μονεταρισμού. Βασική επιδίωξή του είναι η αυτόνομη και χωρίς κρατικές παρεμβάσεις λειτουργία όλων των μηχανισμών μιας χώρας και συνεπώς η ύπαρξη ενός ανίσχυρου κράτους μέσα σε μια παγκόσμια πολυφυλετική οικονομική αυτοκρατορία. Για έναν εθνομηδενιστή η έννοια της πατρίδας, του έθνους, της ιστορίας και της προγονικής κληρονομιάς ή της εθνικής ταυτότητας είναι σκοταδιστικά ή φασιστικά ιδεολογήματα. Για να προβάλλουμε το προφίλ ενός γνήσιου εθνομηδενιστή επιλέξαμε μια αμφιλεγόμενη αλλά διάσημη μορφή της ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής, τον πολύ γνωστό και στην Ελλάδα Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ. Είναι ο ήρωας της εξέγερσης των γάλλων φοιτητών το Μάη του 1968, που οι περισσότεροι τον γνωρίζουν ως «κόκκινο Ντάι». Αυτός ο «ήρωας» ο οποίος θεωρήθηκε, πρώτα από τη Ριζοσπαστική και Σοσιαλοδημοκρατική Αριστερά (με εξαίρεση τη Γαλλική Κομμουνιστική Αριστερά η οποία δια του γενικού γραμματέα της, του Ζορζ Μαρσέ, τον χαρακτήρισε τυχοδιώκτη γερμανό αναρχικό) και μετέπειτα από τους τραπεζίτες της παγκοσμιοποίησης που άρχισαν να κυβερνούν την Ευρώπη, ως αγωνιστής της Δημοκρατίας και της Ελευθερίας, μέχρι τη μέρα που αποκαλύφθηκε, κυρίως από τους πρώην συντρόφους του, ο σκοτεινός του ρόλος στην ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή. Ας δούμε λοιπόν το βίο και την πολιτεία αυτού του ανθρώπου, τον οποίο η εθνομηδενιστική προπαγάνδα παρουσίασε στα μάτια των ευρωπαϊών πολιτών ως ήρωα και θαρραλέο αγωνιστή της Ελευθερίας, της Δημοκρατίας, της Κοινωνικής Δικαιοσύνης και ως οραματιστή ενός καλύτερου κόσμου, μιας καλύτερης και δικαιότερης παγκόσμιας κοινωνίας.

Γεννήθηκε στη Γαλλία το 1945 από γονείς που είχαν αποδράσει από τη χιτλερική Γερμανία το 1933. Ο δικηγόρος πατέρας του, ο Έριχ Κον Μπεντίτ, καταζητούνταν από την αστυνομία ως επικίνδυνος τροτσκιστής και η μητέρα του Χέρτα Νταβίντ, με νομικές σπουδές και επαγγελματικές προοπτικές στο δικαστικό κλάδο, διέτρεχε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο γιατί ήταν Εβραία. Επειδή οι γονείς του Ντανιέλ είχαν στερηθεί τη γερμανική υπηκοότητα, ο ίδιος χαρακτηρίστηκε από τη γαλλική υπηρεσία προστασίας προσφύγων ως «άπατρις»(apatride) και διατήρησε αυτή την ιδιότητα της ανύπαρκτης εθνικότητας επί δεκατέσσερα χρόνια. Όταν αργότερα ως έφηβος θα έπρεπε να επιλέξει εθνικότητα, παρά τις δηλώσεις του πως «δεν ήθελε να έχει πατρίδα», προτίμησε τη γερμανική για ν' αποφύγει τη στράτευση στο γαλλικό στρατό. Θα μπορούσε να επιλέξει ταυτόχρονα και τη γαλλική υπηκοότητα, όταν ως ευρωβουλευτής και ηγέτης των «Πράσινων» διαδόθηκε, το 2009, πως θα ήταν υποψήφιος στις γαλλικές

προεδρικές εκλογές του 2012. Εκείνος διέψευσε τις φήμες για την υποψηφιότητά του και αρνήθηκε να υποβάλει αίτηση για διπλή εθνικότητα διότι, όπως έλεγε, προτιμούσε να έχει την εθνικότητα του «ευρωπαϊού πολίτη». Τελικά, το 2015 απέκτησε, παρά τις προγενέστερες δηλώσεις του και τη γαλλική υπηκοότητα και για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας ο εξ ιδεολογίας «άπατρις» μεταμορφώθηκε σε κανονικό πολίτη με γαλλογερμανική εθνικότητα. Ήταν πλέον η εποχή που από αναρχικός είχε δημαγωγικά μετεξελιχθεί σε πολιτικό πρόσωπο με φιλοδοξίες προβολής και καταξίωσής του στην ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή κάτω από τον ανθρωπιστικό μανδύα του «πράσινου οικολόγου». Από τις σπασμένες βιτρίνες και τα ξηλωμένα μάρμαρα των πεζοδρομίων κατά τις διαδηλώσεις των αναρχικών, βρέθηκε στα έδρανα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου για να επηρεάζει τις τύχες των λαών της Ευρώπης.

Πριν ακόμα από το Μάη του 1968, η ζωή του ήταν μια συνεχής αναρχική δράση, αρχικά στη Γαλλία και αργότερα στη Γερμανία. Η δημαγωγική του πειστικότητα ήταν εκπληκτική. Γνώριζε τον τρόπο να ξεσηκώνει τους συμφοιτητές του με συνθήματα που άγγιζαν την ψυχή των απλών και ανώνυμων ανθρώπων. Από το 1964 και ως το 1966 συμμετείχε, ως ενεργό μέλος, στην «Ομοσπονδία των Αναρχικών» και στην παρόμοια ανένταχτη ομάδα «Μαύρο και Κόκκινο». Το 1967, ως φοιτητής στο πανεπιστήμιο του Παρισιού, στη σχολή κοινωνιολογίας της περιοχής Ναντέρ και στρατευμένος στο «Σύνδεσμο των Αναρχικών Σπουδαστών-LEA» αναδείχθηκε, το Μάη του 1968, ηγετικό στέλεχος της εξεγερμένης γαλλικής νεολαίας με το προσωνύμιο «ο κόκκινος Ντάνι». Η γαλλική αστυνομία τον είχε στο στόχαστρο, θεωρώντας τον ως συστηματικό πρόξενο κοινωνικών αναστατώσεων (perturbateur). Καταζητούμενος πέρασε στη Δυτική (τότε) Γερμανία

Στη Φρανκφούρτη του Μάιν όπου εγκαταστάθηκε, βρέθηκε γρήγορα και πάλι σε κύκλους αναρχικών και ανένταχτων κομμουνιστών. Συνεργάστηκε στενά με το Γιόσκα Φίσερ (τον μετέπειτα γνωστό μας «σοσιαλδημοκράτη!» υπουργό εξωτερικών της Γερμανίας και λομπίστα του σχεδιαζόμενου πετρελαιοαγωγού «Ναμπούκο»), ο οποίος ήταν ενεργό μέλος της αναρχικής ομάδας «Revolutionärer Kampf» (Επαναστατικός Αγώνας) στα πλαίσια του ιδεολογικού κινήματος «Sponti-Szene», ένα μαοϊκής ιδεολογικής έμπνευσης κίνημα που απέρριπτε τη λενινιστική εκδοχή του οργανωμένου επαναστατικού αγώνα και πίστευε στην «αυθόρμητη επαναστατική δραστηριοποίηση των μαζών». Εργάστηκε ως συντάκτης στο περιοδικό των αναρχικών της Φρανκφούρτης «Pflasterstrand», ως επόπτης σε παιδικό σταθμό και ως υπάλληλος στο βιβλιοπωλείο «Καρλ Μαρξ». Όμως, από αυτή την περίοδο άρχισε να μεταστρέφεται ιδεολογικά και να επιδιώκει μια πολιτική καριέρα στη Γερμανία, παρά το γεγονός πως ως τότε απεχθανόταν τις «εκλογές της μπουρζουαζίας». Κατάλαβε πως θα είχε λαμπρό μέλλον σε μια Ευρώπη

που είχε ήδη απομακρυνθεί από το πολιτικό και πολιτιστικό της παρελθόν και μεταμορφωνόταν, αγγίζοντας το αναρχικό του όραμα για μια πολυφυλετική, αποχριστιανισμένη και «χωρίς πατρίδες» Ευρώπη. Η πολιτική του δραστηριότητα άρχισε το 1984, όταν έπεισε και το Γιόσκα Φίσερ να ενταχθούν στην ομάδα των οικολόγων, ενώ γρήγορα αναδείχθηκε ως ηγετικό στέλεχος του κόμματος των «Πράσινων/Οικολόγων» στη Γερμανία και στο Ευρωκοινοβούλιο. Γεννιόταν πλέον η παγκοσμιοποιημένη Νέα Ευρώπη στην οποία το έθνος και η πατρίδα ταυτίστηκαν με το φασισμό. Την προστασία της Δημοκρατίας και της Ελευθερίας την ανέλαβαν πλέον, με πολύχρωμες κομματικές αποχρώσεις και ποικιλόμορφους τρόπους εθνομηδενιστικής προπαγάνδας, οι διάφοροι Κον-Μπεντίτ. Άνθρωποι αυτής της ιδεολογίας κατέλαβαν ζωτικά πόστα εξουσίας, όπως ο φίλος και συναγωνιστής του, ο Γιόσκα Φίσερ, ο οποίος ως υπουργός στην «αριστερή» κυβέρνηση του Γκέρχαρντ Σρέντερ συμμετείχε στην αποδόμηση του κοινωνικού κράτους με την «Ατζέντα 2010» και την ενδυνάμωση του νεοφιλελευθερισμού, ενώ παράλληλα φρόντισαν (υπουργός και πρωθυπουργός) να πλουτίσουν προσφέροντας τις υπηρεσίες τους σε πανίσχυρες πολυεθνικές.

Εκλεγόταν συνεχώς ευρωβουλευτής άλλοτε με τους Γάλλους και άλλοτε με τους Γερμανούς οικολόγους, διευρύνοντας τη συνεργασία των οικολόγων/πράσινων στο Ευρωκοινοβούλιο με το κόμμα της «Συμμαχίας των Δημοκρατών και των Φιλελεύθερων για την Ευρώπη-ADLE» του Γκι Φέρχοφστατ. Με τον πρώην βέλγο πρωθυπουργό είχαν ιδρύσει, το 2010, το «Γρουπ Σπινέλι», μια πανευρωπαϊκή ομάδα φιλοευρωπαϊών φεντεραλιστών που αντιμάχεται τους ευρωσκεπτικιστές. Μαζί με τον Φέρχοφστατ δημοσίευσαν ένα μανιφέστο με τίτλο «Όρθια η Ευρώπη» (Debout l'Europe) για την αναγκαιότητα μιας ομοσπονδοποίησης της ΕΕ και για μια «μετα-εθνική ευρωπαϊκή επανάσταση» (pour une révolution post-nationale). Η μετά-εθνική Ευρώπη βρίσκεται στην καρδιά και στις βασικές πολύμορφες επιδιώξεις της ιδεολογίας του εθνομηδενισμού.

Σιγά σιγά ο Κον-Μπεντίτ (όπως ο Φίσερ) αυτονομήθηκε ιδεολογικά από τους «Πράσινους» αριστερούς συντρόφους του και με κάπως συγκαλυμμένες απόψεις και πράξεις, άρχισε να στρέφεται ολοένα και πιο Δεξιά. Επικρότησε πολλές από τις επεμβάσεις του ΝΑΤΟ, αποδέχθηκε αλλαγές εις βάρος των εργαζομένων και θεώρησε αναγκαίες κάποιες νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις, επαναλαμβάνοντας πως «το σήμερα δεν είναι ίδιο με το 1968». Αυτή η ιδεολογική μεταστροφή, οι εσωκομματικές του διαφοροποιήσεις και διενέξεις και οι κατηγορίες για παιδοφιλία, τον έφεραν σε σύγκρουση με την ηγετική ομάδα των οικολόγων/πράσινων και αποφάσισε, στις 23 του Σεπτεμβρίου 2012, να παραιτηθεί και να αποχωρήσει από το κόμμα, αν και οι πρώην σύντροφοί του μιλούσαν «για καθαίρεση και εκδίωξη ενός διεστραμμένου».

Θα πρέπει να μιλήσουμε για τις ανώμαλες σεξουαλικές του προτιμήσεις διότι, αν και αφορούν σε προσωπικά δεδομένα, λόγω όμως της αποπομπής του από το κόμμα και εξαιτίας αυτού του γεγονότος, αλλά και ο ίδιος παραδέχθηκε σε τηλεοπτική εκπομπή τις ανήθικες πράξεις του όταν εργαζόταν σε παιδικό σταθμό της Φρανκφούρτης, το πρόβλημα από προσωπικό μετατρέπεται αυτόματα σε καθαρά πολιτικό. Οι αιτίες για τις οποίες εκδιώχθηκε ο Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ από το κόμμα ήταν σοβαρές και αναιρούσαν το ιδεολογικό προφίλ όλης της προηγούμενης πολιτικής του ζωής. Πολύ πριν είχε τεθεί από πολλούς το ερώτημα, αν πραγματικά υπήρξε ένας ιδεολόγος επαναστάτης ή είναι ένας κοινός διεφθαρμένος και καιροσκόπος πολιτικός απατεώνας. Κάποιες νεοφιλελεύθερες απόψεις του, ανάμεικτες με ομοσπονδιακά οράματα και επαναστατικές αλλαγές για την Ευρώπη, δίνουν επιχειρήματα στους πολιτικούς του αντιπάλους να τον κατηγορούν ως δημαγωγό και οπορτουνιστή. Ισχυρίζονται πως με τις ασάφειές του επιδιώκει να καλύψει τον πραγματικό ρόλο του «κρυφού πλασιέ του μονεταρισμού και των πολυεθνικών εταιρειών».

Η μηνιαία εφημερίδα «La Décroissance» του Πολ Αριές τον χαρακτήριζε, συνέχεια, ως έναν ψευτοοικολόγο και «οικοταρτούφο» (écotartuffe), ενώ άλλο αριστερό έντυπο, για να τονίσει το ρόλο του ως προβοκάτορα, έγραφε γι' αυτόν πως «έχει το χρώμα, τη μυρωδιά και τη γεύση της εξέγερσης, αλλά αυτό δεν είναι εξέγερση... Είναι ακριβώς η κλασική καπιταλιστική ιδεολογία πίσω από μια φάτσα χαμογελαστή κι' αναμαλλιασμένη... Είναι ένα τρομερό και απαίσιο προϊόν του μάρκετινγκ». Ο διευθυντής της εφημερίδας «Monde Diplomatique» Σερζ Αλιμί, που καυτηρίασε αυστηρά τα φερέφωνα της επικοινωνιακής προπαγάνδας στη Γαλλία αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη, έγραψε πως οι διφορούμενες ιδεολογικές θέσεις του Κον-Μπεντίτ δεν αρκούν «για να ξεπλύνουν τη ντροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης». Η παιδοφιλία του και η συγκαλυμμένη προσχώρησή του στο νεοφιλελευθερισμό, αποτελεί και το αντικείμενο μιας ερευνητικής εργασίας των οικολόγων Πολ Αριές και Φλοράνς Λερέ με τίτλο: «Cohn-Bendit, l'imposture» (Κον-Μπεντίτ, η απάτη), που εκδόθηκε το Μάρτη του 2010.

Καλεσμένος, τον Απρίλη του 1982, στην παγκοσμίως γνωστή λογοτεχνική εκπομπή «Apostrophes» του Μπερνάρ Πιβό, ξεκίνησε λέγοντας «πόσο ευχαριστήθηκε που έφαγε ένα γλυκό με κάνναβη». Ήθελε για πολλοστή φορά να επισημάνει στους χιλιάδες τηλεθεατές από όλο τον κόσμο που παρακολουθούσαν την εκπομπή, πως ήταν υπέρ της χρήσης των «μαλακών ναρκωτικών», όπως είναι και όλοι οι αρχιτέκτονες του νεοφιλελευθερισμού αλλά και κάποιοι (σύμφωνα με τη λενινιστική φρασεολογία) «χρήσιμοι ηλίθιοι αριστεριστές». Στη συνέχεια της εκπομπής και σχολιάζοντας τις σεξουαλικές φαντασιώσεις του, που περιέγραφε στο βιβλίο του «Le grand Bazar» για τα μικρά παιδάκια του ενός ως πέντε ετών, έφτασε στα ανώτατα όρια κυνισμού. Αναφέρθηκε στο ευχάριστο

συναίσθημα που δοκίμαζε όταν, ως υπεύθυνος επόπτης παιδικού σταθμού στη Φρανκφούρτη, ένωθε «το χάδι ή το άγγιγμά των παιδιών». «Ξέρετε» εξήγησε στον Πιβό «πόσο φανταστική είναι η σεξουαλικότητα ενός παιδιού; Είναι φανταστικό όταν ένα μικρό κοριτσάκι των πέντε χρόνων αρχίζει να σε ξεντύνει! Είναι φανταστικό γιατί πρόκειται για ένα παιχνίδι απόλυτα ερωτικό και μανιακό!».

Αυτό το διεφθαρμένο ανθρωπάριο που η εθνομηδενιστική προπαγάνδα το πρόβαλε ως κοινωνικό αγωνιστή, ως ένθερμο οικολόγο και ως υπερασπιστή των ανθρώπινων δικαιωμάτων, είχε συμπαρασταθεί τους σλαβομακεδόνες στο θέμα της πλαστογράφησης της ιστορίας της Μακεδονίας, με τον ίδιο ζήλο που επέδειξε και ο Τζορτζ Σόρος. Μάλιστα, είχε προβεί και σε ταπεινωτικές δηλώσεις για την Ελλάδα και τον «ελληνικό εθνικισμό», έχοντας στο πλευρό του τον Μιχάλη Τρεμόπουλο, που τότε ήταν στέλεχος της εκτελεστικής επιτροπής του κόμματος των ελλήνων Οικολόγων. Αυτός ο Έλληνας πολιτικός πρωτοστάτησε στις εκδηλώσεις των σλαβομακεδόνων στη Θεσσαλονίκη, στις 13 του Νοέμβρη 2006, για τη λεγόμενη μακεδονική γλώσσα και το «Μακεδονικό Αναγνωστικό ABECEDAR». Βρισκόταν στο πάνελ της παρουσίασης δίπλα από το πανό με την προσωπογραφία του βούλγαρου αρχικομιτατζή Γκότσε Ντέλτσεφ, ο οποίος σήμερα είναι ο εθνικός ήρωας των σλαβομακεδόνων. Κατηγόρηθηκε κι' αυτός, όπως και ο Κον-Μπεντίτ, ως συνεργάτης του Σόρος. Ο πρόσφατα αποβιώσας συγγραφέας και ποιητής Νάνος Βαλαωρίτης, ο οποίος το 2007 ήταν επικεφαλής του ψηφοδελτίου επικρατείας των Οικολόγων/Πράσινων, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Πρώτο Θέμα» αποκάλυψε τον Τρεμόπουλο «πολιτικάντη, κρατικοδίαιτο, επαγγελματία πολιτικό και υποχείριο των Αμερικανών και ιδιαίτερα του Τζορτζ Σόρος». Ο Τζ. Σόρος, κατά τον Βαλαωρίτη, ήταν αυτός που χρηματοδότησε τη μετεκπαίδευσή του στις ΗΠΑ, όπου και συνδέθηκε με κύκλους σλαβομακεδόνων. Επίσης, τον κατηγόρησε ως κρατικοδίαιτο (όπως είναι η πλειοψηφία των πανεπιστημιακών και άλλων εθνομηδενιστών του κρατικού μηχανισμού), για τα ποσά που κέρδισε από την Μη Κυβερνητική του Οργάνωση/ΜΚΟ «Αντιγόνη», η οποία επιδοτούνταν από το ελληνικό δημόσιο.

Τελειώνοντας θεωρώ ότι είναι χρήσιμο να γνωρίζουμε τις απόψεις του για τους πρόσφυγες και τους λαθρομετανάστες. Είναι ένα πρόβλημα που ταλανίζει σήμερα την ελληνική κοινωνία. Ο Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ μίλησε γι' αυτούς με αγάπη και σεβασμό, αλλά στο τέλος διευκρίνισε πως «με τους χαμηλούς μισθούς που έπαιρναν θα βελτίωναν την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας και ταυτόχρονα θα έλυναν το δημογραφικό πρόβλημα της Ευρώπης αυξάνοντας τον πληθυσμό της». Τέτοιες προτάσεις για εκμετάλλευση εργαζομένων και αλλοίωσης της πολιτιστικής φυσιογνωμίας της Ευρώπης, ούτε οι πιο σκληροί μονεταριστές δεν τολμούν να τις διατυπώνουν φανερά, αν και τις εφαρμόζουν σιωπηρά και σταδιακά για να

μειώσουν το εργατικό κόστος και να αυξήσουν τα κέρδη τους. Όμως αυτά τα εκατομμύρια ανθρώπων με τελείως διαφορετικά πολιτιστικά χαρακτηριστικά τα οποία μετακινούνται προς την Ευρώπη, είναι βέβαιο πως αποκλείεται να ενσωματωθούν στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Το διαπιστώνουμε με τους Αλγερινούς και Μαροκινούς της Γαλλίας ή τους Τούρκους της Γερμανίας. Τελικά, αν σκεφθούμε ρεαλιστικά, θα πρέπει να συμφωνήσουμε με τις απόψεις διακεκριμένων μουσουλμάνων, οι οποίοι με βεβαιότητα υποστηρίζουν πως η Ευρώπη θα κατακτηθεί από το Ισλάμ «χωρίς ξίφη και πολέμους». Το αποτέλεσμα είναι πλέον θέμα χρόνου και δημογραφικής ανατροπής, με δεδομένη την μη αναστρέψιμη υπογεννητικότητα των Ευρωπαίων και τη δημογραφική έκρηξη των αφικνούμενων προσφύγων και λαθρομεταναστών.

ΟΙ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

Οι εθνομηδενιστές των άλλων κρατών Αριστερής ή Νεοδεξιάς ιδεολογίας, επιδιώκουν να υλοποιήσουν το ίδιο διεθνιστικό όραμα μιας παγκόσμιας και ενιαίας πολυεθνοτικής (πολυπολιτισμικής-multi culti) κοινωνίας εξαφανίζοντας το κράτος/έθνος, αν και το διαφορετικό ιδεολογικό τους υπόβαθρο τους αναγκάζει να χρησιμοποιούν διαφορετικά κοινωνικοπολιτικά επιχειρήματα για να πείσουν τους οπαδούς τους. Όμως, η μεθοδολογία στους τρόπους δράσης, στα επιχειρήματα και στους στόχους είναι εκπληκτικά ταυτόσημοι και υπάρχει μια οφθαλμοφανής συναίνεση Αριστερών και Δεξιών εθνομηδενιστών αλλά και σιωπηρή συνεργασία για την επίτευξη αυτών των στόχων. Όμως, σε θέματα πολιτισμού και προγονικής κληρονομιάς υπάρχει μια άφωνη διακριτικότητα και ανοχή από τους ευρωπαϊούς εθνομηδενιστές. Προσωπικά δεν έχω μέχρι σήμερα διαβάσει κείμενα σοβαρών ευρωπαϊών διανοουμένων (π.χ. Ιταλών, Γάλλων ή Γερμανών) στα οποία να αμφισβητούνται η ιστορία και οι ιδιαίτερες παραδοσιακές αξίες της πατρίδας τους. Ένα απλό παράδειγμα. Με τη έναρξη της πρόσφατης ελληνικής οικονομικής κρίσης πολλά γερμανικά έντυπα θυμήθηκαν τη ρατσιστική θεωρία του Φαλμεράγιερ και κατηγορούσαν τους Έλληνες ότι «δεν ανήκαν στην Ευρωπαϊκή Οικογένεια διότι στο (μπασταρδεμένο) αίμα τους δεν υπήρχε ούτε σταγόνα από το αίμα του Πλάτωνα, του Σωκράτη, του Αριστοτέλη ή του Περικλή». Υπήρχαν επίσης και συμβολικές παραστάσεις (όπως της Αφροδίτης με το ανασηκωμένο δάχτυλο ή της Ακρόπολης με την τουρκική σημαία) για την αμφισβήτηση των κληρονομικών δικαιωμάτων του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Ποτέ όμως οι κάποιοι Γερμανοί διανοούμενοι που αποδέχονται την παγκοσμιοποιημένη πολυφυλετική μείξη των λαών, δεν διερεύνησαν με τον ίδιο ρατσιστικό τρόπο την ιστορικά αποδεδειγμένη μείξη των Γερμανών (Οστρογόθων) με τους Ούννους. Ο Αττίλας, ο βασιλιάς των Ούννων, είχε ιδρύσει μια πολυφυλετική συνομοσπονδία με τους Γερμανούς και με ένα τμήμα της Ανατολικής Ευρώπης (κυρίως με την Ουγγαρία). Αυτή η μείξη των λαών επισφραγίσθηκε και με το γάμο του Ασιάτη πολέμαρχου με τη γερμανίδα πριγκίπισσα Ίντιλκο και υπάρχει ως γεγονός στους γερμανικούς θρύλους και κυρίως στο έπος του Νιμπελούνγκεν.

Αντίθετα, οι επιλεγμένοι στόχοι των ελλήνων εθνομηδενιστών δεν εντάσσονται μόνο στο γενικότερο πλαίσιο προπαγάνδας της παγκοσμιοποίησης, αλλά έχουν και κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά με εξειδικευμένη στοχοποίηση του ελληνικού πολιτισμού. Είναι οι μόνοι που έγραψαν και διακήρυξαν ότι «δεν είμαστε Έλληνες» αλλά ψεύτικο δημιούργημα των Ευρωπαίων που το αποδεχθήκαμε ως λαός «για να τα 'κονομήσουμε».

Σε κανένα άλλο κράτος του κόσμου δεν αμφισβητήθηκε από μια τόσο μεγάλη και συμπαγή ομάδα πανεπιστημιακών καθηγητών και πολιτικών, με θέσεις/κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, η εθνική ταυτότητα των πολιτών της πατρίδας τους. Αυτή είναι η σημαντικότερη και μέχρι παρανοϊκής λογικής διαφορά των ελλήνων εθνομηδενιστών από τους άλλους ιεροκήρυκες του ακραίου διεθνισμού και της παγκοσμιοποίησης. Μάλιστα κάποιοι, όπως π.χ. ο Νίκος Δήμου, διακρίθηκαν στη Δυτική Ευρώπη και δέχτηκαν εγκώμια και από τους σλαβομακεδόνες, για τις αρνητικές απόψεις τους στο (ρατσιστικό) θέμα της φυλετικής καθαρότητας και της αποκλειστικότητας της πνευματικής κληρονομιάς του ελληνικού πολιτισμού από την Ελλάδα. Στο προλογικό του σημείωμα ο εκδότης του επανεκδοθέντος το Μάρτη του 2012 από τον γαλλικό εκδοτικό οίκο «Payot» βιβλίο του Ν.Δήμου με τίτλο «Du malheur d'être Grec» (Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας) γράφει:

«Ο τίτλος του βιβλίου θα είναι στο εξής μια τρέχουσα έκφραση (*est désormais une expression courante*) και **λόγω της αποδόμησης της ελληνικής εθνικής ταυτότητας** (*déconstruction de l'identité grecque*) που επιδίωκε ο συγγραφέας, αντιμετωπίστηκε στη χώρα του με εχθρότητα». Στο σημείωμα επίσης δίνονται συνοπτικά κάποια σημεία του κειμένου όπως, π.χ. ότι ο Έλληνας δεν έχει την αίσθηση της πραγματικότητας και ζει σπάταλα δυο φορές πάνω από τις οικονομικές του δυνατότητες, ότι υπόσχεται τρεις φορές περισσότερα από αυτά που μπορεί να εκπληρώσει και ότι βεβαιώνει πως γνωρίζει τέσσερις φορές περισσότερα από αυτά που πραγματικά γνωρίζει. Με λίγα λόγια ο Έλληνας συγγραφέας σκιαγράφησε το πορτρέτο του άμυαλου, σπάταλου και караγκιόζη (όπως λέει σ' άλλο σημείο) Έλληνα απατεώνα. Ο Γάλλος εκδότης συμπληρώνει τα συμπεράσματά του προτείνοντας στους αναγνώστες «να μελετήσουν το βιβλίο πριν επισκεφθούν τον Παρθενώνα». Να μια νέα εκδοχή της θεωρίας Φαλμεράγιερ. Οι επισκέπτες της Ακρόπολης, ενημερωμένοι από το βιβλίο του Νίκου Δήμου, θα ξέρουν πως τα αριστουργήματα που βλέπουν δεν έχουν καμιά σχέση με τους «σύγχρονους караγκιόζηδες κι απατεώνες Έλληνες».

Το βιβλίο αν κριθεί, όπως είπαμε, ως λογοτεχνικό κείμενο, δύσκολα θα μπορούσε να αποσπάσει χαρακτηρισμούς που θα ξεπερνούσαν το συνηθισμένο και το μέτριο. Όμως, γνώρισε μια πρωτόγνωρη επιτυχία, με αμέτρητες επανεκδόσεις και μεταφράσεις σε ξένες γλώσσες, με διθυραμβικές αξιολογήσεις κυρίως από τον οίκο Payot και την γερμανική Die Presse, η οποία το χαρακτήρισε **«αποκάλυψη»**, εντυπωσιασμένη από τον ανθελληνισμό του. Γιατί λοιπόν αυτή η τόσο ασυνήθιστη εκδοτική επιτυχία; Ο λόγος είναι προφανής. Και παλαιότερα αλλά περισσότερο σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης που το «πειραματόζωο Ελλάς» ξαναμπήκε στο ρατσιστικό στόχαστρο της θεωρίας του Φαλμεράγιερ, οι χαρακτηρισμοί του Ν. Δήμου για τον Έλληνα, αποτελούν τα πειστικότερα

επιχειρήματα για όσους επιδιώκουν να μας ταπεινώσουν και να υποδείξουν άλλους κληρονόμους για «το Ελληνικό Θαύμα».

Οι βασικοί επιλεγμένοι στόχοι των ελλήνων Δεξιών και κυρίως των Αριστερών εθνομηδενιστών είναι η ελληνική ιστορία, η ελληνική γλώσσα, η θρησκεία και η αλλοίωση της ομοιογένειας του ελληνικού λαού. Θα πρέπει, για την αποφυγή παρανοήσεων να διευκρινίσουμε ότι, στον αγώνα εναντίον του εθνομηδενισμού συμπαρατάσσονται η Πατριωτική Δεξιά και η Πατριωτική Αριστερά και μάλιστα η δεύτερη με τα έντυπα και τις πολιτικές της κινήσεις (π.χ. Άρδην, Ρήξη, νέος Λόγιος Ερμής, η Σπίθα/Κίνηση Ανεξάρτητων Πολιτών του Μίκη Θεοδωράκη, κ.ά.) τον αντιμάχεται με θάρρος και πείσμα οφθαλμοφανώς υπέρτερο από την πρώτη, οι περισσότεροι πολιτικοί της οποίας αντιμετωπίζουν με επιείκεια τα «κακόβουλα παγκοσμιοποιημένα παιδιά της». Την ίδια μαχητικότητα ενάντια στον εθνομηδενισμό (όπως του Μίκη Θεοδωράκη) έδειξαν και κάποιοι ευρωπαίοι αριστεροί, σαν την Οριάνα Φαλάτσι, τη γνωστή στην Ελλάδα για το ειδύλλιό της με τον Αλέκο Παναγούλη και για το βραβευμένο βιβλίο της (Βραβείο Viareggio 1979) με τίτλο «Un uomo» (Ένας άνδρας) το οποίο αφιέρωσε σ' αυτόν για την ανδροπρεπή στάση του στη διάρκεια της δικτατορίας. Και αυτοί οι διανοούμενοι, οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι ή οι καλλιτέχνες κατηγορήθηκαν ως ρατσιστές, σκοταδιστές και φασίστες, όπως όλοι όσοι αντιμάχονται τον εθνομηδενισμό, την πολιτική κυριαρχία των τραπεζιτών και κερδοσκόπων, την αλλοίωση του ευρωπαϊκού τρόπου ζωής και την εξαφάνιση του ευρωπαϊκού πολιτισμού από την καλά οργανωμένη λαθρομεταναστευτική πλημμυρίδα των μουσουλμάνων στην Ευρώπη.

Για την επιτυχία αυτών των στόχων οι εθνομηδενιστές επιδιώκουν την άλωση και κυριαρχία τους στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, στον έλεγχο της ενημέρωσης με την ιδιοκτησία των μεγάλων ΜΜΕ στα χέρια οικονομικά ισχυρών επιχειρηματιών ενταγμένων στο «σύστημα» και στην άσκηση εξωτερικής πολιτικής με την απουσία λαϊκής συναίνεσης σε μεγάλα εθνικά θέματα (με εκλογές ή δημοψηφίσματα).

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΥ

Το πρόβλημα της πλαστογράφησης της ελληνικής ιστορίας και της κακόβουλης διαστρέβλωσης των γενικότερων πολιτιστικών στοιχείων του ελληνισμού, δεν ανέκυψε ξαφνικά τα τελευταία χρόνια με την εμφάνιση του ευρωπαϊκού εθνομηδενισμού. Έχει τις ρίζες του στο απώτερο παρελθόν. Με μια εκπληκτική και άριστα οργανωμένη προπαγανδιστική πολιτική οι Ρωμαίοι κατάφεραν να διατηρήσουν διαιρεμένο τον ελληνισμό και να απομονώσουν (από τα αμέτρητα ανίσχυρα και θνησιγενή ελληνικά κράτη/πόλεις) το μόνο ισχυρό ελληνικό κράτος της Μακεδονίας. Με κατασκευασμένες θεωρίες κατάφεραν να πείσουν τους τότε «χρήσιμους ηλίθιους Έλληνες» ότι αυτοί και όχι οι Μακεδόνες ήταν «μια γνήσια ελληνική φυλή» και ότι ήταν οι μόνοι («τα γνήσια αδέρφια τους») που θα μπορούσαν να προστατεύσουν την ελευθερία τους. Κι' έτσι, όπως μας πληροφορεί ο Πλούταρχος, ο Τίτος Φλαμίνιος «κατάφερε πολύ εύκολα να κατακτήσει την Ελλάδα». Όταν οι Ρωμαίοι υπέταξαν τους Μακεδόνες και στη συνέχεια υποδούλωσαν τις ελληνικές πόλεις μετά την ολοσχερή καταστροφή της Κορίνθου, το θεωρούσαν ντροπή να τους συγκρίνουν με τους Έλληνες και ένιωθαν απέχθεια για τους «σιχαμερούς και ύπουλους Γκρέκουλι».

Αυτή η ρωμαϊκή παράδοση πολιτικής κακοήθειας, με μια μικρή παρένθεση λίγων αιώνων, επανεμφανίστηκε στη Δυτική Ευρώπη στην, εποχή του Καρλομάγνου, στο πλαίσιο των γεωστρατηγικών αντιθέσεων μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Σ' αυτές τις πολιτικές σκοπιμότητες προστέθηκαν και τα παλιά κακόβουλα στερεότυπα ορισμένων ρωμαίων ποιητών και συγγραφέων «για τους κακούς και αναξιόπιστους Έλληνες», με σκοπό τον υποβιβασμό της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στο ιεραρχικά ανισότιμο και κατώτερο «Regnum Graecorum» (Βασίλειο των Ελλήνων). Αυτό το, κατά τους χρονογράφους της Δύσης, «αιρετικό και βάρβαρο Βασίλειο», που μεταγενέστερα μετονομάστηκε «Βυζάντιο» προσδίδοντας στη νέα ονομασία εντονότερο απαξιωτικό χαρακτήρα, ανήκε σε λαό «ύπουλο, με ζωώδη ένστικτα, αναξιόπιστο, τεμπέλη, πονηρό», του οποίου οι πολίτες διακρίνονταν για τη δεξιοτεχνία τους στις λεηλασίες και στο κλέψιμο. Με τέτοιου είδους «διδασκαλίες» δεν θα πρέπει κάποιος να εκπλήσσεται όταν πληροφορείται ότι, στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, τα γαλλικά λεξικά είχαν ως δευτερεύουσα ερμηνεία του «Grec» και τις λέξεις «Κλέφτης και Απατεώνας». Όπως ήδη έχουμε αναφέρει, ο συγγραφέας του κατάπτυστου έργου «Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας», προβαίνει σε παρόμοιους χαρακτηρισμούς (συμπτωματικά και τυχαία!). Ίσως γι' αυτό και ο εκδότης

του οίκου «Payot» τον θαυμάζει που με το έργο του «αποδομεί την ελληνική εθνική ταυτότητα».

Ο πασίγνωστος γάλλος φιλόσοφος Βολταίρος, εκφράζοντας αυτό το γενικότερο αρνητικό πνεύμα για τον ελληνισμό, το οποίο με το δυτικοευρωπαϊκό εκπαιδευτικό σύστημα επέζησε ως τις αρχές του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, είχε γράψει: «Υπάρχει μια ιστορία πολύ περισσότερο γελοία από την ιστορία της Ρώμης από την εποχή του Τάκιτου (ΣΣ-δηλαδή μετά τον 1^ο μ.Χ. αιώνα). Είναι η ιστορία του Βυζαντίου. Αυτή η ανάξια λόγου συλλογή δεν περιλαμβάνει τίποτε άλλο, παρά μόνο πομπώδεις διακηρύξεις και θαύματα. Είναι το βδέλυγμα του ανθρώπινου πνεύματος, όπως η Ελληνική Αυτοκρατορία υπήρξε το βδέλυγμα της οικουμένης». Από τη γέννηση του Βολταίρου μεσολάβησαν τέσσερις αιώνες ώσπου ο διασημότερος βυζαντινολόγος του 20^{ου} αιώνα, ο Στίβεν Ράνσιμαν, να αποδείξει με το περίφημο τρίτομο έργο του «Η Ιστορία των Σταυροφοριών» την αναμφισβήτητη πλέον ανωτερότητα του Βυζαντινού Πολιτισμού σε σύγκριση με την αμάθεια και «τη βαρβαρότητα» του πολιτισμού της Δύσης στην εποχή του Καρλομάγνου και του Μεσαίωνα. Παρά ταύτα, αυτό το πολιτιστικό συναίσθημα κατωτερότητας που κυριαρχεί για αιώνες στη δυτικοευρωπαϊκή διάνοηση επέζησε ως τις μέρες μας, παρά το γεγονός ότι γίνεται μια προσπάθεια για την δημιουργία ενός πνεύματος ενιαίου ευρωπαϊκού πολιτισμού, στη βάση των ελληνορωμαϊκών πολιτιστικών αξιών και της χριστιανικής ηθικής. Ας θυμηθούμε πως ο γνωστός γάλλος διανοούμενος Αντρέ Μπρετόν είχε εκφράσει την επιθυμία η Δυτική Ευρώπη «να απελευθερωθεί επιτέλους από την ελληνική πολιτιστική κατοχή». Αυτή την άποψη την ενστερνίζονται ακόμα πολλοί άνθρωποι των γραμμάτων και της πολιτικής στη Δυτική Ευρώπη. Η τελευταία απόπειρα να θεωρηθεί ότι η Ιστορία της Ευρώπης και ο ευρωπαϊκός πολιτισμός αρχίζει από την εποχή του Καρλομάγνου, έγινε με την έγκριση από την Ευρωπαϊκή Ένωση του βιβλίου ιστορίας του Ζαν-Μπατίστ Ντιροζέλ, το οποίο θα διδασκόταν στα σχολεία όλων των χωρών της Ένωσης. Μετά το σάλο και τις διαμαρτυρίες για τον αποκλεισμό της ελληνικής και ρωμαϊκής ιστορίας από την (αναθεωρημένη) νέα Ευρωπαϊκή Ιστορία, το επαίσχυντο αυτό βιβλίο ιστορίας αποσύρθηκε πριν κυκλοφορήσει.

Ο ελληνικός πολιτισμός βρίσκεται στο στόχαστρο και των νεότερων αναθεωρητών που αναδύθηκαν μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και την κυριαρχία της νεοφιλελεύθερης Παγκοσμιοποίησης. Για τους ευρωπαϊούς αναθεωρητές, εκτός από το ακραίο ιδεολογικό, διεθνιστικό και οικονομικό υπόστρωμα των στόχων της παγκοσμιοποίησης, υπάρχει και η προαιώνια συγκαλυμμένη προκατάληψη από την εποχή του Καρλομάγνου. Την είδαμε και στην πρόσφατη ελληνική οικονομική κρίση, όταν απειλούσαν να διώξουν «από την έντιμη ευρωπαϊκή οικογένεια τους έλληνες απατεώνες». Όχι τους έλληνες απατεώνες πολιτικούς αλλά το λαό

των ελλήνων απατεώνων, «στο αίμα του οποίου δεν υπάρχει ούτε σταγόνα από το αίμα των Αρχαίων Ελλήνων». Τα παλιά απωθημένα της Αγίας Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Καρλομάγνου βγήκαν στην επιφάνεια. Οι Έλληνες του εξωτερικού ντρέπονταν να ψιθυρίσουν πως είναι οι κληρονόμοι ενός αξεπέραστου πολιτισμού. Ήμασταν όλοι μαγαρισμένοι, αποδιοπομπαίοι τράγοι και καταδιωγμένοι (όπως παλαιότερα από το ναζισμό) Εβραίοι του 21^{ου} αιώνα. Με αυτή την αρρωστημένη διανόηση των ευρωπαϊκών αναθεωρητών συντάχθηκαν, μέσα στον ιδεολογικό ανεμοστρόβιλο της παγκοσμιοποίησης και οι έλληνες εθνομηδενιστές οι οποίοι, με τη μανία θρησκόληπτου νεοφώτιστου, επιχείρησαν να αποδομήσουν την ελληνική ιστορία με κυριότερο βέβαια στόχο την ελληνική εθνική ταυτότητα.

Η ιστορία και ο ελληνικός πολιτισμός προκάλεσαν τον παγκόσμιο θαυμασμό αλλά και αισθήματα μίσους και ζήλειας σε διανοούμενους και πολιτικούς λαών χωρίς προγόνους και αρχαία ιστορία. Η προπαγανδιστική ένταξη αυτού του ανυπέρβλητου πολιτισμού στα γεωπολιτικά και οικονομικά παιχνίδια των Μεγάλων Δυνάμεων, έδωσε τη δυνατότητα στους αναθεωρητές της ιστορίας να επιδιώξουν τη αποδόμησή του μέσα στα πλαίσια της Νέας Τάξης στα Βαλκάνια. Το ιδεολόγημα είναι απλό. Αυτός ο πολιτισμός, λένε, δεν είναι κληρονομιά των σύγχρονων μπασταρδεμένων Ελλήνων ή με επιεικέστερη διατύπωση, δεν είναι μόνον των Ελλήνων αλλά ανήκει και σε άλλους λαούς, όπως π. χ. στους Γερμανούς, στους Σλάβους, στους Τούρκους ή στους Αλβανούς.

Οι περισσότεροι Έλληνες θεωρούν ότι μόνο οι πολιτικοί της Σοβιετικής Ένωσης και της επίσημα αναγνωρισμένης από τη Ελλάδα «Βόρειας Μακεδονίας» πλαστογράφησαν την ελληνική ιστορία. Υπάρχουν και πέντε ακόμα πλαστογραφήσεις με αλλοιώσεις των γραπτών αρχαιολογικών, νομισματικών επιγραφικών κ.ά. δεδομένων των αρχαίων ελληνικών πηγών και με υποθετικά προπαγανδιστικά ιδεολογήματα. Από τις έξι αυτές πλαστογραφήσεις οι τρεις είχαν εντυπωσιακή επιτυχία. Ήταν η Ρωμαϊκή στην οποία αναφερθήκαμε σε προηγούμενο άρθρο, η Σλαβομακεδονική και η θεωρία του Μάρτιν Μπέρναλ στην Αμερική για τη «Μαύρη Αθηνά». Την επιτυχή εξέλιξη της τελευταίας αυτής πλαστογράφησης ανέκοψε η οργανωμένη και έξυπνη αντίδραση της Μαίρης Λέφκοβιτς με τη συμπάρασταση και άλλων δέκα εννιά ξένων επιστημόνων παγκοσμίου φήμης. Η αμερικανίδα καθηγήτρια ενήργησε μόνη και αβοήθητη από το ελληνικό κράτος, αποδεικνύοντας τον αβάσιμο ισχυρισμό του Μπέρναλ ότι «οι Έλληνες έκλεψαν τον πολιτισμό των Μαύρων της Αφρικής και των Σημιτών της Μέσης Ανατολής».

Στο βιβλίο που εξέδωσα για τον Περσέα το 1991, είχα εισηγηθεί σε «πολιτιστικά ώτα μη ακουόντων» να ακολουθήσουν την ίδια σχεδόν μέθοδο αντίκρουσης των πλαστογράφων με αυτή που εφάρμοσε η Λέφκοβιτς μερικά χρόνια αργότερα. Θα μπορούσαν οι αρμόδιοι του

υπουργείου πολιτισμού να υλοποιήσουν μια πρότασή μου για τη σύγκληση διεθνούς συνεδρίου, με τη συμμετοχή πολλών διακεκριμένων καθηγητών ιστορίας, αρχαιολογίας, γλωσσολογίας, νομισματολογίας κλπ από τα πανεπιστήμια όλου του κόσμου, με θέμα την πλαστογράφηση της ιστορίας της Μακεδονίας. Το τεράστιο αυτό παγκόσμιο πνευματικό δυναμικό που λατρεύει τον ελληνικό πολιτισμό και έχει τεράστια επιρροή στις διεθνείς πολιτικές εξελίξεις, ποτέ δεν αξιοποιήθηκε από την Ελλάδα. Στον ελληνικό κρατικό μηχανισμό και σε καθοριστικές θέσεις εξουσίας είχαν ήδη διεισδύσει οι λεγόμενοι αναθεωρητές της ιστορίας, με ιδεολογήματα και στερεότυπα των μισελλήνων χρονογράφων της εποχής του Καρλομάγνου. Ένα τέτοιο βιβλίο για τον Περσέα (αυτόν τον εξαίρετο αλλά ελάχιστα γνωστό βασιλιά της Μακεδονίας), θεωρούνταν ήδη εκείνη την εποχή ως σοβινιστικό και στη χειρότερη περίπτωση φασιστικό, αφού καταδεικνύει με σαφήνεια πως και η Μακεδονία ήταν «Ελλάδα», όπως διαπίστωσε μετά από περίπου ενάμισι αιώνες και ο Στράβων, όταν πλέον η Μακεδονία είχε υποταχθεί στους Ρωμαίους.

Από τις υπόλοιπες τρεις πλαστογραφήσεις, η Γερμανική της ναζιστικής περιόδου καταποντίστηκε μαζί με το ναζισμό, η Τουρκική κατά το πρότυπο της σλαβομακεδονικής εξελίσσεται και αναμένει το χρόνο (δεκαετίες ή αιώνες) για την ολοκληρωτική επιτυχία της, ενώ η πρόσφατη Αλβανική βρίσκεται στα σπάργανα και ίσως περιμένει και κάποιους «ευρωπαίους διανοητές της δεκάρας» για να βρουν τα δυσεύρετα στοιχεία για τις αλβανικές ρίζες του Αχιλλέα και των Τρώων.

Πληροφορίες για όσους επιθυμούν να ενημερωθούν για τις προαναφερόμενες έξι πλαστογραφήσεις υπάρχουν στην υποσημείωση του άρθρου.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

Τα άρθρα της σειράς «οι 5+1 πλαστογραφήσεις της ελληνικής ιστορίας» στην ψηφιακή τους μορφή, είναι δυνατόν να βρεθούν στις σελίδες 115-137 του 1^{ου} τόμου των δημοσιευμένων άρθρων μου με τίτλο «Ο Ελληνισμός και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης». Οι αναγνώστες έχουν προσωρινά τη δυνατότητα να τα διαβάσουν και να τα εκτυπώσουν δωρεάν στην ιστοσελίδα: siskos-logotexnia.gr

Επίσης, είναι δυνατή η ανάγνωση με αναζήτηση στους παρακάτω συνδέσμους των εφημερίδων «Η Πρόοδος» των Σερρών και «Νέα Πρωινή» της Νέας Υόρκης. Το τελευταίο 6^ο άρθρο για την επιχειρούμενη πρόσφατη αλβανική πλαστογράφηση, δημοσιεύτηκε επίσης σε πολλές ομογενειακές εφημερίδες και περιοδικά του εξωτερικού (π.χ. Νέος Κόσμος της Αυστραλίας, Ερμής της Γερμανίας, Hellenic News of America κλπ). Ο σύνδεσμός του (Link) υπάρχει στο τέλος της «Νέας Πρωινής», στην παραγρ. ΣΤ.

1) **Η ΠΡΟΟΔΟΣ**

A) <https://www.eproodos.gr/post/i-falkideysi-tis-istorias-apo-prisma-toy-anatheoritismoy>

B) <https://www.eproodos.gr/post/i-genikeymeni-apodohi-tis-politistikis-apatis>

Γ) <https://www.eproodos.gr/post/apogonoi-horis-progonoyis>

Δ) <https://www.eproodos.gr/post/mythoi-kai-fantasioseis-stin-istoriki-ereyna>

- E) <https://www.eproodos.gr/post/oi-politistikes-alhimeies-kai-i-afoni-elliniki-dianoisi>
- 2) **NEAPROINI.US**
- A) <http://neaproini.us/2018/01/25/i-katara-ton-anatheoriton-ke-i-diastrivosi-tis-ellinikis-istorias/>
- B) <http://neaproini.us/2018/01/26/i-dyo-plastografisis-tis-istorias-tou-makedonikou-ellinismou/>
- Γ) <http://neaproini.us/2018/01/27/otan-i-germani-prospathisan-na-xanagrapsoun-tin-elliniki-istoria/>
- Δ) <http://neaproini.us/2018/01/28/i-psevdo-epistimoniki-theoria-tis-mavris-athinas/>
- E) <http://neaproini.us/2018/01/29/i-tourki-epidiokoun-na-xanagrapsoun-tin-istoria-tis-ionias/>
- ΣΤ) <https://neaproini.us/2018/04/29/o-alvanos-achilleas-kai-oi-anthellinikes-prokliseis-ton-anatheoriton-tis-istorias/>

ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ένας κομματικά αφιονισμένος αναγνώστης όταν διαβάζει την ελληνική ιστορία βλέπει, ανάλογα με τις ιδεολογικές του πεποιθήσεις, τα κείμενά της κόκκινα ή μπλε και κάποιες φορές μαύρα. Η μονοχρωμία είναι απόλυτη και σταθερή. Γι' αυτό π.χ. ένας Αριστερός πιστεύει ότι η *bandiera rossa* (κόκκινη σημαία) του επαναστατικού ύμνου της ιταλικής Αριστεράς, θα ήταν αδύνατον να αλλάξει χρώμα και να γίνει μπλε ή μαύρη. Κι' όμως γίνεται και θα το διαπιστώσουμε, αν θελήσουμε να ψάξουμε την πολιτική ζωή κάποιων διάσημων Αριστερών, όπως του Χοσέ Μανουέλ Μπαρόζο, του Ξαβιέ Σολάνα, του Τόνι Μπλερ ή του Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ και του Γιόσκα Φίσερ (για τους οποίους έχουμε ήδη μιλήσει σε προηγούμενο άρθρο μας), με ποιο τρόπο από φανατικοί λενινιστές, μαοϊκοί και αναρχικοί μετατράπηκαν ανεξήγητα για πολλούς σε φανατικά γεράκια του νεοκαπιταλισμού της ακραίας Δεξιάς. Μερικοί, αν και ιδεολογικά ξεγυμνώθηκαν εντελώς με την ξετσιπωσιά πεπειραμένης ιερόδουλης, εντούτοις εξακολουθούν να πωλούν στους οπαδούς τους το σανό του λαϊκού και κοινωνικού αγωνιστή. Αν διαβάσει κάποιος τα άρθρα του Γιόσκα Φίσερ, αυτού του τέως αναρχικού και υπουργού αλλά και διακεκριμένου λομπίστα της Nabucco, θα νομίζει πως πρόκειται για ηθικές παραινέσεις κάποιου θεολόγου του θρησκευτικού σοσιαλο-δημοκρατικού κινήματος της Λατινικής Αμερικής.

Όλα γίνονται στην πολιτική όταν οι ηγέτες είναι δημαγωγοί και τυχάρπαστοι. Διότι όπως είπε και ο Αθηναίος ρήτορας Αισχίνης κατηγορώντας τον Κτησιφώντα για την πρότασή του να τιμηθεί ο Δημοσθένης με χρυσό στεφάνι για την προσφορά του στην πατρίδα, «Ούτως ως ἔοικε, πονηρὰ φύσις μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβομένη, δημοσίας ἀπεργάζεται συμφοράς (*Ὅπως φαίνεται, όταν ένας παλιάνθρωπος αποκτήσει μεγάλη εξουσία, προκαλεί μεγάλες συμφορές στη χώρα*). Και όπως φαίνεται ο Δημοσθένης, ο μεγάλος αυτός Αθηναίος ρήτορας, προκάλεσε συμφορές όχι μόνο στον εαυτό του αλλά και στην Ελλάδα. Ως φανατικός τοπικιστής και τελείως αφελής για τις επερχόμενες από τους Πέρσες ή τους Ρωμαίους μελλοντικές εξελίξεις στο θέμα της διαμόρφωσης του Κράτους/Αυτοκρατορία, πολέμησε με «εθνομηδενιστική μανία» το όραμα του δασκάλου του, τού Ισοκράτη, για μια «Πανελλήνια Ένωση» όλων των ελληνικών αδύναμων κρατών και τη δημιουργία μιας ισχυρής Ελλάδας. Δεν είχε δυστυχώς καταλάβει ότι η διαίρεση της Ελλάδας σε αλληλομισούμενα μικρά και αδύναμα Κράτη/Πόλεις, θα ήταν η αιτία της μελλοντικής καταστροφής της.

Ο ελληνισμός μετά τη Μάχη της Πύδνας το 168 π.Χ. και ως τις αρχές του 19^{ου} αιώνα, δηλαδή για περίπου δυο χιλιάδες χρόνια, είχε χαθεί από

το προσκήνιο της Ιστορίας ως αμιγής εθνότητα σε συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο (όπως στην αρχαιότητα), παρά το γεγονός ότι η Βυζαντινή Αυτοκρατορία, μετά την καθιέρωση της ελληνικής ως επίσημης γλώσσας, η πολυεθνική αυτοκρατορία θεωρήθηκε ιστορικά ως ελληνική. Το ότι αυτός ο ελληνισμός επέζησε σε μια κατάσταση χειμέριας νάρκης στον κυρίως ελλαδικό χώρο, στα νησιά του Αιγαίου, στη Μικρά Ασία, στην Αίγυπτο, στον Πόντο ή στην Κύπρο ως τη στιγμή της νεκρανάστασής του με την επανάσταση του 1821, οφείλεται στη διάσωση της ιστορικής του μνήμης χάρη στην ελληνική γλώσσα και στη, μετά το Σχίσμα, σωτήρια και ισχυρή σύμπλεξή του με την Ορθοδοξία.

Ας επιστρέψουμε όμως στα χρώματα των κομμάτων και ας δούμε την ιδεολογική ταύτιση των ακραίων διεθνιστών της Αριστεράς με τους παγκοσμιοποιημένους (Νεοταξίτες) της Νεοφιλελεύθερης/Νεοκαπιταλιστικής Δεξιάς στο θέμα της Ιστορίας. Αυτή τη μεγάλη και αξεπέραστη ελληνική ιστορία, η οποία βρίσκεται στο στόχαστρο του διεθνούς αλλά και του επαίσχυντου (λόγω της ιθαγένειας των προπαγανδιστών) ελληνικού εθνομηδενισμού.

Ο εθνομηδενισμός, ως κοινωνικοπολιτική θεωρία, γεννήθηκε μέσα από τα χιμαιρικά μαρξιστικά οράματα για μια παγκόσμια μετα-εθνική αταξική και ειρηνόφιλη κοινωνία συμφιλίωσης των λαών. Στην εξιδανικευμένη αυτή μορφή του, γαρνιρισμένος με τα προπαγανδιστικά συνθήματα για Ειρήνη, Ελευθερία, Κοινωνική Δικαιοσύνη, Ισότητα, Ατομικά Δικαιώματα, Ευημερία κ.ά. που έθελγαν και συγκινούσαν τις λαϊκές μάζες, φαινόταν ως μια βαθιά νέα κοινωνικοπολιτική επανάσταση. Ως ιδέα θα μπορούσε κάποιος να φαντασθεί ότι ήταν η συνέχεια της πολιτισμένης κοινωνίας που οραματίστηκε ο Χριστός, παρά το γεγονός ότι αυτοί που αγωνίστηκαν για να την επιβάλλουν ήταν άθεοι και ο τρόπος της επιβολής της απαιτούσε «μαχαίρι και τσεκούρι». Έτσι, κατά την πρακτική εφαρμογή της θεωρίας στη Σοβιετική Ένωση, ο δρόμος προς την διεθνοποιημένη και αταξική κοινωνία της εργατιάς (των προλεταρίων) που φωτιζόταν από το άστρο του Κρεμλίνου, πέρασε από τα δύσβατα και σκοτεινά μονοπάτια (για να χρησιμοποιήσω τη φρασεολογία του Λεωνίδα Κύρκου) του «αίματος, της ντροπής, της βίας, της ψευτιάς και του τρόμου».

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, αυτοί που, με πρακτικό μυαλό και πολύ χρήμα, επιθυμούσαν μια διεθνοποιημένη και αταξική κοινωνία των τραπεζιτών, χρησιμοποίησαν τα ίδια θελκτικά συνθήματα για τις λαϊκές μάζες αλλά ο τρόπος για να τις πείσουν ήταν τελείως διαφορετικός. Αντί για τη δικτατορία του προλεταριάτου και την κρατική τρομοκρατία, επέλεξαν τη διάλυση των κρατικών θεσμών και έδωσαν ένα διαφορετικό νόημα στις έννοιες της Δημοκρατίας, της Ελευθερίας και των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων. Τις ταύτισαν με την απόλυτη αναρχία με την οποία δημιουργήθηκε ένα άλλο είδος τρόμου, μια άλλου είδους δικτατορία στις κοινωνίες και στους λαούς, από την ανεξέλεγκτη δράση των

περιθωριακών και εγκληματικών ομάδων. Το τρομοκρατημένο κοπάδι των αμνών, αυτοπροστατευόμενο από συναγερμούς, σιδερένιους φράχτες, αγριεμένα σκυλιά και συρματοπλέγματα, μετατράπηκε σε μια ευκολοδιαχειρίσιμη και πολιτικά άβουλη μάζα φοβισμένων πολιτών, οι οποίοι πιστεύουν πως ζουν σε μια ελεύθερη και γνήσια δημοκρατική κοινωνία με αποκλειστικό υπέρτατο σκοπό «να νιώθουν ιδανικοί καταναλωτές». Η παγκοσμιοποίηση ήταν ένας δεύτερος μετα-κομμουνιστικός ταξικός πόλεμος που ο Γουόρεν Μπάφετ, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου το 2005, τον απεικόνισε με πολύ απλά και κατανοητά λόγια. Ήταν, είπε, ένας πόλεμος τον οποίο κέρδισε η δική του τάξη, η τάξη των πλουσίων.

Το μεγάλο επίτευγμα της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας της παγκοσμιοποίησης, αυτό το νέο καμουφλαρισμένο είδος διεθνισμού και εθνομηδενισμού που έχει κοινά χαρακτηριστικά με τον κομμουνιστικό διεθνισμό, είναι δημιούργημα της οικογένειας Ροκφέλερ. Ο νεότερος, ο Δαβίδ (Ντέιβιντ), είχε ξεκάθαρα τονίσει πως για την επιτυχία των στόχων που είχε θέσει με την ίδρυση της «Τριμερούς Επιτροπής» (η οποία από πολλούς θεωρείται σήμερα ως η «Παγκόσμια Κυβέρνηση»), δεν θα δίσταζε να εφαρμόσει «και καλές ιδέες της Αριστερής ιδεολογίας». Ήταν το πρώτο βήμα για να προσεγγίσει εκείνους τους διανοούμενους της Αριστεράς, οι οποίοι ιδεολογικά, ως ακραίοι διεθνιστές και εχθροί της πατρίδας και του έθνους, βρίσκονταν πολύ κοντά στα οράματα της παγκοσμιοποίησης αλλά και ήταν οι μόνοι ικανοί να πείσουν τις λαϊκές μάζες. Και ο πιο ικανός σε ρητορικά ευφυολογήματα τραπεζίτης είναι αδύνατον να πείσει και έναν κρετίνο πως θα εργασθεί «για τα συμφέροντα του απλού πολίτη». Ο Αριστερός (και μάλιστα ο διανοούμενος) που έχει πουλήσει, ως άλλος Φάουστ, την ψυχή και την ιδεολογία του στο διάβολο, είναι ο ιδανικός προπαγανδιστής για μια τέτοια βρωμοδουλειά.

Η παγκοσμιοποίηση γεννήθηκε στο ιδιωτικό πανεπιστήμιο των Ροκφέλερ στο Σικάγο. Στη νομική και οικονομική σχολή αυτού του πανεπιστημίου, τη γνωστή ως «Chicago School of economics» ο Μίλτον Φρίντμαν, ο Ααρών Νταϊρέκτορ, η αδελφή του και σύζυγος του Φρίντμαν, η Ρόουζ Νταϊρέκτορ και με πληθώρα άλλων οικονομολόγων με ταυτόσημη ιδεολογία και με την καθοδήγηση του Δαβίδ Ροκφέλερ, διατύπωσαν τη θεωρία του μονεταρισμού ή νεο-φιλελευθερισμού. Η συμπλήρωση της θεωρίας του Φρίντμαν με τη θεωρία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη «Σύγκρουση των Πολιτισμών», υπήρξε η βάση για τη δημιουργία ενός οικονομικού και πολιτικοκοινωνικού καθεστώτος. Έτσι γεννήθηκε η παγκοσμιοποίηση ως απάνθρωπο καθεστώς μετα-σοβιετικού τύπου. Αν ζούσε σήμερα ο Τζορτζ Όργουελ θα έγραφε για μια νέα «Φάρμα των Ζώων».

Υπάρχουν πολλά κείμενά μου, σε άρθρα και βιβλία, που αναλύουν με λεπτομέρειες αυτές τις δυο θεωρίες αλλά και δίνουν πληροφορίες για τη Λέσχη Μπίλτερμπεργκ και για την Τριμερή Επιτροπή. Στον περιορισμένο

χώρο αυτού του άρθρου θα πρέπει μόνο να επισημανθεί ότι, η παγκοσμιοποίηση έχει απλώσει τα πλοκάμια της σε όλον τον κόσμο και με τέτοιο αξιοθαύμαστο τρόπο, ώστε δικαιολογημένα κάποιοι πιστεύουν ότι η κατάσταση είναι μη αναστρέψιμη. Είπαμε πιο πάνω ότι κάποιοι αριστεροί διανοούμενοι έθεσαν την πένα και τις γνώσεις τους στην υπηρεσία του νέο-φιλελευθερισμού. Αλλά υπάρχουν και δεξιοί διανοούμενοι, πολιτικοί και αξιόλογοι επιχειρηματίες σε όλον τον κόσμο, που εργάζονται με φανατισμό αλλά και με τεράστια γι' αυτούς οικονομικά και επαγγελματικά οφέλη. Η Τριμερής Επιτροπή (Trilateral Commission) η οποία ιδρύθηκε το 1973 από τους Ροκφέλερ, Μπρεζίνσκι και Κίσιγκερ, έχει εκπροσώπους/τοποτηρητές σε 36 χώρες της υφηλίου. Πρόεδρος του ευρωπαϊκού τομέα είναι ο τέως πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Ζαν-Κλοντ Τρισέ, ο οποίος ανέλαβε το ηγετικό αυτό πόστο της Τριμερούς Επιτροπής μόλις έληξε η θητεία του στην ΕΚΤ το 2011 και το διατήρησε μέχρι σήμερα (2019). Στην Ελλάδα η ομάδα των εκπροσώπων υπό τον Τρισέ το 2011 ήταν οι:

- Λουκάς Παπαδήμος, αντιπρόεδρος της ΕΚΤ επί προεδρίας Τρισέ και επί ένα διάστημα «διορισμένος» από την ΕΕ πρωθυπουργός της Ελλάδας

- Παναγής Βουρλούμης, τέως πρόεδρος ΟΤΕ

- Οδυσσέας Κυριακόπουλος, τέως πρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων

- Αλέξης Παπαχελάς, δημοσιογράφος και διευθυντής της εφημερίδας «Καθημερινή»

Το 2019 οι εκπρόσωποι της Ελλάδας και της Κύπρου στην Τριμερή (Trilateral), σε όλα τα πόστα εξουσίας με πρόεδρο και πάλι τον Ζαν-Κλοντ Τρισέ, είναι οι παρακάτω, όπως εμφανίζονται στο σχετικό της πίνακα που δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα της (<http://trilateral.org/>):

THE TRILATERAL COMMISSION

february 2019

A.-EXECUTIVE COMMITTEE MEMBER

a) jean-claude trichet, b) meghan o'sullivan, c) yasuchika hasegawa

a) european chairman, b) north american chairman, c) asia pacific chairman

ALEXANDRA PAPALEXOPOULOU, european, deputy chairman

jaime serra, hong seok-hyun

north american, asia pacific

deputy chairman deputy chairman

michael fuchs carole taylor barry desker

european north american asia pacific

deputy chairman deputy chairman deputy chairman

in memoriam

david rockefeller, founder

peter sutherland honorary european chairman

B.-EUROPEAN GROUP

Ann-Kristin Achleitner, Scientific Director of the Center for Entrepreneurial and Financial Studies (CEFS), Technische Universität München (TUM), Munich{..} κλπ κλπκλπ...

LUCAS PAPADEMOS, *President of the Academy of Athens and holder of the Chair in Economic Sciences; Honorary Governor of the Bank of Greece; former Prime Minister of Greece; former Vice-President of the European Central Bank, Athens*

ALEXANDRA PAPALEXOPOULOU, *Group Strategic Planning Director, Titan Cement Company, Athens; European Deputy Chairman, Trilateral Commission*

EFTICHIOS VASSILAKIS, *Executive Vice Chairman, Aegean Airlines; Vice Chairman and Managing Director, Autohellas, Athens*

GEORGE VASSILIOU, *former Head of the Negotiating Team for the Accession of Cyprus to the European Union; former President of the Republic of Cyprus; former Member of Parliament and Leader of United Democrats, Nicosia*

C.- DAVID ROCKEFELLER FELLOWS

Rebecca Adler-Nissen, Professor, Institute of Political Sciences, University of Copenhagen;

Director of Diploface{...} κλπκλπ.κλπ.....

NIKI KERAMEUS, *Member of the Hellenic Parliament; Kerameus & Partners Law Firm, Athens*

Κάποιοι θεωρούν αυτού του είδους τις αποκαλύψεις ως «Θεωρίες Συνωμοσίας». Είναι όμως δυνατόν η ίδια η Τριμερής Επιτροπή να συνωμοτεί εναντίον του εαυτού της στην ιστοσελίδα της; Σε αυτή τη σειρά των άρθρων θα γράφονται μόνον αλήθειες, χωρίς να μας ενδιαφέρει η κομματική τοποθέτηση και ο ιδεολογικός προσανατολισμός της πηγής, είτε πρόκειται για εφημερίδα, είτε για δημοσιογράφο ή συγγραφέα. Μας ενδιαφέρει αποκλειστικά η αλήθεια και η νομιμότητα των δημοσιευμένων πληροφοριών από, κυρίως, έγκυρα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Κατά το δυνατόν δίνονται (σε σοβαρά και πολιτικώς ευαίσθητα θέματα) και στοιχεία για τις πηγές πληροφόρησης, ώστε ο απαιτητικός αναγνώστης να διευκολυνθεί σε δικές του πρόσθετες αναζητήσεις.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Οι διάφορες κοινωνικοπολιτικές θεωρίες συνήθως κόβονται και ράβονται στα μέτρα που εξυπηρετούν μια μεγάλη δύναμη ή Υπερδύναμη, ένα σύνολο ισχυρών κρατών μιας συμμαχίας ή για να ωφελήσουν και να καταστήσουν ηγέτιδα μια κοινωνική τάξη. Αν πάρουμε ως παράδειγμα, εκτός από τη μαρξιστική και από τη θεωρία του μονεταρισμού, την παλαιότερη που αποτέλεσε τη βάση ίδρυσης της «Ιερής Συμμαχίας» (ένα είδος NATO στις αρχές του 19^{ου} αιώνα), ο βασικός της στόχος ήταν η προστασία της εξουσίας και των προνομίων των γαλαζοαίματων ηγεμόνων της Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένου και του σουλτάνου. Σε τέτοιου είδους καταστάσεις οι άνθρωποι που επιλέγονται για να μετατρέψουν τη θεωρία σε πράξη και να την προστατεύσουν από μελλοντικούς κινδύνους ανατροπής της, δεν κρίνονται από τα εθνικά, κομματικά ή θρησκευτικά τους χαρακτηριστικά αλλά από την πειθήνια υποταγή τους στους κανόνες που έχουν τεθεί.

Η παγκοσμιοποίηση και ο μετα-κομμουνιστικός διεθνισμός της δεν ξέφυγαν από αυτόν τον κανόνα. Οι «πρόθυμοι», οι συνειδητοποιημένοι ή οι παραπλανημένοι, αναζητούνται σε όλους τους ιδεολογικούς χώρους. Το «Σύστημα», πλούσιο σε παροχές και επαγγελματικά προνόμια αλλά και άριστα οργανωμένο και διαρθρωμένο σε κρατικά πόστα εξουσίας, δεν παρέβλεψε και τον καθοριστικό ρόλο της θρησκευτικής πίστης στη διαμόρφωση των κοινωνικοπολιτικών γεγονότων. Στη θέση της μαρξιστικής αθεΐας, η οποία πλην των άλλων δυσλειτουργιών συνέβαλε καθοριστικά στην εξαφάνιση της Σοβιετικής Ένωσης από το προσκήνιο της ιστορίας, ο νεο-φιλελευθερισμός/αναρχοκαπιταλισμός τοποθέτησε τον αγνωστικισμό. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1869 από τον Τόμας Χάξλεϊ και είναι η θρησκευτική δοξασία που με επιτυχία εφαρμόζεται και από τη Μασονία για να ελκύσει πιστούς όλων των θρησκειών και δογμάτων. Είναι άγνωστο, απρόσιτο και ανεξήγητο το ερώτημα, λένε, αν υπάρχει ή αν δεν υπάρχει ο Θεός. Άλλωστε, το ίδιο ερώτημα τέθηκε κατά την αρχαιότητα στον Πρωταγόρα για τους θεούς του Ολύμπου, ο οποίος απάντησε ότι εξαιτίας «του άδηλου» (του αφανέρωτου, του άγνωστου) αυτού προβλήματος, δεν μπορούσε να γνωρίζει τίποτα για το αν οι Θεοί υπάρχουν, αν δεν υπάρχουν, αλλά ούτε αν τελικά υπάρχουν για τα χαρακτηριστικά της μορφής που είχαν. Να μια απάντηση με αγνωστικιστικό περιεχόμενο χιλιάδες χρόνια πριν από τον Χάξλεϊ.

Με διπλωματικό τρόπο οι αγνωστικιστές δείχνουν ότι πιστεύουν στην ύπαρξη θεού ή έστω μιας επουράνιας θεϊκής δύναμης, αλλά ταυτόχρονα πιστεύουν ότι οι αποδείξεις δεν είναι πειστικές για την ύπαρξη αυτού του Θεού. Με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια! Έχουν ανοιχτές τις πόρτες και για τους πιστούς όλων των θρησκειών, αλλά υπάρχει χώρος και για τους

άθεους όλων των κομματικών παρατάξεων. Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους στο σύστημα της παγκοσμιοποίησης και της Νέας Τάξης, οι κομματικές έννοιες του Αριστερού και του Δεξιού ή του χριστιανού, του μουσουλμάνου ή του βουδιστή, είναι πλέον ξεθωριασμένες και χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Αυτό το οικονομικό και πολιτικοκοινωνικό καθεστώς του μονεταρισμού, που θεωρεί ως υπέρτατη αξία το «ΧΡΗΜΑ», δεν αναγνωρίζει σύνορα, έθνη, πατρίδες, θρησκείες, ιστορία ή προγονική κληρονομιά. Είναι ένα καθεστώς το οποίο, σύμφωνα με τους οραματισμούς του Φράνσις Φουκουγιάμα, θα επικυρώσει «Το Τέλος της Ιστορίας».

Με αυτούς τους όρους και κανόνες λειτούργησε η παγκοσμιοποίηση και στην Ελλάδα. Η περίπτωση του Νίκου Δήμου, αμέσως μετά την μεταπολίτευση, με την έκδοση του βιβλίου του «Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας» ήταν μια μεμονωμένη περίπτωση, την οποία πολλοί επικριτές του την απέδωσαν στην πρόθεσή του να «διαγράψει» με αριστερές εθνομηδενιστικές κορώνες (για την «καταγωγή του Έλληνα», για τη γλώσσα, για τη θρησκεία κλπ) τις σκοτεινές πολιτικές του θέσεις του παρελθόντος, όταν το 1970 διορίστηκε από τη Χούντα γενικός γραμματέας της διοικούσας επιτροπής των Διαφημιστικών Επιχειρήσεων της Ελλάδας. Τα ιερατείο όμως του ελληνικού εθνομηδενισμού επιλέχθηκε από τους πρόθυμους διανοούμενους της Αριστεράς που μπορούσαν να πείσουν τις λαϊκές μάζες με όμορφα παραμύθια για πραγματική δημοκρατία, για γνήσια ελευθερία, για ανθρώπινα δικαιώματα ή για κοινωνική δικαιοσύνη. Η επιλογή τους έγινε από τη μεγάλη μάζα των ακραίων διεθνιστών φοιτητών που συμμετείχαν στην εξέγερση του πολυτεχνείου. Ήταν η μία από τις τρεις ομάδες της εξέγερσης των φοιτητών αλλά και μη φοιτητών το Νοέμβρη του 1973. Από τις άλλες δυο, η πρώτη ήταν των δήθεν φοιτητών αλλά στην πραγματικότητα πρακτόρων των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, οι οποίοι εξωθούσαν τους εξεγερμένους φοιτητές σε ακρότητες για να επιτύχουν την ανατροπή και αντικατάσταση του Παπαδόπουλου από τον ταξίαρχο Ιωαννίδη. Ο Παπαδόπουλος είχε καταστεί για τους αμερικάνους επικίνδυνος όταν αρνήθηκε να διευκολύνει τη μεταφορά πολεμικού υλικού μέσω Σούδας στο Ισραήλ κατά τη διάρκεια και μετά τον πόλεμο του Γιουμ Κιπούρ του 1973. Τότε, τα στηρίγματα και οι προστάτες του στην Ελλάδα και στην Ουάσινγκτον αντιλήφθηκαν, δήθεν, ότι δεν ήταν «φανατικός αντικομμουνιστής» αλλά ένας παθιασμένος πατριώτης εθνικιστής. Κάποιοι θυμήθηκαν ότι ήταν ο μόνος από τους τέσσερις δικαστές που, ως ταγματάρχης και στρατοδίκης στη δίκη του Νίκου Μπελογιάννη, ψήφισε εναντίον της θανατικής καταδίκης του κατηγορούμενου κομμουνιστή, αν και άλλοι θεωρούν ότι πρόκειται για προπαγανδιστικό παραμύθι διότι δεν υπάρχουν συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία από τα πρακτικά της δίκης στο έκτακτο στρατοδικείο των Αθηνών. Αυτή την άποψη των αμερικανών την

ενστερνίζονταν και κάποια στελέχη της κομμουνιστικής αριστεράς, αφού όπως μεταγενέστερα έγινε γνωστό, το υψηλόβαθμο στέλεχος του ΚΚΕ Αντώνης Μπριλλάκης, σε επιστολή του προς την ηγεσία του Κρεμλίνου εισηγούνταν μια φιλικότερη και διπλωματικότερη συμπεριφορά προς τους Έλληνες δικτάτορες, ενώ ο Γεώργιος Παπαδόπουλος χαρακτηριζόταν ως «αντιαμερικανός αλλά και ως αντιβασιλικός». Μια μέρα μετά την καταστολή της εξέγερσης του πολυτεχνείου και την ανατροπή του Παπαδόπουλου, ο Ιωαννίδης άνοιξε τη Σούδα για τις μεταφορές πολεμικού υλικού προς το Ισραήλ. Το παιχνίδι οργανωνόταν πλέον αριστοτεχνικά από τον Χένρι Κίσινγκερ για να φτάσουμε ως την τραγωδία της Κύπρου.

Η τρίτη ομάδα αποτελούνταν από πραγματικούς ιδεολόγους φοιτητές όλων των κομματικών παρατάξεων που επιθυμούσαν μια ειρηνική και δημοκρατική διαμαρτυρία προς το δικτατορικό καθεστώς, το οποίο επιχειρούσε να νομιμοποιηθεί πολιτικά με την κυβέρνηση του Σπύρου Μαρκεζίνη. Ήταν αυτοί που κραύγαζαν απελπισμένα για να αποφευχθούν οι ακρότητες αλλά και προειδοποιούσαν ότι είχαν «διδασχύνει στο πολυτεχνείο προβοκάτορες για να προκαλέσουν αιματοχυσία». Στη μεταπολίτευση, η πρώτη από τις τρεις ομάδες που οικειοποιήθηκε όλον τον αντιδικτατορικό αγώνα του πολυτεχνείου, ανταμείφθηκε με το διορισμό των μελών της σε κρατικές θέσεις και κυρίως στις εκατοντάδες καθηγητικές έδρες που δημιουργήθηκαν στα πανεπιστήμια. Μεγάλο τμήμα αυτών των διορισμένων καθηγητών αποτέλεσε, στη δεκαετία του '90, τον πυρήνα του ελληνικού εθνομηδενισμού.

Πολλοί Έλληνες κατηγορούσαν τον Ανδρέα Παπανδρέου για τα προσωπικά του πάθη, την έλλειψη ενδιαφέροντος για την υστεροφημία του και τις ακραίες πολιτικές του θέσεις. Όμως, ακόμα και οι φανατικοί εχθροί του αναγνώριζαν ότι, σε αγαστή συνεργασία και σύμπνοια με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Καραμανλή, αντιμετώπιζε τα εθνικά θέματα, όπως το «Μακεδονικό» και τις απειλές της Τουρκίας, με θαρραλέες και πατριωτικές επιλογές. Ο Κώστας Σημίτης που τον διαδέχτηκε στην πρωθυπουργία και στην αρχηγία του κόμματος χάρη και στο γιο του Ανδρέα, το Γιώργο Παπανδρέου, ο οποίος είχε ταυτόσημους ιδεολογικούς στόχους με το Σημίτη, ήταν μια κομματική επιλογή την οποία αντιμετώπιζε πάντα με δυσπιστία και καχυποψία. Ο Ανδρέας Παπανδρέου γνώριζε τις «εκσυγχρονιστικές» ιδεολογικές απόψεις του Σημίτη και τις διασυνδέσεις του με τη γερμανική πολιτική ηγεσία, με ενδιάμεση γέφυρα επικοινωνίας τον αδερφό του Σπύρο, καθηγητή στο πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης για πάνω από τέσσερις δεκαετίες. Ήταν όμως βαριά ασθενής και ανίκανος πλέον να παρακολουθήσει τις εξελίξεις στο κόμμα του.

Ο Σπύρος Σημίτης είχε διατελέσει συνήγορος του πολίτη και επίτροπος προστασίας προσωπικών δεδομένων στο ομόσπονδο κρατίδιο της Έσσης, στο πανεπιστήμιο του οποίου δίδαξε επίσης ως καθηγητής

της Νομικής Σχολής. Ως επίτροπος είχε προϊστάμενο τον Χανς Άιχελ, ο οποίος αργότερα έγινε πρωθυπουργός του κρατιδίου και μετά υπουργός οικονομικών στην κυβέρνηση του Γκέρχαρντ Σρέντερ. Με τις επαφές του στα ανώτατα κλιμάκια της Καγκελαρίας και με τις στενές σχέσεις του με τον Γιόσκα Φίσερ και τον υπουργό οικονομικών είναι φανερό (χωρίς φυσικά να υπάρχουν συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία), ότι είχε τη συμπαράσταση των γερμανών σοσιαλδημοκρατών για να βοηθήσει τον αδερφό του στο «μαγείρεμα» του swap με την τράπεζα Γκόλντμαν Σαξ για να μπει η χώρα μας στην Ευρωζώνη. Οι επόμενες γερμανικές κυβερνήσεις προσποιούνταν πως αγνοούσαν την απάτη, αλλά γνώριζαν ότι ο τέως υπουργός οικονομικών Χανς Άιχελ θα ήταν αδύνατον να αγνοούσε ένα τέτοιο σοβαρό περιστατικό, αν ληφθεί υπόψη ότι στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (με έδρα τη Φρανκφούρτη) τα περισσότερα διευθυντικά στελέχη της είναι «παιδιά» του προαναφερόμενου αμερικανικού τραπεζικού κολοσσού.

Η κυβέρνηση του Κ. Σημίτη και του Γ. Παπανδρέου υπήρξε μια ιδανική φωλιά για να επωασθούν τα αυγά των ερπετών του αντιπατριωτισμού. Αλλά για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε εκτενέστερα στο επόμενο άρθρο.

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛ-ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Το 1996 ήταν μια κρίσιμη χρονιά για την ανάδειξη και την ενδυνάμωση του εθνομηδενισμού. Ο Ανδρέας Παπανδρέου ήταν βαριά άρρωστος και δεν μπορούσε πλέον να ελέγξει τις εξελίξεις της διαδοχής του μέσα στο κόμμα. Ο οραματιστής της «εκσυγχρονισμένης» παγκοσμιοποίησης Κώστας Σημίτης, τον Ιανουάριο αυτού του χρόνου και μετά από ψηφοφορία της κοινοβουλευτικής ομάδας διαδέχθηκε στην πρωθυπουργία τον ασθενή Ανδρέα Παπανδρέου και τον Ιούνιο επιβεβαιώθηκε η απόλυτη κυριαρχία του στη σοσιαλιστική κεντροαριστερά κατά την εκλογική διαδικασία του 4^{ου} συνεδρίου του κόμματος.

Αν ζούσε ο Ανδρέας οι πολιτικές εξελίξεις θα ήταν εντελώς διαφορετικές. Στο προηγούμενο άρθρο μας αναφερθήκαμε στην καχυποψία με την οποία αντιμετώπιζε το Σημίτη, όχι μόνο για το επεισόδιο της ολιγόχρονης διαγραφής των συνεργατών του και μελών της «Δημοκρατικής Άμυνας» (Μελίνα Μερκούρη, Σάκης Καραγιώργας, Νίκος Κωνσταντόπουλος, Αστέρης Στάγκος, Στέλιος Νέστορας, Βασίλης Φίλιας, Αγγέλα Κοκκόλα κ.ά), αλλά και οι μετέπειτα σχέσεις τους ήταν εξαιρετικά τεταμένες. Γι' αυτό το θέμα είναι διαφωτιστικό το παρακάτω απόσπασμα από το άρθρο της «KONTRA NEWS» της 14-12-2018 με τίτλο «Ανδρέας και Σημίτης»:

«..... Όμως, αποτελεί κοινό τόπο στους... παροικούντες την Ιερουσαλήμ, ότι τους δυο άνδρες χώριζε άβυσσος, πρωτίστως ως προς τις πολιτικοϊδεολογικές αντιλήψεις, αλλά και ως προς τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς τους. **Το χάσμα ήταν μεγαλύτερο, ιδιαίτερα ως προς τα εθνικά θέματα**, όπου η μάλλον «χαλαρή» και «ανέμελη» προσέγγιση του μετέπειτα πρωθυπουργού, είχαν προκαλέσει την έκρηξη ακόμη και του, συνήθως πράου και εξισοροπιστή Γιώργου Γεννηματά, στη διάρκεια του προσυνεδριακού διαλόγου, εν όψει του 2^{ου} Συνεδρίου του Κινήματος, το φθινόπωρο του 1990».

Τη «χαλαρή» αυτή προσέγγιση του Κώστα Σημίτη στα εθνικά θέματα τη γνώριζαν πολύ καλά και οι Τούρκοι. Η χρονική στιγμή που επέλεξαν για το σκηνοθετημένο επεισόδιο με τα Ίμια δεν ήταν τυχαίο. Αλλά αυτή η «χαλαρότητα και ανεμελιά» φάνηκε όταν άρχισαν να εξαφανίζονται οι ελληνικές βιομηχανικές επιχειρήσεις, οι βιομηχανίες όπλων, οι μεγάλες βιοτεχνίες και οι γεωργικοί συνεταιρισμοί. Οι πατριωτικές φωνές είχαν σωπάσει όταν ο κρατικός μηχανισμός, με τη βοήθεια και του υπουργού παιδείας Γιώργου Παπανδρέου, είχε κατακλυσθεί από «χαλαρούς ιδεολόγους» (εθνομηδενιστές) και η πατριωτική ομάδα του κόμματος (π.χ. Μιχάλης Χαραλαμπίδης, Γιάννης Μαγκριώτης κ.ά) είχε εντελώς αποδιοργανωθεί με διαγραφές και παραιτήσεις. Ο μαχητικός Χαραλαμπίδης, γνωρίζοντας κι' αυτός, όπως ο Ανδρέας Παπανδρέου, τις ιδεολογικές

θέσεις του Σημίτη και την προετοιμαζόμενη «εκπαραθύρωσή» του από ένα κόμμα του οποίου υπήρξε ένα από τα σημαντικά ιδρυτικά του στελέχη, προειδοποίησε με μια προφητική ομιλία τους συντρόφους του στο Συνέδριο του 1996, για το ζοφερό μέλλον της Ελλάδας με τη διαμορφούμενη πολιτική νοοτροπία σε στίλ, όπως είπε «τουρκομπάροκ». Σε ατμόσφαιρα συγκινησιακά φορτισμένη πρόβλεψε, με εντυπωσιακά καθορισμένη χρονική στιγμή, το γεγονός πως η Ελλάδα του 2010 θα μεταβαλλόταν σε ένα φτωχό προτεκτοράτο, λέγοντας:

«..... Στο τέλος αυτού του κύκλου που θα είναι το 2004(!), το 2010(!), η Ελλάδα θα είναι ένα φτωχό και ίσως συρρικνωμένο βιλαέτι ή γερμανικό λάντερ (ΣΣ-ομόσπονδο γερμανικό κρατίδιο)..... ».

Ο Γιώργος Παπανδρέου, ως πρωθυπουργός το 2010, επαλήθευσε την αυτοεκπληρούμενη προφητεία του Χαραλαμπίδη, όταν από το Καστελόριζο και παρά τις συμβουλές του σοσιαλιστή φίλου του γενικού διευθυντή του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος-Καν, αλλά και του Έλληνα εκπροσώπου στο Ταμείο Παναγιώτη Ρουμελιώτη να μη δεχθεί την υπαγωγή πριν από την αναδιάρθρωση του χρέους, διακήρυξε κομπάζοντας ότι χρησιμοποίησε «το πιστόλι του ΔΝΤ» εναντίον των εκβιασμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτό το πιστόλι, όταν οι τραπεζίτες του ΔΝΤ, της Γερμανίας και της Γαλλίας το πρότειναν το 2011 και στον Ιταλό υπουργό οικονομικών της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι, αυτός τους απάντησε πως «γνώριζε καλύτερους τρόπους αν ήθελε να αυτοκτονήσει».

Δυστυχώς, στην Ελλάδα δεν υπάρχουν οι δημοκρατικοί και επιστημονικοί θεσμικοί φορείς για να αποτρέπουν, σε περιπτώσεις σοβαρών εθνικών θεμάτων, τις αποφάσεις των ηγετών οι οποίες βασίζονται σε προσωπικές τους ιδεολογικές θέσεις. Το ίδιο έγινε και με τη Συμφωνία των Πρεσπών, όταν ούτε τα άλλα κόμματα αλλά ούτε ο λαός ενέκριναν τις σοβαρές εθνικές αποφάσεις οι οποίες, από τις δημοσκοπήσεις, φάνερωναν μια τεράστια διάσταση απόψεων κυβέρνησης και λαού. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι φανερό ότι παραβιάζεται η αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, το βασικό θεμέλιο της Δημοκρατίας.

Στη διάρκεια της οκταετούς (1996-2004) πρωθυπουργίας του Κώστα Σημίτη και με υπουργούς παιδείας το Γιώργο Παπανδρέου, το Γεράσιμό Αρσένη και τον εξωκοινοβουλευτικό Πέτρο Ευθυμίου (δημοσιογράφος του εκδοτικού συγκροτήματος Λαμπράκη που στήριζε τις «αναθεωρήσεις»), η εκσυγχρονιστική «ασθένεια της ευλογιάς» (όπως τη χαρακτήρισε ο Χαραλαμπίδης) άρχισε να εμφανίζει τα πρώτα της συμπτώματα. Τότε ήταν που τα θέματα της ιστορίας, της εξωτερικής πολιτικής και του ελληνικού πολιτισμού θα τα «διευθετούσαν στο μέλλον» οι μεγάλοι αναθεωρητές σαν το Νίκο Κοτζιά, το Νίκο Μουζέλη και τον Αντώνη Λιάκο. Ο τρίτος, ως καθηγητής της Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και μέντορας καθηγητών και πολιτικών (Ρεπούση, Κουλούρη, Φραγκουδάκη, Δραγώνα, Ν. Φίλη, Γαβρόγλου κ.ά.), υπήρξε η

ψυχή της αναθεώρησης της ελληνικής ιστορίας και της διδασκαλίας των θρησκευτικών στα σχολεία μέχρι και σήμερα (2019).

Τα θέματα αυτά τα έχω με λεπτομερειακό τρόπο εξαντλήσει σε κείμενά μου (σε άρθρα και βιβλία) και φυσικά είναι αδύνατον να αναλυθούν εκ νέου στον περιορισμένο χώρο ενός άρθρου. Οι αναγνώστες που ψάχνουν να βρουν αλήθειες με πολλαπλές επαληθεύσεις και συγκρίσεις με διαφορετικά κείμενα, θα μπορούσαν να προσφύγουν στην ιστοσελίδα μου (siskos-logotexnia.gr) για να διαβάσουν και να εκτυπώσουν δωρεάν κάποια κείμενα που θα τους είναι ίσως χρήσιμα γι' αυτές τις συγκρίσεις και επαληθεύσεις. Όμως, για να επιβεβαιώσω τους πολύχρονους ισχυρισμούς μου ότι η παγκοσμιοποίηση των Δεξιών τραπεζιτών και οι ιδεολογικές αλχημείες των Αριστερών διεθνιστών διανοουμένων έχουν κοινή θεωρητική βάση για την αποδόμηση της ελληνικής ιστορίας, του πολιτισμού και της εθνικής ταυτότητας των Ελλήνων, θα παραθέσω κάποια αποσπάσματα από το άρθρο του Αντώνη Λιάκου στο «ΒΗΜΑ» της 25 Νοεμβρίου 2008 με τίτλο «οι επιθέσεις στα βιβλία Ιστορίας». Τα συγκρότημα Λαμπράκη (ΔΟΛ), όπως ήδη αναφέραμε, ήταν το προπύργιο διάδοσης των ιδεών του εθνομηδενισμού και στις εφημερίδες του, κυρίως, αρθρογραφούσε ο Αντ. Λιάκος. Στόχος του καθηγητή ήταν ο τότε υπουργός παιδείας και θρησκευμάτων Ευριπίδης Στυλιανίδης, ο οποίος έδωσε εντολή απόσυρσης από τα δημοτικά σχολεία του βιβλίου ιστορίας της καθηγήτριας του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και μετέπειτα βουλευτή Μαρίας Ρεπούση.

Ο Αντώνης Λιάκος ως «πεφωτισμένος», όπως χαρακτήρισε σε συγκέντρωση των στελεχών του κόμματος ο Αλέξης Τσίπρας (πολύ αργότερα και μετά τις διαπιστώσεις για τα αιτία της εκλογικής ήττας του 2019) όσους επιχειρούν να επιβάλλουν τις ιδεοληψίες τους αγνοώντας τη βούληση του λαού (των ψηφοφόρων!), προσπαθεί με αφηρημένες έννοιες και ακατανόητους για τον απλό πολίτη συλλογισμούς, να περιγράψει περιληπτικά το φιλοσοφικό πλαίσιο της ανάγκης για αναθεώρηση της Ιστορίας. Παραθέτουμε κάποια χαρακτηριστικά και διαφωτιστικά αποσπάσματα, αλλά οι αναγνώστες μπορούν να διαβάσουν εύκολα όλο το άρθρο με σχετική αναζήτηση στο διαδίκτυο:

«.....Η ιστορική εκπαίδευση θέλει να διαπλάσει σύγχρονους πολίτες **με κριτική συνείδηση, όχι καρικατούρες των 300 του Λεωνίδα**. Για αυτόν τον λόγο η σύγχρονη συντεταγμένη πολιτεία οφείλει να προφυλάσσει την ανεξαρτησία της εκπαίδευσης απέναντι σε κάθε λογής ιδεολογικές επιθέσεις....{...}... Τα πράγματα, λοιπόν, αποδεικνύονται σοβαρότερα των προεκλογικών φόβων για την παρουσία του ακροδεξιού κόμματος στη Βουλή. Γιατί ένα μεγάλο μέρος της ΝΔ αναγνωρίζεται στις ιδεολογικές θέσεις αυτού του κόμματος, και δεν είναι λίγοι από το ΠΑΣΟΚ που χαϊδεύουν, έστω και εργαλειακά, παρόμοιες απόψεις, και γιατί επίσης η Ιεραρχία της Εκκλησίας έχει δημιουργήσει έναν πόλο ακραίας πολιτι-

σμικής Δεξιάς με άμεσες πολιτικές παρεμβάσεις. Το πολιτικό μας σύστημα όμως έχει χάσει την ισορροπία του προς τα δεξιά και για έναν άλλο λόγο. Εξαιτίας των μειωμένων ανακλαστικών του προοδευτικού χώρου. Στην περίπτωση της διαμάχης για την Ιστορία, το πρόβλημα δεν είναι το ΚΚΕ που ταυτίστηκε με τους ακροδεξιούς, ούτε τα αριστεροδέξια υβρίδια που χειροκρότησαν την απαγόρευση του βιβλίου. {...} ..Η Ιστορία πλέον είναι μια διεθνής επιστήμη και η εκπαίδευση των νέων ιστορικών είναι πλέον διεθνής.{...}.

Αλλά εκείνο το οποίο πολιτικοποιεί τη χρήση του παρελθόντος είναι η αντίληψη της παγκοσμιοποίησης σαν μιας συνωμοσίας που θέλει να καταστρέψει τις εθνικές ιδιομορφίες, να ισοπεδώσει τις εθνικές ταυτότητες και να διαγράψει την ιστορική μνήμη. Εδώ είναι που η Ακροδεξιά συναντά την παραδοσιακή Αριστερά και τη ρυμουλκεί στη συντηρητική στροφή προς μια ευρύτερη πολιτισμική και δυσανεκτική Δεξιά.....».

Αυτός ο τόσο μορφωμένος και πνευματικά καλλιεργημένος καθηγητής κατηγορεί όλα τα κόμματα, από την Άκρα Δεξιά μέχρι και το ΚΚΕ, χωρίς να παραλείπει και την Ιεραρχία της Εκκλησίας, ότι είναι αυτά τα οποία δημιούργησαν τα «αριστεροδέξια υβρίδια που χειροκρότησαν την απαγόρευση του βιβλίου». Γιατί όμως αυτός ο Δημοκράτης δεν αναφέρει ποιο ποσοστό του λαού αντιπροσωπεύουν αυτά τα «υβρίδια» και γιατί, σύμφωνα με τους κανόνες της γνήσιας δημοκρατίας, αντί να αποφασίζουν αμετάκλητα αυτοί οι λίγοι «πεφωτισμένοι», να μην αποφασίζει ο λαός (με εκλογές ή δημοψήφισμα) τον οποίο οι δημοσκοπήσεις δείχνουν να έχει αντίθετες απόψεις σε ποσοστό που υπερβαίνει το 80%; Εκεί όμως που φανερώνει ολοκάθαρα τις ιδεολογικές του συμμαχίες είναι η προσπάθειά του να αποκαθάρει την παγκοσμιοποίηση. Μήπως δεν άκουσε τίποτα για το κλαμπ των τραπεζιτών της παγκοσμιοποίησης, για τη Λέσχη Μπίλτερμπεργκ, για το Μίλτον Φρίντμαν, για το Ροκφέλερ, το Μπρεζίνσκι, τον Κίσινγκερ ή το Τζορτζ Σόρος; Αν και κάποιος αδαής ρίξει γύρω του μια φευγαλέα ματιά θα τα δει όλα αυτά μπροστά του ολοζώντανα. Όλα όσα λέγονται και προπαντός γίνονται για την αποδόμηση των εθνικών πολιτισμών, για την ισοπέδωση της εθνικής ταυτότητας ή για τη διαγραφή της ιστορικής μνήμης είναι θεωρίες συνωμοσίας; Όστε αυτή είναι η προοδευτική αντίληψη του Αντ. Λιάκου για τη συκοφαντημένη από «ακροδεξιούς συνωμότες» παγκοσμιοποίηση του Ροκφέλερ;

Όλες αυτές οι ιδεολογικές αγκυλώσεις των λίγων αλλά ισχυρών παραγόντων της εκπαίδευσης, αλλά και της διαστρεβλωτικής μαζικής ενημέρωσης του ελληνικού λαού, πέρασαν το 2004 στη νέα υπουργό παιδείας και θρησκευμάτων Μαριέττα Γιαννάκου. Αυτή η υπουργός θέλησε να χρησιμοποιήσει όλο το πεφωτισμένο ανθρώπινο δυναμικό που της πάσαρε η προηγούμενη ηγεσία του υπουργείου, Η νέα υπουργός πήρε ενθουσιασμένη την καυτή πατάτα για να υλοποιήσει τη νέα της

Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση, αλλά η επιμονή της να υπερασπισθεί με πάθος τα δημιουργήματα του εθνομηδενισμού στα σχολεία, έπληξαν ανεπανόρθωτα την πολιτική της καριέρα. Οι ψηφοφόροι της είχαν εξοργισθεί και δεν είχε πλέον καμιά πιθανότητα για μελλοντική καριέρα με κανονική υποψηφιότητα σε κανονικές βουλευτικές εκλογές. Όμως, αν και αξιόλογη ως άτομο, σώθηκε πολιτικά χάρη στους ισχυρούς προστάτες της στην τότε ελληνική κυβέρνηση αλλά και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπου παλαιότερα διακρίθηκε ως ευρωβουλευτής.

ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΛΑΓΝΕΙΑ

Στο προηγούμενο άρθρο ασχοληθήκαμε με τις πολιτικές διαδικασίες στη χώρα μας, οι οποίες διευκόλυναν την εξάπλωση και ισχυροποίηση του εθνομηδενισμού. Για όσους αντιδρούσαν (Δεξιούς ή Αριστερούς) σε αυτές τις αναθεωρητικές απόψεις της ιστορίας και στη διαστρέβλωση της φυσιογνωμίας του ελληνικού πολιτισμού, οι χαρακτηρισμοί ήταν βαρύτατοι και έξω από τους κανόνες ευπρέπειας και πολιτισμένης κοινωνικής συμπεριφοράς. Η διαφωνία σήμανε φασισμό, ρατσισμό, σκοταδισμό ή βαρβαρότητα και όταν ακόμα ο υβριζόμενος επικαλούνταν την άμεπτη πολιτική του συμπεριφορά ή ακόμα είχε τις ίδιες πολιτικοκοινωνικές αντιλήψεις με τον υβριστή του. Γι' αυτό συλλήβδην όλοι οι στρατιωτικοί, οι θρησκευόμενοι αλλά και οι υπέρμαχοι της πατριωτικής Αριστεράς, σαν το Μίκη Θεοδωράκη ή το Γιώργο Καραμπελιά, μετατρέπονταν σε «φασιστικά υβρίδια της ακροδεξιάς». Ακόμα και τον μακαρίτη Αντώνη Τρίτση, όταν για δήθεν πειθαρχικούς λόγους τον «εκπαραθύρωσαν» από το κόμμα, τα φερέφωνα της εθνομηδενιστικής προπαγάνδας τον χαρακτήριζαν «κρυφοδεξιό που έπασχε από προγονοπληξία». Ένα από τα «αμαρτήματά» του ήταν πως ως υπουργός παιδείας είχε εκφωνήσει, σε συνέδριο εκπαιδευτικών, έναν πατριωτικό λόγο με αναφορές στην αρχαιότητα και στην ανάταση του ελληνισμού, αλλά και σχέδια για διάδοση του ελληνικού πολιτισμού με τη βοήθεια και των απόδημων Ελλήνων. Αυτός ο πατριωτικός σχεδιασμός του Τρίτση για «ανάταση του ελληνικού πολιτισμού», υπήρξε η πρόφαση της βαριάς κατηγορίας(!) από τους «προοδευτικούς» διεθνιστές της παγκοσμιοποίησης για την «αρχαιοελληνική προγονοπληξία και προγονολατρεία» του.

Οι χαρακτηρισμοί ήταν βαρύτατοι για όσους αντιδρούσαν στη διδασκαλία του βιβλίου ιστορίας της Μαρίας Ρεπούση. Στις 28 Ιανουαρίου 2007, η εφημερίδα «Το Βήμα» παρουσίασε αφιέρωμα στο οποίο αρθρογραφούσαν η συγγραφέας του βιβλίου Ιστορίας Μ. Ρεπούση, η Χριστίνα Κουλούρη και ο πνευματικός τους μέντορας Αντώνης Λιάκος. Από τη μία δήλωναν την έκπληξή τους για το μέγεθος των αντιδράσεων κι από την άλλη ο κ. Λιάκος, χρησιμοποίησε σκληρότερα λόγια από της κ. Κουλούρη, η οποία στις 7 Ιανουαρίου 2007 έγραψε στο «Βήμα της Κυριακής» ότι, αυτοί που αντιδρούν είναι «απλώς νοικοκυρές, εργάτες και κτηνοτρόφοι». Ο Α. Λιάκος στην ίδια εφημερίδα χαρακτήριζε όσους διαφωνούσαν με το βιβλίο της Μαρίας Ρεπούση ότι ήταν «ψυχωτικοί». Αλλά υπήρχαν και άλλοι βαρύγδουποι χαρακτηρισμοί, όπως αγράμματοι, εσμός Αλευρομαγείρων, εθνικιστικό λόμπι, φαιοχίτωνες, ακροδεξιό, φαικόκκινη συμμαχία κ.ά. Ο πανταχού παρών και συντονιστής των αναθεωρητών Αντώνης Λιάκος, από τη δεκαετία του '90 και μετά, στις κυβερνήσεις του Κ. Σημίτη, του Γ. Παπανδρέου και του Α. Τσίπρα, είχε με την ομάδα του διαρκή

παρουσία στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στα εκπαιδευτικά θέματα. Στα τελευταία χρόνια, επί πρωθυπουργίας Α.Τσίπρα, είχε διοριστεί Πρόεδρος του φορέα για τον Εθνικό Διάλογο στην Παιδεία. Η παιδεία, το υπουργείο εξωτερικών και τα μεγάλα ΜΜΕ είναι πάντα ο στόχος για τον εθνομηδενιστικό έλεγχο της κρατικής μηχανής.

Όπως ήδη αναφέραμε στο προηγούμενο άρθρο μας, για τους προγονόπληκτους(!) σαν τον Τρίτση, ο Αντώνης Λιάκος έγραψε ότι «η ιστορική εκπαίδευση θέλει να διαπλάσει σύγχρονους πολίτες με κριτική συνείδηση, όχι καρικατούρες των 300 του Λεωνίδα». Με λίγα λόγια η διάπλαση αυτή των πολιτών θα έπρεπε να επιτευχθεί με μια Ιστορία χωρίς ιστορικά γεγονότα και με Έλληνες χωρίς ελληνικότητα. Τα παιδιά των Ελλήνων που στο σχολείο διδάσκονταν τις «καρικατούρες» για τη Μάχη των Θερμοπυλών, την εποποιία του Μαραθώνα ή τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας, «εξαπατούνταν» από τους δασκάλους τους διότι τα έκαναν να πιστεύουν ότι δήθεν(!) είναι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων. Τότε όμως ποιοι είμαστε;

Οι καθηγήτριες Θάλεια Δραγώνα (παντοδύναμη στο υπουργείο παιδείας, επί πρωθυπουργίας Παπανδρέου το 2010 και υπουργίας Άννας Δαμαντοπούλου) και Άννα Φραγκουδάκη βρήκαν την απάντηση! Εμείς οι Έλληνες, λένε, μπασταρδεμένοι από Σλάβους, Αλβανούς και Τούρκους, είμαστε ένα ψεύτικο δημιούργημα της αρχαιολατρίας των Ευρωπαίων. Μας άρεσε αυτό το παραμύθι που το δεχτήκαμε «για να τα κοιμήσουμε!». Η τουρκολατρεία επικράτησε ως επίσημη πολιτική κατεύθυνση στο υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων. Η Θ. Δραγώνα ως επικεφαλής της υπουργικής επιτροπής για την αναμόρφωση του Λυκείου, πρότεινε να αφαιρεθεί από τη διδακτέα ύλη η Βυζαντινή Ιστορία και η Επανάσταση του '21 και το μάθημα να μετατραπεί σε προαιρετικό.

Αυτή η τουρκολαγνεία των ελλήνων πανεπιστημιακών καθηγητών της ομάδας των αναθεωρητών της Ιστορίας που έλεγχε όλες τις λειτουργικές δομές του υπουργείου παιδείας, δεν ήταν ένα ανεξάρτητο και μεμονωμένο αρρωστημένο σύμπτωμα της ελληνικής εκπαιδευτικής πολιτικής. Εντασσόταν στο γενικότερο πνεύμα των δυτικοευρωπαίων αναθεωρητών για το διαχωρισμό της ευρωπαϊκής Ιστορίας σε Δυτική και Ανατολική (Βαλκανική), με ταυτόχρονη αποδόμηση της εθνικής ταυτότητας. Εξάλλου, και η θεωρία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη «Σύγκρουση των Πολιτισμών» τοποθετούσε την Ελλάδα, μαζί με τις υπόλοιπες Ορθόδοξες χώρες των Βαλκανίων, στον «μη πολιτισμένο κόσμο» ο οποίος αποτελούσε εχθρό και κίνδυνο για την «πολιτισμένη Δύση».

Πάνω στα ίδια σκαριά είναι διατυπωμένη και η θεωρία του Δ. Κιτσίκη, καθηγητή του πανεπιστημίου της Οττάβα του Καναδά και της Κωνσταντινούπολης, για τον «Ενδιάμεσο Χώρο». Αυτός ο χώρος συμπεριλαμβάνει, με ισότιμους (και όχι συγκρουσιακούς πολιτισμούς) τη χριστιανική Ορθοδοξία και το Ισλάμ. Γι' αυτό ο Κιτσίκης πρότεινε τη δημιουργία μιας

μεγάλης ελληνοτουρκικής συνομοσπονδίας, με την οποία θα αλληλοσυμπληρώνονταν οι δυο πολιτισμοί. Κάτι παρόμοιο είχαν προτείνει και στο Μωάμεθ Β΄, τον πορθητή της Κωνσταντινούπολης, κάποιοι θρησκευτικοί ηγέτες του Βυζαντίου. Θα μπορούσε ο τούρκος σουλτάνος, σαν τον Καρλομάγνο, να διεκδικήσει τα κληρονομικά δικαιώματα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, με την ανάδειξή του σε ηγέτη «μιας Ελληνοτουρκικής Αυτοκρατορίας». Αν υλοποιούνταν ένα τέτοιο σχέδιο ο Ταγίπ Ερντογάν δεν θα χρειαζόταν σήμερα να μιλά για «τα σύνορα της καρδιάς του και για μια γαλάζια πατρίδα της Μεσογείου και του Εύξεινου Πόντου». Όλος αυτός ο χώρος θα ήταν τουρκο-ισλαμικός.

Ο Δημήτρης Κιτσίκης υπήρξε ιστορικός, τουρκολόγος και καθηγητής διεθνών σχέσεων. Θεωρείται (από αυτούς βέβαια που η θεωρία του εξυπηρετεί τα σχέδιά τους!), μαζί με τον Γερμανό Καρλ Χαουσχόφερ και τον Αμερικανό Χάλφορντ Μακίντερ, ένας από τους τρεις περισσότερο σημαντικούς γεωπολιτολόγους του κόσμου. Στα βιβλία και στα άρθρα του αμφισβητεί ότι υπήρχε «σκλαβιά και δουλεία» κατά τη διάρκεια των τεσσάρων αιώνων οθωμανικής κυριαρχίας στην Ελλάδα και δεν αποδέχεται τον «μύθο για το κρυφό σχολείο». Πλήρης ταύτιση με τους αναθεωρητές του ελληνικού υπουργείου παιδείας!. Επίσης, θεωρεί ότι τα ανατολικά στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού (στη Μικρά Ασία και στα νησιά του Αιγαίου) είναι τουρκικής καταγωγής. Σ' αυτό το σημείο οι απόψεις του συμπίπτουν με τους ισχυρισμούς του πρώην Τούρκου πρωθυπουργού Τουργκούτ Οζάλ, όπως διατυπώνονται στο βιβλίο του «La Turquie en Europe» (Η Τουρκία στην Ευρώπη). Ήταν το πρώτο βήμα για τη μελλοντική διεκδίκηση της κυριαρχίας (προσάρτησης) των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, η οποία εντάσσεται στη μακρόχρονη επεκτατική πολιτική της Τουρκίας, με σχεδιασμό της δημογραφικής, στρατιωτικής και οικονομικής της ενδυνάμωσης. Οι απόψεις αυτές του Κιτσίκη υιοθετήθηκαν από τους έλληνες αναθεωρητές της Ιστορίας, όπως π.χ. τη Θάλεια Δραγώνα και την Άννα Φραγκουδάκη, οι οποίες τις αναδεικνύουν στα βιβλία τους αλλά και από τις σημαντικές θέσεις που κατείχε η Δραγώνα στο υπουργείο παιδείας, προσπάθησαν να τις εφαρμόσουν στην εκπαιδευτική διδασκαλία.

Στο έργο του «The Intermediate Region: A common Civilization between the Adriatic Sea and the Indus River», ο Κιτσίκης εκθέτει τη θεωρία του για την «Ενδιάμεση Περιοχή». Τα περισσότερα έργα του αναφέρονται στην Τουρκία και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, ενώ ένα από τα πρώτα βιβλία του για την «Ελληνική Προπαγάνδα» (Yunan Propagandasi) εκδόθηκε στα τουρκικά, στην Κωνσταντινούπολη το 1964, σε μια περίοδο επικίνδυνης έντασης στις σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας. Σ' αυτό προβάλλεται και καταδικάζεται ο «ελληνικός εθνικισμός». Ένας ανύπαρκτος εθνικισμός σε μια Ελλάδα, σαν ψωριασμένη κότα, από την οποία όλοι οι γείτονές της (όλοι χωρίς εξαίρεση!) διεκδικούν εδάφη της,

ενώ η ίδια ποτέ δεν φάνηκε να εφαρμόζει κάποιο δόγμα επεκτατικής και εθνικιστικής πολιτικής. Αυτός ο Έλληνας(!) καθηγητής φαίνεται ότι είναι εντιμότερος από τους άλλους εθνομηδενιστές και τους ιδεολόγους Εφιάλτες. Δείχνει και στον πιο αδαή παρατηρητή ότι για δυο πανεπιστημιακές έδρες και άλλα αφανή οφέλη, δεν δίστασε να εντάξει τις ιδεολογικές του ανησυχίες στα γεωπολιτικά παιχνίδια Δυνάμεων, οι οποίες στοχεύουν στην αποδόμηση της πατρίδας του ίδιου και των προγόνων του. Είναι έντιμος για την ειλικρίνειά του αλλά και «άτιμος», με την αρχαιοελληνική έννοια που έδινε ο νομοθέτης Σόλων στη λέξη, για τους αδιάφορους και συμφεροντολόγους πολίτες οι οποίοι προξενούσαν δεινά στην πατρίδα τους.

Η ΣΦΗΚΟΦΩΛΙΑ

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην πρόσφατη και στη σημερινή εθνομηδενιστική πραγματικότητα, η οποία όμως στο θεωρητικό επίπεδο συνδέεται με τα σχέδια και τις επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων στους γεωπολιτικούς τους σχεδιασμούς. Είχαμε πει ότι ο οργανωμένος ελληνικός εθνομηδενισμός γεννήθηκε στη δεκαετία του 1990. Το αυγό του φιδιού εκκολάφθηκε με τη δημιουργία, το 1993 από τον Κώστα Σημίτη, του Ομίλου για τον Προβληματισμό και τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας (ΟΠΕΚ). Οι φιλοευρωπαϊκές διακηρύξεις, η ειρηνόφιλη πρόθεση για να διευκολυνθεί η Τουρκία να εισέλθει ως ισότιμο μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι εξαγγελίες για εκσυγχρονισμό της ελληνικής κοινωνίας και η προσήλωση στις ευρωπαϊκές αξίες, ήταν τα ουσιώδη στοιχεία της ίδρυσης αυτής της υπερκομματικής μη κυβερνητικής οργάνωσης. Είχε ήδη αρχίσει να εξαπλώνεται η «φάμπρικα» των ΜΚΟ και των Ανεξάρτητων Αρχών που αποσκοπούσαν στην αποδόμηση του εθνικού κράτους. Αυτή η υπερκομματική εμφάνιση του ΟΠΕΚ παραπλάνησε και στελέχη άλλων κομματικών χώρων (π. χ. Κων. Μητσοτάκης, Γ. Βαρβιτσιώτης, Ν. Κωνσταντόπουλος, Σπ. Λυκούδης, Ν. Αλιβιζάτος κ.ά.) να παραστούν σε πολιτική εκδήλωση του ΟΠΕΚ, δεδομένου ότι και ο τότε πρόεδρος του Σωκράτης Κοσμίδης ήταν πολιτικό πρόσωπο μάλλον ήπιας κεντροδεξιάς ιδεολογίας. Άλλωστε, την εποχή εκείνη ο Σημίτης βρισκόταν σε «ιδεολογική απόσταση» από κάποιες επίσημες θέσεις της κομματικής ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και γι' αυτό η ίδρυση του ΟΠΕΚ αντιμετωπίστηκε με μεγάλη καχυποψία από το κόμμα του. Η εφημερίδα «Αυριανή» κατάγγειλε το Σημίτη ως προτιθέμενο να ιδρύσει νέο κόμμα για να συστεγάσει σ' αυτό τους κομματικούς του φίλους αλλά «και ρετάλια της Αριστεράς». Το ηγετικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ Παντελής Οικονόμου χαρακτήρισε τον ΟΠΕΚ «εκτροφείο παραγόντων». Αυτό το «εκτροφείο» έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο όταν αποτέλεσε άντρο του εθνομηδενισμού με πρόεδρο τον καθηγητή Αντώνη Λιάκο, ο οποίος μαζί με τον καθηγητή της «London School of Economics» Νίκο Μουζέλη (κολλητό φίλο του Κ.Σημίτη) αποτέλεσαν, κατά το «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ», τους πιο «προβεβλημένους θεωρητικούς του εκσυγχρονιστικού εγχειρήματος του ελληνικού καπιταλισμού». Αργότερα, το Δεκέμβρη του 2009, ο Μίκης Θεοδωράκης ήταν πολύ πιο σκληρός σε χαρακτηρισμούς γι' αυτή την ομάδα των αναθεωρητών της ιστορίας. Σε επιστολή του προς τον ηθοποιό και γνωστό για τις αντιδικτατορικές απόψεις του Στέφανο Ληναίο, γράφει:

{ Αγαπητέ μου Στέφανε,

Προχτές το βράδυ στη NET, ο Νίκος Δήμου στην εκπομπή «ΣΤΑ ΑΚΡΑ» επαναλάμβανε τις γνωστές απόψεις Ρεπούση-Λιάκου-Κουλούρη-Άννας Φραγκουδάκη και του νέου «φρούτου», της κ. Δραγώνα, βουλευτού

του ΠΑΣΟΚ και «Ειδικής Γραμματέως του Ενιαίου Διοικητικού Τομέα Θεμάτων Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού Εκπαίδευσης Ελληνοπαίδων», δηλαδή στην καρδιά της διαμόρφωσης της σκέψης, των γνώσεων και του ήθους των Ελλήνων του μέλλοντος. Στη συμμορία συμμετέχει και ο κ. **Νίκος Μουζέλης(1)**, σύζυγος της κ. Θ. Δραγώνα, καθηγητής του LSE (?) και επιστημονικός υπεύθυνος του «Κέντρου Ανάπτυξης Εκπαιδευτικής Πολιτικής της ΓΣΕΕ»!!! Άλλο ένα πόστο/κλειδί }.

Όταν το 2004 η Μαριέττα Γιαννάκου, μετά από μια επιτυχημένη θητεία στην Ευρωβουλή και σε μεγάλες κυβερνητικές θέσεις, αναλάμβανε το υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων δεν γνώριζε ή, στη χειρότερη περίπτωση, δεν ήθελε να γνωρίζει ότι μπήκε σε μια σφηκοφωλιά. Βρήκε έτοιμα και σε πλήρη εξέλιξη τα ιστορικά έργα της Μαρίας Ρεπούση και της Κατερίνας Κουλούρη και (φυσικά μετά από εισηγήσεις των εκσυγχρονιστών του υπουργείου) αγωνιζόταν να τα επιβάλλει στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυρισθεί ότι πιθανόν να υπήρξε αφελής μπροστά σε μια καλοστημένη παγίδα, η οποία επηρέασε αποφασιστικά την πολιτική της καριέρα. Από το 2004 και ως το 2007 η Υπουργός Μαριέττα Γιαννάκου αγωνίστηκε, με νύχια και με δόντια για να επιβάλλει τη διδασκαλία του βιβλίου της Μαρίας Ρεπούση στα σχολεία και να ολοκληρωθεί η εφαρμογή στην πράξη της κοινής ιστορίας για τη «Συμφιλίωση των Λαών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης». Πολλά στελέχη του κόμματός της αλλά και οπαδοί της εξοργίστηκαν και δεν κατανόησαν την ανεξήγητη επιμονή της να επιβάλλει, με πρόφαση τους «λόγους νομιμότητας», τη χρήση του βιβλίου στα σχολεία, ενώ για την κοινή ιστορία των βαλκανικών κρατών είχε, όπως φάνηκε στη συνέχεια, κάποιες επιφυλάξεις.

Για το βιβλίο της Ρεπούση έχουν γραφτεί τόσα πολλά, ώστε θα ήταν κουραστικό και άσκοπο για τους αναγνώστες να επαναλάβουμε τα ήδη γνωστά στους περισσότερους γεγονότα. Θα μπορούσαμε όμως να τα συσχετίσουμε με την καλύτερα μελετημένη προσπάθεια αλλοίωσης της ελληνικής ιστορίας με την ίδρυση στη Θεσσαλονίκη του CDRSEE (Κέντρο για τη Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη). Από όλες τις γειτονικές βαλκανικές χώρες (συμπεριλαμβανομένης και τις Τουρκίας) που συμμετείχαν στη συγγραφή αυτής της Ιστορίας, μόνο η Ελλάδα προθυμοποιήθηκε να την επιβάλλει νομοθετικά, με εισήγηση του τότε προέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας καθηγητή Θάνου Βερέμη. Αν κάποιος είχε στοιχειώδεις γνώσεις ιστορίας και απλή ενημέρωση για τους διεθνείς οργανισμούς, για τα πολιτικά πρόσωπα και τις μεγάλες επιχειρήσεις αλλά και τους αναθεωρητές της ιστορίας που στήριξαν αυτό το σχέδιο, εύκολα θα καταλάβαινε πως οι αφανείς στόχοι δεν είχαν καμιά σχέση με τη συμφιλίωση των λαών των Βαλκανίων. Αυτό το κατανόησε και η υπουργός Μαριέττα Γιαννάκου όταν ομολόγησε «πως άλλοι ήταν οι σκοποί» της συγγραφής αυτής της Ιστορίας. Οι ψηφοφόροι της την

«τιμώρησαν» και στις εκλογές του 2007 δεν κατάφερε να εκλεγεί βουλευτής. Στις εκλογές του 2009 επιλέχτηκε ως επικεφαλής του ευρωψηφοδελτίου και το 2019, αποφεύγοντας και πάλι τις επιλογές των ψηφοφόρων της, εκλέχτηκε με την τοποθέτησή της στη δεύτερη εκλόγιμη θέση του ψηφοδελτίου επικρατείας. Από το 2007 τοποθετήθηκε σε υψηλές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό, αλλά χωρίς την ανάδειξή της στο βουλευτικό αξίωμα με επιλογή των ψηφοφόρων.

Αλλά και η συντονίστρια του έργου, η καθηγήτρια Κατερίνα Κουλούρη, έκανε τις ίδιες διαπιστώσεις με τη Γιαννάκου όταν αργότερα, σε συνέντευξή της, μίλησε για τους προβληματισμούς της στον απόλυτο διαχωρισμό της Δυτικοευρωπαϊκής Ιστορίας από την Ιστορία των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Είναι μια αποτυχημένη παλαιότερη επιδίωξη των ευρωπαϊών αναθεωρητών για την οποία μιλήσαμε σε προηγούμενο άρθρο μας, αναφερόμενοι στην Ευρωπαϊκή Ιστορία του Ζαν-Μπατίστ Ντιροζέλ, η οποία άρχιζε από την εποχή του Καρλομάγνου τον 8^ο μ. Χ. αιώνα, με αποκλεισμό της ελληνορωμαϊκής αρχαιότητας. Οι αναθεωρητές προπαγανδίζουν ότι η Ευρώπη, θα έπρεπε να έχει δυο «Ιστορίες»!

Η νέα κοινή ιστορία των βαλκανικών κρατών του CDRSEE, με εισηγητή προς το διοικητικό του συμβούλιο τον Κώστα Καρρά και διευθύντρια τη Χριστίνα Κουλούρη, αρχίζει από τον 13^ο αιώνα (1281 μ. Χ.), από την εποχή του Σουλτάνου Οσμάν του Α' κατά την οποία ξεκίνησε η δημιουργία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στο εναλλακτικό εκπαιδευτικό υλικό για τη διδασκαλία της νεότερης Ιστορίας της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και στο πρώτο βιβλίο που αναφέρεται στην «Οθωμανική αυτοκρατορία», προβάλλεται ένα αισθηματικό περιστατικό από τη ζωή του Ορχάν, του πρωτότοκου γιου του Οσμάν, ο οποίος διαδέχτηκε τον πατέρα του στη δυναστεία των Οσμανιδών το 1326. Παραθέτουμε ένα μικρό κείμενο από το 13^ο Μέρος του Α' Κεφαλαίου με τίτλο «Η Οθωμανική επέκταση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη» για να διαπιστωθεί, μέσα από μια γλυκανάλατη αισθηματική αφήγηση, ο ευφυής σχεδιασμός της φιλοτουρκικής προπαγάνδας:

«Το Μέρος αυτό αφηγείται την ιστορία μιας νεαρής νύφης που κλέψανε και που ήταν η κόρη τού τεκβούρ του Γιαρ Χισάρ. Σε ποιον την έδωσαν και τι απέγινε; Ο Οσμάν Γαζής την έδωσε στο γιο του Ορχάν Γαζή, το κορίτσι που ονομαζόταν Υλυφέρ Χατούν. Και ο Ορχάν είχε ήδη γίνει ένας γενναίος, νέος άνδρας. [...]... Και όταν κατάκτησαν αυτά τα τέσσερα κάστρα (Μπιλετζίκ, Γιαρ Χισάρ, Ινεγκιέλ, Άγιος Νικόλας), έφεραν την ειρήνη και τη δικαιοσύνη στην περιοχή. Και όλοι οι κάτοικοι των χωριών επέστρεψαν και εγκαταστάθηκαν, όπου ανήκαν. Άρχισαν να περνούν καλύτερα από ό,τι περνούσαν με τους απίστους. Γιατί όταν μάθαιναν πόσο καλά περνούσαν τώρα αυτοί οι άπιστοι, άρχισαν να καταφθάνουν ακόμα και άνθρωποι από άλλες περιοχές».

Αυτός ο Ορχάν Γαζής (ΣΣ-γαζής σημαίνει «θριαμβευτής» και παλαιότερα είχε την έννοια του μαχητή της πίστης) ήταν τόσο αγαθός και φιλόανθρωπος, που όταν κατέκτησε τα τέσσερα χριστιανικά Κάστρα (το ένα αναφέρεται με το ελληνικό του όνομα και τα τρία με τα τουρκικά), φέρθηκε τόσο καλά στους «άπιστους» που όλοι τους αναγνώρισαν ότι, με αυτόν ως αφέντη υπήρχε ειρήνη και δικαιοσύνη.

Οι Έλληνες μαθητές που με τέτοια κείμενα θα αναπτύξουν, κατά τον καθηγητή Αντ. Λιάκο, «κριτική συνείδηση», θα συγκρίνουν και θα προσπαθήσουν να επιλέξουν ανάμεσα στο σώφρονα ηγέτη Ορχάν και π. χ. στο «φιλοπόλεμο σφαγέα(!)» Κολοκοτρώνη. Μερικά ιστορικά γεγονότα δεν είναι ποτέ τυχαία. Κάποιοι θέλουν η Ευρωπαϊκή Ιστορία να αρχίζει από το τέλος του 8^{ου} αιώνα με τη Δυναστεία των Καρολιδών και μεγάλο ηγέτη τον Καρλομάγνο και η Ιστορία των Βαλκανικών Κρατών να έχει ως αφετηρία τη Δυναστεία των Οσμανιδών με «Γαζή» ηγέτη τον Οσμάν Α'.

Και μόνο αυτή η λεπτομέρεια για την έναρξη της ιστορίας των βαλκανικών κρατών από την εποχή ίδρυσης της Δυναστείας των Οσμανιδών, είναι αρκούτσως διαφωτιστική για τα αίτια της τουρκολατρίας, για την οποία ήδη έχουμε μιλήσει. Εδώ είναι αρκετό να ειπωθεί ότι αυτές οι ευρωπαϊκές «σχέσεις αγάπης με την Τουρκία» για τη δημιουργία απεθνικοποιημένων περιοχών στη Δυτική Ευρώπη και μιας Νέας Τάξης πραγμάτων στα Βαλκάνια με τον ηγεμονικό ρόλο της Τουρκίας, ανατράπηκαν ή ενδεχομένως προσωρινά επιβραδύνθηκαν από απρόβλεπτα γεγονότα.

Οι τραπεζίτες, οι «σαράφηδες» που κυβερνούν την Ευρώπη, μπροστά στη ραγδαία και ακραία ισλαμοποίηση μιας επικίνδυνης και άκρως εθνικιστικής Τουρκίας, αντιμέτωποι με τις τεράστιες μεταναστευτικές ροές οι οποίες διαφοροποιούν τα πολιτιστικά χαρακτηριστικά των ευρωπαϊκών λαών, αλλά και την αλματώδη αύξηση της ακροδεξιάς, έκαναν στροφή ή προσωρινό διπλωματικό ελιγμό. Βασικό ρόλο στη μεταστροφή έπαιξε και η εφαρμογή πολιτικής προστατευτισμού από τον πάντα απρόβλεπτο και πολιτικά ανισόρροπο Ντόναλντ Τραμπ, μπροστά στη δυσάρεστη διαπίστωση ότι η παγκοσμιοποίηση λειτουργεί πλέον υπέρ της Κίνας. Οι περαιτέρω εξελίξεις θα επηρεαστούν από τις εσωτερικές αντιθέσεις των διαφορετικών πολιτικών τάσεων στις ΗΠΑ μεταξύ Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων. Οι πρώτοι, προσκολλημένοι στο δόγμα Μπρεζίνσκι για παγκοσμιοποίηση και αντιμετώπιση της Ρωσίας ως εχθρού Νο 1, αντιτίθενται στην πολιτική των Ρεπουμπλικάνων για οικονομικό προστατευτισμό και αντιμετώπιση της Κίνας ως του πιο επικίνδυνου γεωπολιτικού αντίπαλου. Όμως, στην πραγματικότητα η οικονομική γιγάντωση της Κίνας και η εμπορική της διεύρυνση, εξαιτίας της παγκοσμιοποίησης, στις αγορές της Αμερικής και της Ευρώπης, κλονίζει τις βασικές δομές κυριαρχίας της μοναδικής ως τώρα υπερδύναμης. Ο πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ, ο σημερινός αμόρφωτος και ασυνάρτητος θεατρίνος με τις

εξαιρετικές ικανότητες να πείθει τους αμερικανούς ψηφοφόρους, είναι ένα ασήμαντο πρόσωπο σ' αυτή την εσωτερική πολιτική ρήξη. Πίσω του κρύβονται τεράστιες αξιόλογες πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις, που κατευθύνουν το παιχνίδι με μακρόχρονους επιστημονικούς σχεδιασμούς των πανεπιστημιακών «Think tanks». Αυτοί που θα επικρατήσουν θα καθορίσουν και τη μοίρα των υπόλοιπων χωρών του κόσμου. Αν επικρατήσει το «Δόγμα Τραμπ» η παγκοσμιοποίηση και μαζί της ο εθνομηδενισμός θα καταρρεύσουν. Αν κυριαρχήσουν οι Δημοκρατικοί, ίσως ακόμα για λίγες δεκαετίες θα επιβιώσει το μοντέλο της παγκοσμιοποίησης, αλλά οι μεταναστευτικές ροές και η ένταση των πολεμικών συγκρούσεων θα αναδείξουν ακραίες πολιτικές δυνάμεις οι οποίες αντιμάχονται την παγκοσμιοποίηση. Η ανθρωπότητα να εύχεται ώστε, μέσα από το μεγάλο χάος αυτών των ανακατατάξεων, να μην ξεπηδήσουν ιδεολογίες και δυνάμεις που και πάλι θα αιματοκυλήσουν τον κόσμο.

Για να επανέλθουμε στο κύριο θέμα μας είναι αξιοσημείωτο να τονισθεί ότι, λίγες μόνον ημέρες πριν από τις εκλογές της 12 Σεπτεμβρίου 2007, ο τότε υπουργός Ευριπίδης Στυλιανίδης επιβεβαίωσε σε συνέντευξή του στην ΕΡΤ ότι, «Αυτό το βιβλίο ιστορίας των βαλκανικών λαών είναι προϊόν μιας από τις χαμηλές συμφωνίες που έχει υπογράψει ο Γιώργος Παπανδρέου ως υπουργός εξωτερικών, με τον τούρκο υπουργό εξωτερικών Ισμαήλ Τζεμ κατά το παρελθόν, εκ των οποίων μονομερώς κάποιες εφαρμόστηκαν και κάποιες δεν εφαρμόστηκαν». Επρόκειτο για το νόμο 2929/2001, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 142 /Α/2001 όπου στο άρθρο 1 αναφέρεται ότι: Τα Μέρη, (δηλαδή η Ελλάδα και η Τουρκία) θα συνεργάζονται στην παρουσίαση της ιστορίας, της γεωγραφίας, του πολιτισμού και της οικονομίας της άλλης χώρας, ιδιαίτερα στα σχολικά βιβλία».

Αυτή η συμφωνία ήταν ένα είδος προπομπού της ιστορίας του CDRSEE για τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

(1).- Μετά από 10 χρόνια, ο Ν. Μουζέλης αποτελεί σήμερα ένα από τα 31 μέλη της Επιτροπής «Ελλάδα 2021» με πρόεδρο τη Γιάννα Αγγελοπούλου, η οποία (επιτροπή) θα οργανώσει τις εκδηλώσεις και θα προβάλλει τη σημασία της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 για τον Ελληνισμό. Όπως επανειλημμένα έχω τονίσει σε κείμενά μου, οι αυτής της ιδεολογίας επώνυμοι διανοούμενοι αναθεωρητές της Ιστορίας, κάποιους από τους οποίους μνημονεύει ο Μ. Θεοδωράκης στην επιστολή του (με μέντορά τους τον καθηγητή Αντώνη Λιάκο), αποτελούν τις γέφυρες ανάμεσα στον αριστερό και στο δεξιό διεθνισμό και «συμβουλεύουν» όλες τις κυβερνήσεις. Οι ρίζες τους είναι πολύ βαθιές σε όλους τους πολιτιστικούς φορείς και φυσικά δεν θα λείπουν και από την «Ελλάδα 2021», για να παραστούν στις εκδηλώσεις μιας Επανάστασης την οποία «κατακρεούρησαν» με τις θεωρίες τους.

ΤΙ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΓΕΝΙΕΣ;

Το σχέδιο της κοινής ιστορίας των βαλκανικών κρατών ήταν γερμανο-αυστριακό με εμπνευστή/αρχιτέκτονα τον αυστριακό πολιτευτή και μέλος του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου Χάνες Σβόμποντα. Αυτός ο πολιτικός είναι η «ψυχή» πολλών ευρωπαϊκών οργανισμών για την ειρήνη! (A Soul for Europe, International Institute for Peace, Ustinov Institut, WIIW, AZW, FH Campus, CDRSEE-Saloniki, ECFR.EU. Wien). Στην ιστοσελίδα του Κέντρου ως «Members of our Board» (Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου μας) εμφανίζονται, εκτός από την «ψυχή του CDRSEE-Saloniki» Χάνες Σβόμποντα και ο γνωστός μας μεσολαβητής για το «Μακεδονικό» Μάθιου Νίμιτς αλλά και οι εξής Έλληνες:

Ο συνιδρυτής του Κέντρου με τον Σβόμποντα Costa Carras, a co-founder both of the CDRSEE and of the Association for Democracy in the Balkans

Ο Dr Rigas Tzelepoglou has a Bachelor's Degree in Economics from the University of Thessaloniki

Ο Ioannis Tsormpatzoglou has been Vice President for Operation and Planning at Anatolia College since 2009

Αν διαβάσει κάποιος ποιοι Έλληνες και ξένοι (φυσικά πρώτος και καλύτερος ο Τζορτζ Σόρος!) στήριξαν την εργασία για την κοινή ιστορία των βαλκανικών κρατών, κυριολεκτικά θα φρίξει. Δικαιολογημένα θα διερωτηθεί πώς κατάφερε αυτή η χώρα που λέγεται Ελλάδα, να επιβιώσει ακόμα με μια τέτοια πέμπτη φάλαγγα στα σωθικά της. Επειδή ο κατάλογος αλλά και οι υπόγειες σχέσεις των «διαπλεκόμενων ιδεολόγων και των πολυεθνικών εταιρειών» είναι εκατοντάδες και θα απαιτούνταν αρκετοί τόμοι για να αναλυθούν και να αξιολογηθούν, θα αναφερθούμε πολύ περιληπτικά σε κάποιες από αυτές, ενώ για τις υπόλοιπες θα τους παραπέμψουμε σε μερικά αξιόπιστα, κατά τη γνώμη μας, άρθρα που τυχαία εντοπίσαμε από τις εκατοντάδες που υπάρχουν στο διαδίκτυο. Φυσικά οι αναγνώστες, αν αμφισβητούν την αξιοπιστία αυτών των άρθρων, θα μπορούν εύκολα να κάνουν τις δικές τους έρευνες και σε άλλες ιστοσελίδες. Τα άρθρα αυτά είναι:

- του Διονύση Αρβανιτάκη, στο «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» της Κυριακής 20-3-2011, με τίτλο «Η Επανάσταση του 1821 και ο ΣΚΑΪ TV»

- του δημοσιογράφου Δημήτρη Κωνσταντάρα στην ιστοσελίδα του με τίτλο «Βιβλίο Ιστορίας και Διαπλοκή»

- της εφημερίδας «ΛΟΓΙΟΣ ΕΡΜΗΣ» με τίτλο «Το CDRSEE, οι χρηματοδότες και ο ανθελληνικός ρόλος του»

- της Νάσιας Παναγούλια στο «ΑΡΔΗΝ» της 28-5-2011 με τίτλο «Οι χορηγοί του CDRSEE»

- στο «ΠΑΡΟΝ» της 18-1-2018 με τίτλο «Ο καθηγητής κ. Θ. Βερέμης και ο ιστορικός αναθεωρητισμός»

Δεν θα ήταν δυνατόν να αναφερθούν, όπως είπαμε, οι πολλές δεκάδες των ονομάτων πολιτών και επιχειρήσεων, για τους οποίους αναφέρονται συγκεκριμένες σκοτεινές διασυνδέσεις και οικονομικά συμφέροντα που εξυπηρετούνται εις βάρος των εθνικών συμφερόντων της Ελλάδας. Όμως, σε αυτά επίσης και σε άλλα διάσπαρτα στο διαδίκτυο άρθρα, εμφανίζεται και κριτικάρεται έντονα το ειδησεογραφικό συγκρότημα ΣΚΑΪ για την εθνομηδενιστική παρουσίαση του ιστορικού ντοκιμαντέρ του καθηγητή Θ. Βερέμη για το 1821 και προφανώς για τις διασυνδέσεις του με τους αναθεωρητές της ιστορίας, λόγω και της συμμετοχής διευθυντικού του στελέχους στην «Τριμερή Επιτροπή» του 2011.

Οι συχνές αναφορές στον πρόεδρο της εταιρείας τσιμέντων «TITAN» Θεόδωρο Παπαλεξόπουλο, προφανώς οφείλονται στην ισχυρή παρουσία της εταιρείας στη χρηματοδότηση του CDRSEE, αλλά και για την ηγετική συμμετοχή της Αλεξάνδρας Παπαλεξοπούλου στην εκτελεστική επιτροπή της «Τριμερούς» του 2019 ως αναπληρώτριας του προέδρου Ζαν-Κλοντ Τρισέ, αλλά και ως μέλος στο ευρωπαϊκό γκρουπ αυτής της Επιτροπής.

Για τον καθηγητή Θάνο Βερέμη, οι κριτικές είναι αμέτρητες και λόγω του επικριθέντος έργου του για την επανάσταση του 1821, αλλά και εξαιτίας των ενεργειών του για την προβολή και τις χρηματοδοτήσεις για την αναθεώρηση της ιστορίας, μέσω και της τράπεζας ΑΛΦΑ με την επιρροή του ως μέλος του διοικητικού της συμβουλίου. Η εφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ» της 18-1-2018 τον κατηγορήσε ότι, με τις περιγραφόμενες στο άρθρο διασυνδέσεις και συνεργασίες του με κορυφαία στελέχη της ομάδας των ελλήνων αναθεωρητών της ιστορίας, «δεν μπορεί να αρνηθεί ότι συμμετέχει ενεργά σε μια προσπάθεια αποεθνικοποίησης της Νεοελληνικής Ιστορίας». Επίσης, από πολλούς θεωρήθηκαν αμφιλεγόμενες οι εισηγήσεις και οι προτάσεις του σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, όταν ήταν πρόεδρος και μετέπειτα αντιπρόεδρος στο Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής και Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΛΙΑΜΕΠ). Όμως, τη σφοδρότερη κριτική δέχτηκε για την περίοδο που, ως σύμβουλος της υπουργού Μαριέττας Γιαννάκου, κατείχε τη θέση του προέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας. Όπως αναφέρεται στο άρθρο του περιοδικού πατριωτικού προβληματισμού «ANTIBAPO» με τίτλο «Ο αγώνας του ANTI-BAPOY ενάντια στο βιβλίο Ρεπούση», ο Βερέμης εισηγήθηκε στο Εκπαιδευτικό Ινστιτούτο να υλοποιηθεί η χρήση του τετράτομου έργου του CDRSEE ως βοηθήματος των καθηγητών της Ιστορίας στα σχολεία. Ένας άνθρωπος της τεράστιας μόρφωσης του κ. Βερέμη δεν είχε κατανοήσει τους σκοπούς αυτής της τόσο ύποπτης Ιστορίας; Άλλωστε, η ίδια η υπουργός είχε δηλώσει στις 23 Ιανουαρίου 2007 στη Βουλή ότι, η τετράτομη Ιστορία του CDRSEE «υπηρετεί άλλο σκοπό στην περιοχή μας,

τον οποίο αντιλαμβάνεστε. Γράφτηκε δηλαδή μ' έναν συγκεκριμένο στόχο και σκοπό».

Όμως, ο σκοπός αυτός εξυπηρετούσε τα εθνικά συμφέροντα;

Σήμερα, στους τελευταίους μήνες του 2019, λόγω και της πολιτικής αλλαγής μετά τις εκλογές του Ιουλίου, υπάρχει μια εμφανής κυβερνητική πρόθεση για αλλαγές στη διδακτέα ύλη και στο νομοθετικό πλαίσιο των χρόνιων εκπαιδευτικών προβλημάτων. Θεωρούμε όμως ότι, η γνωστή πανίσχυρη κρατικοδίαιτη ομάδα διανοουμένων του εκσυγχρονιστικού εθνομηδενισμού αποσύρθηκε προσωρινά από το προσκήνιο, όπως έπραξε και στο κρίσιμο μεσοδιάστημα των συχνών κυβερνητικών αλλαγών και της οικονομικής κρίσης ως το 2015, με εξαίρεση το διάστημα της υπουργίας της Άννας Διαμαντοπούλου. Τότε εμφανίστηκε «το νέο φρούτο», όπως αποκάλεσε ο Μίκης Θεοδωράκης την καθηγήτρια Θάλεια Δραγώνα, για την οποία μιλήσαμε στο προηγούμενο άρθρο. Όταν αποκαλύφθηκε και επικυρώθηκε από τον Άρειο Πάγο τα σκάνδαλο με το πλαστό πτυχίο, η Διαμαντοπούλου μόνο που δεν έβαλε τα κλάματα. Με βαριά καρδιά αποδέχτηκε την παραίτηση «μιας τόσο πολύτιμης συνεργάτιδας». Το νέο εθνομηδενιστικό ξεκίνημα συρρικνώθηκε πριν προλάβει να πραγματοποιήσει σοβαρές αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα. Οι αναθεωρητές (Αριστεροί και Δεξιοί) γνώριζαν ότι οι τυχόν προτεινόμενες αλλαγές στην εκπαίδευση και στα θέματα της Εκκλησίας δεν θα μπορούσαν αυτή την περίοδο να έχουν κάποια ελπίδα μακρόχρονης επιτυχίας.

Στο χρονικό διάστημα από το 2015 ως και το 2019 οι υπουργοί Νίκος Φίλης και Κώστας Γαβρόγλου, και οι δυο τους αναγνωρισμένοι υποστηρικτές του αναθεωρητισμού και ελάχιστα φημισμένοι για τη θρησκευτική τους πίστη (αρνήθηκαν το θρησκευτικό όρκο κατά την ορκωμοσία τους), προέβησαν σε αλλαγές στην ιστορία, στα θρησκευτικά και στις επιλογές των λογοτεχνικών κειμένων στη διδακτέα ύλη των σχολείων. Ανέτρεψαν τα πάντα, παρά τις έντονες αντιδράσεις μιας σημαντικής μερίδας του λαού. Ένας απλός πολίτης μπορεί να διερωτηθεί! Έχει το δικαίωμα ένας άθεος, εξαιτίας της έλλειψης συνταγματικών θεσμικών οργάνων (ισχυρός Πρόεδρος Δημοκρατίας, Συνταγματικό Δικαστήριο, Γερουσία, Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας με ισχυρές αρμοδιότητες κλπ) που θα μπορούσαν να τροχοπεδήσουν την σχεδόν ανεξέλεγκτη πολιτική ισχύ του, να επιβάλει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις παριστάνοντας τον οργανωτή των εκκλησιαστικών και θρησκευτικών φορέων της χώρας; Μπορεί ένας σλαβόφιλος ή τουρκόφιλος πολιτικός να συναινεί, να προτείνει και να λαμβάνει αποφάσεις οι οποίες επιβραβεύουν απατηλές αλυτρωτικές ή μιλιταριστικές θεωρίες ξένων κρατών (π.χ. το Μακεδονικό, το δήθεν τουρκικό πολιτιστικό παρελθόν των νησιών του Αιγαίου, την ανύπαρκτη δεύτερη τουρκική μειονότητα στα Δωδεκάνησα κ.ά); Είναι ένα ερώτημα που χρειάζεται απάντηση. Οι αναγνώστες ας δώσουν τη δική τους απάντηση.

Ίσως είναι όμως απαραίτητο να διευκρινισθεί πως, μια οποιαδήποτε εκλεγμένη κυβέρνηση έχει το δικαίωμα να εφαρμόσει το πρόγραμμα που έθεσε υπόψη του λαού στις εκλογές. Όταν όμως ανακύπτουν σοβαρά εθνικά θέματα τα οποία δεν περιλαμβάνονται με σαφήνεια στο πρόγραμμα και συνεπώς δεν εγκρίθηκαν από το λαό, τότε η δημοκρατική νομιμότητα απαιτεί ή την προσφυγή σε νέες εκλογές ή τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος. Η λαϊκή κυριαρχία είναι η υπέρτατη αρχή μιας Δημοκρατίας. Μια αρχή που βασίζεται στη βούληση του λαού. Οποιαδήποτε άλλη αυθαίρετη βούληση «των πεφωτισμένων εθνομηδενιστών» απορρέει από ολοκληρωτικά (σταλινικά ή ναζιστικά) ιδεολογήματα. Είναι μια συγκαλυμμένη μορφή δικτατορίας.

Η τωρινή υπουργός παιδείας Νίκη Κεραμέως θα πρέπει να μην διαπράξει τα ίδια λάθη με τη Μαριέττα Γιαννάκου, επικυρώνοντας κάποια νομοθετήματα των προκατόχων της, τα οποία βρίσκονται σε πλήρη αντίθεση με τις απόψεις της πλειοψηφίας των πολιτών σε εθνικά θέματα και σε αξίες της Ορθοδοξίας. Οι εξελίξεις στο υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, σε θέματα ιστορίας και θρησκείας, θα κριθούν στο μέλλον (μετά το 2019) από τα αποτελέσματα. Όμως, επειδή μέχρι τώρα για την αποδόμηση της εθνικής ταυτότητας των ελληνοπαίδων το υπουργείο παιδείας έχει μετατραπεί σε φυτώριο εθνομηδενισμού, είναι βέβαιο πως και η νέα υπουργός θα βρίσκεται στο μικροσκόπιο καχύποπτων πολιτικών και απλών πολιτών οι οποίοι ανησυχούν για την Ελλάδα και τον Ελληνισμό. Ήδη η απόφαση της νέας υπουργού να συνταχθεί με τις απόψεις του προκατόχου της Κώστα Γαβρόγλου για την μη αναγραφή του θρησκευόμενου και της ιθαγένειας στους τίτλους σπουδών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, προκάλεσε αντιδράσεις σε ομάδες θρησκευόμενων πολιτών. Επίσης, ο γενικός γραμματέας της Πανελληνίας Ένωσης Θεολόγων Παναγιώτης Τσαγκάρης δήλωσε ότι, είναι αναγκαία «η άμεση απόσυρση των βιβλίων-φακέλων του μαθήματος που εισήγαγε η προηγούμενη πολιτική ηγεσία στα σχολεία με σκοπό την πνευματική διάβρωση και προσηλυτισμό των ορθόδοξων μαθητών στην πολυθρησκεία» (ΣΣ-υπονοείται η επίσημη αλλά σιωπηρή θρησκεία της παγκοσμιοποίησης, δηλαδή ο αγνωστικισμός, για τον οποίο έχουμε ήδη μιλήσει σε προηγούμενο άρθρο μας). Η νέα υπουργός θα πρέπει να είναι υπερβολικά προσεκτική, διότι στο διαδίκτυο υπάρχουν ήδη αρνητικά δημοσιεύματα για τις ιδιαίτερα στενές σχέσεις της με την «Trilateral Commission» του Ροκφέλερ. Κι' αυτά φυσικά δεν είναι ούτε ψεύδη αλλά ούτε και αβάσιμη αντιπολιτευτική προπαγάνδα.

Την ίδια προσοχή θα πρέπει να δείξει και η νέα κυβέρνηση, για να μην έχει την τύχη της κυβέρνησης του Αλέξη Τσίπρα, η οποία «πήρε το μάθημά της» λόγω της ιδεολογικής αλαζονείας και της αντιδημοκρατικής πρακτικής των «πεφωτισμένων» του κόμματος που ήρθαν σε καταφανώς βίαια σύγκρουση με τη βούληση του ελληνικού λαού σε εθνικά θέματα. Ο

Τσίπρας έχασε γι' αυτό το λόγο (μακεδονικό, ασυνάρτητες και επικίνδυνες εκπαιδευτικές αλλαγές, προπαγάνδα της πολυθρησκείας) μια νικηφόρα, κατά τις εκτιμήσεις ανεξάρτητων αναλυτών, εκλογική μάχη στις τελευταίες εκλογές. Αλλά υπήρχαν και άλλες αιτίες της ήττας. Κάποιες φορές ο λαός σε μια Δημοκρατία, ξέρει να τιμωρεί όσους παραβιάζουν τη βούληση της πλειοψηφίας των πολιτών και δημιουργούν ανασφάλεια στο λαό με την ανεξέλεγκτη εγκληματική δράση περιθωριακών ομάδων και την εισβολή λαθρομεταναστών διαφορετικής κουλτούρας. Η Ελλάδα είναι πολλή μικρή για να υποδυθεί το ρόλο της «Μητέρας Τερέζας» (της Αγίας Τερέζας της Καλκούτας) και να υποδεχθεί τα εκατομμύρια των δυστυχισμένων όλης της Ασίας και της Αφρικής. Οι Εθνομηδενιστές ας μην μας παριστάνουν τους Άγιους και φιλόανθρωπους. Όλος πλέον ο κόσμος γνωρίζει ότι ο απώτερος στόχος τους είναι η ανατροπή της πολιτιστικής σύνθεσης του ελληνικού λαού.

Οι πιέσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τους διεθνείς φορείς εξουσίας των ιδρυμάτων Ροκφέλερ και Σόρος, θα συνεχιστούν για μια εξασθενημένη και πολιτιστικά αδιάφορη και χωρίς εθνική ταυτότητα πολυεθνική Ελλάδα, έστω και σιωπηρά, όποιο κόμμα και αν την κυβερνά. Μια Ελλάδα που βρίσκεται στο κέντρο ενός ιδεολογικού και πολιτικοκοινωνικού κυκλώνα και γι' αυτό αντιμετωπίζει κολοσσιαίους εμφανείς κινδύνους που την περιζώνουν για να την αποδομήσουν πολιτιστικά αλλά και εδαφικά. Αν οι ηγέτες μας δεν αφήσουν τις ακατανόητες κομματικές κοκορομαχίες στα τηλεοπτικά παράθυρα, για να ασχοληθούν με την αναστροφή των ζοφερών προοπτικών της Ελλάδας και του Ελληνισμού, τα δεινά που θα προκύψουν από μια πολιτική αφωνίας και απραξίας θα είναι οδυνηρά και για τις επόμενες γενιές.

Σ' αυτές τις γενιές ίσως αφήσουμε μια συρρικνωμένη και αδύναμη Ελλάδα. Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην Ουκρανία και τώρα στη Μέση Ανατολή, δείχνουν πως στις διεθνείς σχέσεις δεν υπάρχουν ούτε αληθινές συμμαχίες, ούτε ανθρωπιά, ούτε ηθική, ούτε οίκτος. Όταν εμφανιστούν οι κίνδυνοι, το πιθανότερο είναι ότι θα είμαστε εντελώς μόνοι, χωρίς «φίλους και εταίρους», μπροστά σε μια Τουρκία που προετοιμάζεται (από όλες τις κυβερνήσεις της) δημογραφικά, οικονομικά και στρατιωτικά πάνω από μισόν αιώνα, για να υλοποιήσει τους εθνικούς της στόχους. Επικαλούμαστε συνεχώς τους «εταίρους μας» και το Διεθνές Δίκαιο με αφέλεια νηπίων, ενώ βλέπουμε γύρω μας οι τελικές λύσεις να δίνονται από τις υπερδυνάμεις «δια πυρός και σιδήρου» για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους. Η Ευρώπη των λαών και κρατών που όλοι μας ονειρευτήκαμε δεν υπάρχει πλέον μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Έχουμε μόνο μια Νομισματική Ένωση των χρηματιστών και των άπληστων κερδοσκόπων, οι οποίοι θα δείξουν αλληλεγγύη μόνον αν προσδοκούν κέρδη.

Η Τουρκία, αφού εξαφάνισε τον ελληνισμό στο έδαφός της, δεν έκρυψε ποτέ τις προθέσεις της για να καταλάβει, πρώτα με οικονομική συνδιαχείριση και μετά με στρατιωτική δράση, τα νησιά των ακτών του Ανατολικού Αιγαίου ως τα Δωδεκάνησα. Αν καταφέρει και αποκτήσει οικονομική κυριαρχία στη θάλασσα των νησιών, τότε τα επιχειρήματα ότι τις ανήκουν ως προέκταση των ακτών της Ανατολίας θα έχουν πλέον και νομικές βάσεις. Τα παθήματα δεν μας έγιναν μαθήματα. Η ελληνική μειονότητα στην Κωνσταντινούπολη ήταν μεγαλύτερη από τη μουσουλμανική της Θράκης. Η πρώτη εξαφανίστηκε και η δεύτερη σχεδόν διπλασιάστηκε. Κι' όμως, ακόμα και μετά το πογκρόμ του Σεπτεμβρίου του 1955 (μιας μικρής γενοκτονίας), οι Τούρκοι εξακολουθούν να μας κατηγορούν στη διεθνή κοινή γνώμη για φανατικό εθνικισμό, διότι δήθεν «καταπιέζουμε και παραβιάζουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα των Μουσουλμάνων της Θράκης». Για τη γενοκτονία των Ποντίων, για το πογκρόμ του 1955 και την πληθυσμιακή αναντιστοιχία των δυο μειονοτήτων, ούτε λέξη από τους «άφωνους» ηγέτες μας για ενημέρωση της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Φυσικά και η Θράκη βρίσκεται «μέσα στα σύνορα της καρδιάς» του Ταγίπ Ερντογάν. Όταν σε φτύνουν και σιωπάς είσαι άξιος της μοίρας σου!

Μπροστά σε αυτούς τους μεγάλους κινδύνους, ο εθνομηδενισμός αποτελεί προπαγανδιστικό εργαλείο που αποδυναμώνει τη συνοχή και το φρόνημα του λαού και εξασθενεί τη δύναμη αποτροπής αυτών των κινδύνων. Μια τέτοια θλιβερή διαπίστωση δεν αποτελεί φασιστικό ή ρατσιστικό ιδεολόγημα, αλλά μια ρεαλιστική πραγματικότητα η οποία θέτει τον εθνομηδενιστή στην απέναντι πλευρά. Ακριβώς απέναντι σε συμπαράταξη με τον εχθρό και ενάντια στην πατρίδα. Χιλιάδες κράτη και έθνη έχουν χαθεί στο ιστορικό παρελθόν, διότι οι πολίτες τους δεν είχαν κοινό πολιτιστικό στοιχείο κοινωνικής συνοχής για να αντιμετωπίσουν τους εσωτερικούς και εξωτερικούς κινδύνους. Γι' αυτό το λόγο η Ελλάδα, κληρονόμος ενός τόσο μεγάλου πολιτισμού και μιας γλώσσας (της μοναδικής στον κόσμο!) τεσσάρων χιλιετιών, θα μπορέσει να επιβιώσει και στο απώτερο μέλλον, όχι μόνο αν αποκτά ικανούς πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες, αλλά ικανούς ηγέτες με ελληνική εθνική συνείδηση. Ο λαμπρός αυτός πολιτισμός θα είναι ίσως το μεγαλύτερο όπλο της Ελλάδας, αν καταφέρει και απαλλαγεί από τα εθνομηδενιστικά καρκινώματα που τον περιζώνουν και τον αποδυναμώνουν.

B' ΜΕΡΟΣ

Και άλλα άρθρα μιας αυτοεκπληρούμενης δεύτερης προφητείας

Σε αυτό το B' ΜΕΡΟΣ περιλαμβάνονται τα άρθρα που δημοσιεύτηκαν από τον Ιούνιο του 2019 και ως το Φεβρουάριο του 2020. Συμπληρώνονται έτσι 4 τόμοι με δημοσιευμένα άρθρα στις εφημερίδες «Η ΠΡΟΟΔΟΣ» των Σερρών, η «ΝΕΑ ΠΡΩΙΝΗ» της Νέας Υόρκης και το ελληνογερμανικό πολιτιστικό περιοδικό «ΕΡΜΗΣ», κατά την περίοδο μιας και πλέον τριετίας από το 2017 και ως τις αρχές του 2020.

ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ

Η φιλειρηνική ισχύς αποτρέπει τον πόλεμο

(Αυτό το άρθρο συμπεριλαμβάνεται στα κείμενα του 1^{ου} τόμου των άρθρων των ετών 2017-2018, αλλά λόγω της ιδιαίτερης θεματολογίας του η οποία αποτελεί αντικείμενο της έρευνας «ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ», ξαναδημοσιεύεται στην παρούσα πραγματεία)

Ο Περικλής, στον τελευταίο λόγο του προς τους Αθηναίους κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού Πολέμου (πριν πεθάνει από την επιδημία του λοιμού) και απαντώντας σε κατηγορίες πολιτικών του αντιπάλων, έθεσε το θέμα του διλήμματος της επιλογής από τους πολίτες ενός κράτους «του πολέμου ή της ειρήνης». Φυσικά, συμπέρανε{1} ο μεγάλος αθηναίος πολιτικός, πως μόνο οι ανόητοι θα επέλεγαν τον πόλεμο, αν δεν υπήρχε το παράλληλο δίλημμα της υποταγής και υποδούλωσης σε φιλοπόλεμο κατακτητή ή της ανάγκης για διατήρηση της ελευθερίας και της εδαφικής κυριαρχίας.

Η Ελλάδα, ο ελληνικός λαός, βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπος με το ίδιο δίλημμα μπροστά σε επεκτατικές προκλήσεις της Τουρκίας, χωρίς όμως ακραία τετελεσμένα γεγονότα. Πρόκειται για μια αλαζονική επίδειξη ισχύος με δεδομένη μια συνεχώς αυξανόμενη υπεροπλία και μια καλπάζουσα αύξηση των πληθυσμιακών πλεονεκτημάτων αυτής της χώρας. Όμως, στη δεδομένη αυτή στιγμή ενός ολοφάνερου επεκτατικού νεο-οθωμανισμού και μιας εχθρικής και επιθετικής συμπεριφοράς, παρά το γεγονός πως δεν έχει ακόμα τεθεί για την Ελλάδα το δίλημμα μιας επιτακτικής επιλογής της Ειρήνης ή του Πολέμου, δημιουργείται εντούτοις ένα κλίμα αβεβαιότητας για το χρόνο εκδήλωσης μιας αιφνίδιας και ύπουλης επιθετικής ενέργειας. Ο κίνδυνος είναι πλέον ορατός και η τυχόν απώλεια της ελευθερίας έστω και ελάχιστων ελλήνων πολιτών και η προσπάθεια κατάληψης ελληνικού εδάφους, δεν θα άφηνε περιθώρια στην Ελλάδα για επιλογές ή διλήμματα. Ο Περικλής το ξεκαθαρίζει με απόλυτη σαφήνεια. Όσοι υποχωρήσουν και θεληματικά υποταχθούν στον εχθρό θα είναι αξιόμεμπτοι, ή για να χρησιμοποιήσουμε λόγια πιο κατανοητά θα είναι δειλοί και άτιμοι. Διότι, όπως τονίζει σε άλλο σημείο του λόγου του και ισχύει για κράτη αλλά και για ιδιώτες «αίσχιοι δε έχοντας αφαιρεθίηναι ή κτωμένους ατυχήσαι» (είναι αίσχος και ντροπή να πάρουν από κάποιον αυτό που έχει, σε σύγκριση με κάποιον που αποτυγχάνει επιδιώκοντας να αποκτήσει κάτι).

Σε μια αντικειμενική έρευνα και προσπαθώντας να εξηγήσουμε αυτή την αλαζονική πολιτική συμπεριφορά των τούρκων ηγετών και τη χρόνια βραδύτητα των ελλήνων ηγετών να αντιληφθούν τις συνέπειες από την ανατροπή κάποιων καθοριστικών παραμέτρων ανάμεσα στα δυο κράτη, θα αναφερθούμε και πάλι στο Θουκυδίδη. Αυτός ο έλληνας ιστορικός διδάσκεται, μαζί και με τις θεωρίες του Καρλ Φον Κλαούζεβιτς, σε όλες

σχεδόν τις στρατιωτικές ακαδημίες του κόσμου. Οι ρεαλιστικές και αντικειμενικές πολιτικές του θέσεις σε βασικές αντιθέσεις και επιδιώξεις των κρατών, τον καθιστούν αξιόπιστο κριτή των αιτίων δημιουργίας των πολεμικών συγκρούσεων. Στο κεφάλαιο 89 του 5^{ου} βιβλίου του για την καταστροφή της Μήλου, οι πρεσβευτές της Αθήνας προειδοποιούν με κυνισμό τους τρομοκρατημένους Μηλίους ότι, «σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του και πως όταν δεν συμβαίνει αυτό, οι ισχυροί κάνουν όσα τους επιτρέπει η δύναμή τους και οι αδύναμοι υποχωρούν και αποδέχονται τις συνέπειες».

Πάνω σ' αυτή την «παράλογη λογική» ενεργεί η σημερινή Τουρκία με την υπεροψία και τον κυνισμό μιας μεγάλης περιφερειακής δύναμης που «ονειρεύεται» τη νεκρανάσταση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αφού με μια προγραμματισμένη, καλοσχεδιασμένη και αξιοθαύμαστη στρατηγική όλων των τουρκικών κυβερνήσεων μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κατόρθωσε να ανατρέψει, σε μια περίοδο μισού αιώνα, όλα τα τότε πληθυσμιακά, οικονομικά και τεχνικά (επιθετικά/αμυντικά) δεδομένα και ταυτόχρονα να ανατρέψει τη στρατιωτική ισορροπία ανάμεσα στα δυο κράτη, στις δυο πλευρές του Αιγαίου. Και τίθεται το ερώτημα: Όλο αυτό το διάστημα οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν έβλεπαν τη σταδιακή και σοφά μελετημένη ενδυνάμωση και υπεροχή της Τουρκίας και την αναπόφευκτη ανατροπή μιας ισορροπίας δυνάμεων που αποτελούσε εχέγγυο ειρήνης; Δεν γνώριζαν πως μια ισχυρή Τουρκία θα έγραφε στα παλιά της τα παπούτσια τις διάφορες διεθνείς συνθήκες, αφού στη διεθνή πρακτική και σύμφωνα με τη σημερινή (και την παλαιότερη Αθηναϊκή του 5^{ου} π.Χ. αιώνα) λογική του ισχυρού, «το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη» ή τουλάχιστον μια δύναμη αποτροπής η οποία θα είχε φοβερές καταστροφικές συνέπειες στον επιτιθέμενο;

Υπάρχουν κάποιοι σταθεροί και βασικοί παράγοντες με βάση τους οποίους ένα κράτος θεωρείται ισχυρό ή έχει αποφασίσει να καταστεί ισχυρό. Η δημογραφική ζωτικότητα, η οικονομική ανάπτυξη και η αποφυγή πολιτικής εξάρτησης από δανειστές, η ανάπτυξη πολεμικής βιομηχανίας και η κοινωνική/πατριωτική συνοχή των μαζών κάτω από μια αποφασιστική και σκληρή πολιτική ηγεσία, αποτελούν στοιχεία της κρατικής δύναμης. Όλα ή τα περισσότερα από τα προαναφερόμενα στοιχεία τα διαθέτουν οι σημερινές υπερδυνάμεις (ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία) και η Τουρκία επιδίωξε τα προηγούμενα χρόνια να τις μιμηθεί με αρκετή επιτυχία.

Στην απογραφή του 1927 ο πληθυσμός της Τουρκίας ανερχόταν στα 13,5 εκατομμύρια. Όταν στις αρχές του 1966 και επί έναν σχεδόν χρόνο κατοικούσα για επαγγελματικούς λόγους στην Τουρκία, κάποιοι με είχαν πληροφορήσει πως η χώρα τους είχε τότε γύρω στα 30 ως 35 εκατομμύρια κατοίκους. Το 2000 ο πληθυσμός της αυξήθηκε αλματωδώς κι' έφτασε στα 68 εκατομμύρια, ενώ τον περασμένο χρόνο (2017), σύμφωνα

με εκτιμήσεις, ξεπέρασε τα 80 εκατομμύρια. Όλες οι κυβερνήσεις της επιδίωκαν, με επίκληση των πατριωτικών αισθημάτων των πολιτών, την αύξηση των γεννήσεων. Έτσι, η Τουρκία κατάφερε σήμερα τα παιδιά, οι έφηβοι και γενικά οι πολίτες που αποτελούν τον ενεργό πληθυσμό να αντιστοιχούν περίπου στο 93% του συνόλου των κατοίκων, ενώ οι γέροι άνω των 65 ετών μόλις ξεπερνούν το 7%. Για σύγκριση, οι αντίστοιχοι δείκτες για την Ελλάδα (με μετρήσεις του 2005) ήταν 83 και 17%, ενώ σήμερα και μετά την φοβερή οκτάχρονη οικονομική κρίση, οι δείκτες θα είναι υπερβολικά δυσμενέστεροι λόγω της ραγδαίας μείωσης του ρυθμού των γεννήσεων και της αύξησης των θανάτων. Η γήρανση του πληθυσμού, η επικίνδυνη υπογεννητικότητα και η ρήξη των πολιτιστικών στοιχείων κοινωνικής συνοχής, είναι οι βασικοί παράγοντες εκφυλισμού ενός οποιουδήποτε λαού.

Η τουρκική πολεμική βιομηχανία σημείωσε μια εκπληκτική άνθιση και σύμφωνα με τα αυτοδιαφημιζόμενα επιτεύγματά της από τους πολιτικούς και στρατιωτικούς της ηγέτες (επιθετικά συστήματα λείζερ, αντιαεροπορικοί πύραυλοι, ελικόπτερα παντός καιρού, τηλεκατευθυνόμενες βόμβες, μη επανδρωμένα αεροσκάφη/τροχοφόρα/υποβρύχια κλπ), τα κατασκευαζόμενα οπλικά της συστήματα είναι του αυτού επιπέδου με τα αμερικανικά, τα γαλλικά ή τα γερμανικά.

Η τουρκική οικονομία, παρά τον πληθωρισμό και τη μείωση των ξένων επενδύσεων, δείχνει ακόμα να αντέχει στην οικονομική αιμορραγία από τις πολεμικές συγκρούσεις στα ανατολικά της σύνορα και στον συνεχώς αυξανόμενο έξαλλο πολεμικό της εξοπλισμό (παραγγελίες S 400, F 35 κλπ). Επίσης, εφέτος προβλέπεται αύξηση του τουριστικού ρεύματος στα παλιά επίπεδα, λόγω της μείωσης των κινδύνων από τις τρομοκρατικές ενέργειες των φανατικών ισλαμιστών και της υπερβολικά μεγάλης μείωσης των τιμών των τουριστικών προϊόντων, η οποία οφείλεται στη σημαντική υποτίμηση της τουρκικής λίρας. Αναμφισβήτητα έχει διαρραγεί, μετά το πραξικόπημα και το καθεστώς τρόμου που επακολούθησε από τις μανιακές εξαλλοσύνες του νέου σουλτάνου, η ενότητα και ομοψυχία του τουρκικού λαού, αλλά ο βαθμός αυτών των εξελίξεων δεν έχει ακόμα εκτιμηθεί ώστε να υπολογιστούν οι δυσμενείς επιπτώσεις του για το «καθεστώς Ερντογάν» στην υποθετική περίπτωση ενός πολέμου. Όπως όμως δείχνουν οι καθημερινές απειλές των τούρκων ηγετών «για αντίμετρα» ακόμα και εναντίον υπερδυνάμεων (π.χ. ΗΠΑ, Ενωμένη Ευρώπη κλπ), είτε από κάποιο συναίσθημα ανασφάλειας είτε από υπεραισιόδοξη εκτίμηση της διπλωματικής και στρατιωτικής τους δύναμης αλλά και απόλυτης κυριαρχίας στο εσωτερικό της χώρας, υπάρχει μια εμφανής προσπάθεια να φανεί πως το καθεστώς είναι ισχυρό και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό μέτωπο.

Οι διαχρονικές ευθύνες των ελλήνων πολιτικών και πνευματικών ηγετών, για την καθοδική πορεία και τον ιδεολογικό εκφυλισμό όλων

σχεδόν των φορέων εξουσίας της χώρας μας, (με κάποιες ελπιδοφόρες εξαιρέσεις στο Στρατό και στην Εκκλησία όπου εξακολουθούν να υπάρχουν νησίδες πατριωτικής ανάτασης και προσπάθεια διαφύλαξης των εθνικών παραδόσεων), είναι δεδομένες. Το πρόβλημα δεν λύνεται με το κυνήγι των μαγισσών του παρελθόντος. Οι έλληνες ηγέτες συμπεριφέρθηκαν όπως οι «Μωρές Παρθένες» της παραβολής που μνημονεύει ο ευαγγελιστής Ματθαίος. Τρέχουν να βρουν λάδι για τα λυχνάρια την τελευταία στιγμή. Αυτή η παράλειψη δεν είχε τραγικές συνέπειες για τις ανόητες και ανοργάνωτες κορασίδες εκτός από τον παραγκωνισμό τους στην τελετή υποδοχής του νυμφίου. Ο Χριστός, με τη μεγαλοψυχία και την καλοσύνη που τον διέκρινε δεν θα επιδίωκε οποιοδήποτε είδος σωματικής τιμωρίας σε ανόητους. Αν όμως στη θέση του Χριστού βρισκόταν ένας σουλτάνος, σαν τον Ερντογάν, η τιμωρία θα ήταν διαφορετική. Θα έπαυαν να είναι κορασίδες και παρθένες διότι, κατά πάγια τουρκική πρακτική, ο βιασμός και η βαρβαρότητα είναι ένα «έντιμο» σωφρονιστικό μέτρο. Γι' αυτό το λόγο, το ευαγγελικό «Αγρυπνεείτε! Δεν γνωρίζετε την ημέρα και την ώρα» ενός σοβαρού και καθοριστικού για τη ζωή γεγονότος, είναι μια χριστιανική συμβουλή ετοιμότητας και σωφροσύνης. Αυτό φυσικά ισχύει και για τους «Μωρούς» ηγέτες ενός έθνους, στους οποίους έχει εμπιστευθεί την τύχη του ένας οποιοσδήποτε λαός.

Ας φύγουμε λοιπόν από τις ευθύνες του παρελθόντος κι' ας δούμε πως μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τους κινδύνους και τις προκλήσεις του παρόντος. Δεν είναι τυχαίο πως στο κοτέτσι όλοι τσιμπούν και ξεπουπουλιάζουν την ψωριασμένη κότα. Από την ώρα που οι Ελλάδα καταποντίστηκε οικονομικά, ακόμα και οι μικροί γείτονές της αποθρασύνθηκαν και άρχισαν να τη φτύνουν και να διεκδικούν με μεγαλύτερη προκλητικότητα ελληνικά εδάφη. Ακόμα και οι Αλβανοί άρχισαν να γυρίζουν πολλά ντοκιμαντέρ για την ιστορία και τον πολιτισμό που δήθεν τους έκλεψαν οι Έλληνες και για τα εδάφη τους που «κατακτήθηκαν από την ιμπεριαλιστική Ελλάδα!!!». Μιμούνται θαυμάσια τα ίδια τεχνάσματα των Σκοπιανών και των Τούρκων, με δεδομένη την απραξία της ελληνικής πνευματικής ηγεσίας για να γελοιοποιήσει (με επιστημονικά επιχειρήματα) τέτοιες φαιδρότητες στην παγκόσμια πνευματική κοινότητα. Οι μέχρι τώρα επιτυχίες των πλαστογράφων, όπως τις έχω επισημάνει σε σειρά παλαιότερων δημοσιευμένων άρθρων μου, δεν μας έχουν συνενώσει ακόμα και συνεχίζουμε κομπάζοντας ανοήτως να μην απαντούμε σε, όπως τις χαρακτηρίζουμε, προπαγανδιστικές πολιτιστικές γελοιότητες. «Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απωλέσαι!».

Παίχτηκαν πολλά παιχνίδια στην κάπως προδιαγεγραμμένη και ύποπτη για τους βαθύτερους σκοπούς της, από ξένα και εντόπια κέντρα εξουσίας, πτώχευση της Ελλάδας. Είναι ένα θέμα που δεν θα μας απασχολήσει στο παρόν άρθρο. Όμως, είναι γνωστή στους έλληνες πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες η ρήση του Τζον Άνταμς για τις

πολιτικές συνέπειες ενός κρατικού χρέους. Ο δεύτερος στη σειρά, μετά τον Τζορτζ Ουάσινγκτον, πρόεδρος των ΗΠΑ, ερμηνεύοντας τις βαριές συνέπειες για την Αμερική από τα χρέη του κράτους προς ολλανδούς τραπεζίτες, κατέληξε στο συμπέρασμα πως ένα κράτος κατακτιέται με δυο τρόπους: «Με το σπαθί ή με το χρέος». Και η Ελλάδα κατακτήθηκε και θα είναι «ένα κράτος περιορισμένης κυριαρχίας» (κάτι σαν ψωριασμένη κότα στο κοτέτσι) ώσπου να διασφαλιστούν απόλυτα τα συμφέροντα των δανειστών και οι στρατηγικοί στόχοι των μεγάλων κρατών στα οποία κατοικοεδρεύουν οι τραπεζίτες.

Η χώρα μας, από την Ελληνική Επανάσταση του 1821 και μέχρι σήμερα έχει πτωχεύσει αρκετές φορές {2} και έχει υποστεί ταπεινώσεις και εξευτελισμούς, άλλοτε με πολιτικές αποφάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων και άλλοτε με την κινητοποίηση και ναυτικούς αποκλεισμούς από πανίσχυρους στόλους για την αποδοχή των τοκογλυφικών όρων των δανειστών. Είναι καιρός, με δεδομένη την πολυπλοκότητα των σημερινών διακρατικών σχέσεων σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία, να τεθούν οι πολιτικοί ηγέτες μπροστά στις μεγάλες εθνικές ευθύνες του αξιώματός τους. Θα πρέπει να υπάρξει συνταγματική πρόβλεψη ώστε οι κυβερνώντες που οδηγούν τη χώρα σε πτώχευση ή οιονεί πτώχευση, να δικάζονται για εθνική προδοσία, αφού η υπερχρέωση ενός κράτους ισοδυναμεί με παραχώρηση εθνικής κυριαρχίας.

Για την ισχυροποίηση του κράτους και την αναβάθμιση της θέσης του στη διεθνή πολιτική σκηνή, εκτός από την ανάκαμψη της οικονομίας θα πρέπει να αντιμετωπισθεί επείγοντως η επικίνδυνη πλέον υπογεννητικότητα, κυρίως στις χερσαίες ακριτικές περιοχές (κατά προτεραιότητα στη Θράκη) και στα νησιά. Επίσης, η ενδυνάμωση του πατριωτικού φρονήματος των πολιτών αποτελεί προϋπόθεση εθνικής ανάτασης. Χρειάζονται φιλειρηνιστές ηγέτες αλλά με ασάλινη πυγμή. Χορτάσαμε και αηδιάσαμε από κομματικούς και ιδεολογικά αποχαυνωμένους πολιτικούς και από ιδεολογικά νεφελώματα απάτριδων σοφών του κομμουνιστικού ή καπιταλιστικού (παγκοσμιοποιημένου) διεθνισμού. Χρειάζονται συμμαχίες στην ευρωπαϊκή και γενικότερα στη διεθνή πολιτική σκηνή, αλλά και αμυντική θωράκιση της πατρίδας σε βαθμό που να στέλνει σαφή μηνύματα σε θρασεείς ή θρασύδειλους. Χρειάζεται ρεαλισμός. Για το σκοπό αυτό απαιτείται μια πανελλήνια ανάταση και κινητοποίηση του ελληνισμού σε όλον τον κόσμο για τη δημιουργία ενός «ΤΑΜΕΙΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ». Ενός ταμείου προορισμένου αποκλειστικά για τη δημιουργία πολεμικής βιομηχανίας όλων των όπλων, από εθελοντικές συνδρομές των Ελλήνων όλου του κόσμου και από εποπτικό συμβούλιο στο οποίο θα συμμετέχουν και οι αντιπρόσωποι των ομογενειακών οργανώσεων της υφής. Είναι καιρός το μίζερο ελληνικό κράτος να πάρει τη θέση του στα παγκόσμια δρώμενα, όπως το αξίζουν οι άξιοι και ταλαντούχοι Έλληνες της Ελλάδας και οι Ομογενείς όλων των

Ηπείρων. Είναι καιρός να σταματήσουν οι πανάθλιες και δημαγωγικές κομματικές κοκορομαχίες των φανατικών μπροστά στα τηλεοπτικά παράθυρα για ασήμαντα θέματα και να εστιάσουμε την προσοχή μας στα σοβαρά εθνικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η Ρωμοσύνη.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

{1} Η ακριβής διατύπωση στο βιβλίο II,κεφ.61 της ιστορίας του Θουκυδίδη είναι: «.....Και γαρ οἱ μὲν αἵρεσις γεγένηται τάλλα εὐτυχούσι, πολλή ἀνοία πολεμήσαι. Εἰ δ' ἀναγκαῖον ἦν ἢ εἰξαντας εὐθύς τοῖς πέλας υπακούσαι ἢ κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι, ὁ φυγῶν τὸν κίνδυνον τοῦ υποστάντος μεμπτότερος» [...και διότι ὅσοι ἔχουν ἐλεύθερη τὴν ἐπιλογή (πολέμου ἢ εἰρήνης) ἐνῶ ζοῦν εὐτυχισμένοι, εἶναι μεγάλη ἀνοησία νὰ προτιμήσουν τὸν πόλεμο. Ἀν ὅμως βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη ἢ νὰ υποχωρήσουν και νὰ υποταχθοῦν ἢ νὰ ριψοκινδυνεύσουν και νὰ υπερισχύσουν (νικῶντας τὸν ἐχθρό), ὅσοι ἀπέφυγαν τὸν κίνδυνο (ἀπὸ δειλία) εἶναι και οἱ πλεόν ἀξιοκατάκριτοι, οἱ πιο ἀξιόμεμπτοι].

{2} Μερικοί υποστηρίζουν πως οι πραγματικές πτώχευσεις, μαζί με την «συγκαλυμμένη» πρόσφατη του 2010, είναι συνολικά έξι. Άλλοι τις ανεβάζουν σε επτά, με αρχική την πτώχευση των πρώτων ετών της Ελληνικής Επανάστασης και την τελευταία του 2010.

Η ΓΙΓΑΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΥΡΩΙΣΛΑΜΙΣΜΟΥ

Σε πολλά από τα δημοσιευμένα άρθρα μου διερευνήθηκαν οι βασικοί αντικειμενικοί παράγοντες, οι οποίοι οδηγούν την Ευρώπη (και μαζί της την Ελλάδα) σε μια πορεία μη αναστρέψιμης καταστροφής. Σε άλλα προβάλλονται κάποια γεγονότα και πολιτικά αρρωστημένες καταστάσεις, με τις οποίες ενισχύεται και διευκολύνεται αυτή η καταστροφική πορεία στις επόμενες δεκαετίες ή ακόμα και αιώνες.

Στο μέλλον, κοντινό ή απώτερο, η ανθρωπογεωγραφία της Ευρώπης και τα σύνορα των ευρωπαϊκών κρατών δεν θα είναι τα ίδια. «Το μέλλον», όπως μας υπενθυμίζει ο Βίκτωρ Ουγκώ, είναι μια πόρτα της οποίας το κλειδί βρίσκεται στο «παρελθόν». Μέσα σε μια χιλιετία που πέρασε, ο κόσμος γνώρισε τρομακτικές αλλαγές, ανακατατάξεις και διαφοροποιήσεις. Άλλες αυτοκρατορίες (υπερδυνάμεις) καταποντίστηκαν και άλλες αναδύθηκαν μέσα από τις στάχτες και τους ποταμούς αίματος. Δημιουργούνταν και εξαφανίζονταν έθνη και θνησιγενή κράτη αλλά και εμφανίστηκαν νέοι πολιτισμοί και νέα μεταναστευτικά ρεύματα τα οποία, με ζωτικότητα και δυναμισμό, εκτόπισαν τους προϋπάρχοντες αλλά εκφυλισμένους παλιούς πολιτισμούς. Οι χριστιανικές Δυτική Ασία, Μέση Ανατολή, Νοτιοανατολική Ευρώπη και σχεδόν ολόκληρη η Αφρική, μεταλλάχθηκαν πολιτιστικά και υποτάχθηκαν στο Ισλάμ, ενώ η Δυτική Ευρώπη χάρη σε ευνοϊκές συγκυρίες και σε μια προσωρινή συναίσθηση των κινδύνων, κατάφερε να διασωθεί στο Πουατιέ της Γαλλίας και στην πολιορκία της Βιέννης από έναν βέβαιο γενικό εξισλαμισμό. Οι μουσουλμανικές στρατιές έφτασαν ως την καρδιά του δυτικοευρωπαϊκού χώρου.

Τα σημάδια αυτής της πολιτιστικής ζωτικότητας του Ισλάμ έμειναν ανεξίτηλα και αναλλοίωτα σε πρώην χριστιανικές πολιτιστικές νησίδες με σλαβικούς κυρίως αλλά και ελληνογενείς πληθυσμούς (Βοσνία, Κόσσοβο, Θράκη, Αλβανία), αλλά και ανατροφοδοτούνται στη σημερινή περίοδο ενός πολιτιστικού εκφυλισμού της Ευρώπης με θεωρίες και ιδεολογήματα περί της πολυπολιτισμικότητας, της δημιουργούμενης Ευρωαραβίας, του ευρωισλαμισμού, της «γαλάζιας πατρίδας» του Ερντογάν ή τις επικλήσεις γνωστών μουσουλμάνων ηγετών στο όραμα μιας «Μουσουλμανικής Ευρώπης». Ας μην ξεχνούμε ότι στο τεχνητό μουσουλμανικό κρατικό δημιούργημα της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης από τη Γερμανία και τις ΗΠΑ, ο διορισμένος από τους Ευρωπαίους πρώτος πρόεδρος Αλίγια Ιζετμπέγκοβιτς είχε φανερά διακηρύξει (και γράψει) πως καθήκον κάθε μουσουλμάνου είναι η συνεχής προσπάθεια για τη δημιουργία μιας ισλαμικής Ευρώπης. Το μανιφέστο του με τίτλο «Ισλαμική Διακήρυξη», το οποίο αναφέρεται στις σχέσεις Ισλάμ, κρατικής εξουσίας και κοινωνικών θεσμών, αποτελεί μια πρόσκληση, ένα κάλεσμα, για την εφαρμογή της Σαρίας στην πολυεθνική (Βόσνιοι, Σέρβοι, Κροάτες) Βοσνία. Την ίδια ευρωπαϊκή

πολιτική εφαρμόζουν και οι πολιτιστικά εκφυλισμένοι τεχνοκράτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (κατά τον Ντε Γκολ «αυτός ο ανεξέλεγκτος Άρειος Πάγος των απάτριδων») στο θέμα της λαθρομεταναστευτικής πλημμυρίδας/εισβολής στο Αιγαίο. Με την επίκληση ανθρωπιστικών δήθεν αρχών και της πελώριας δημοκρατικής τους ευαισθησίας(!), προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα μικρά ασυνόδευτα παιδάκια «με μουστάκια και γένια» και άφθονο χρήμα που έρχονται μόνο τους από το Πακιστάν, το Αφγανιστάν ή την Αλγερία, είναι ορφανά προσφυγόπουλα από την εμπόλεμη Συρία.

Το Ισλάμ δεν είναι μόνο θρησκεία. Για όσους γνωρίζουν, είναι ένα κρατικοθρησκευτικό καθεστώς με ηθικές κοινωνικές αρχές, αξίες και ιδανικά που σαγηνεύουν τα άτομα. Γι' αυτό σπάνια εκχριστιανίζεται ένας μουσουλμάνος ενώ εκατομμύρια χριστιανών έχουν εξισλαμισθεί, με εμφανή την αναμενόμενη, στα προσεχή έτη (χωρίς προφητείες!) και λόγω της δημογραφικής ζωτικότητας, αριθμητική υπεροχή των μουσουλμανικών πληθυσμών σε σύγκριση με τους χριστιανικούς. Αν το παρελθόν είναι το κλειδί για το μέλλον τότε, σύμφωνα με την ανάλυση της θεωρίας του Ρόμπερτ Μέρτον που επιχειρήσαμε στην πραγματεία μας με τίτλο «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», η αυτοεκπλήρωση του αναμενόμενου αποτελέσματος για το μέλλον της Ευρώπης είναι ήδη προβλέψιμη και προδιαγεγραμμένη.

Θα πρέπει από την αρχή να διευκρινιστεί ότι δεν υπάρχει πρόθεση να προπαγανδίσουμε τις αξίες του χριστιανισμού υποβαθμίζοντας τις ηθικοπνευματικές αρχές άλλων θρησκειών. Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις των λαών σε όλα τα κράτη του κόσμου θα πρέπει να είναι σεβαστές, αλλά με μια αμοιβαιότητα αλληλοσεβασμού. Όσο κατακριτέα είναι η λεγόμενη (αμερικανική) «Αραβική Άνοιξη», με την οποία επιχειρήθηκε με βίαιες επεμβάσεις και για καθαρά πολιτικούς λόγους η αντικατάσταση των μουσουλμανικών πολιτιστικών αξιών των αραβικών κρατών με τα δυτικοευρωπαϊκά συστήματα διακυβέρνησης και του χριστιανικού τρόπου ζωής, το ίδιο απαράδεκτη είναι η ολοφάνερη προσπάθεια των ηγετών του μουσουλμανικού κόσμου να εξισλαμίσουν την Ευρώπη, με μια οργανωμένη και πλουσιοπάροχα χρηματοδοτούμενη επιχείρηση αλλοίωσης της πολιτιστικής ταυτότητας των ευρωπαϊκών λαών. Πρόκειται για μια «εισβολή και κατάκτηση χωρίς σπαθιά». Σε μια περίοδο πολιτιστικού εκφυλισμού της Ευρώπης, όπου κυριαρχεί το «διστραμμένο ένστικτο» της χωρίς όρια απληστίας των κερδοσκόπων και μιας παραπαιούσας δημοκρατίας εθνομηδενισμού, δικαιώνονται οι προβλέψεις του ισλαμολόγου Ταρίκ Ραμαντάν ότι «τώρα, είναι η στιγμή που η αποχριστιανισμένη Ευρώπη είναι έτοιμη να δεχθεί το Ισλάμ».

Όσοι πιστεύουν ότι μια πολυπολιτισμική Ευρώπη μπορεί να επιβιώσει σε μια δημοκρατική κοινωνία χωρίς θρησκευτικές έριδες, ερμηνεύουν τα ιστορικά γεγονότα με χιμαιρικούς συνειρμούς. Το οργανωμένο κράτος βασίζεται σε ρεαλιστικούς νομικούς και πολιτιστικούς κανόνες και σε μια

τέτοια πολιτιστικά μεικτή κοινωνία θα πρέπει να συνυπάρξει η δημοκρατική νομική σκέψη και η θρησκευτική νομική λογική της Σαρίας. Οι κανόνες δικαίου αυτής της θρησκευτικής λογικής αποτελούν «νόμους του Θεού», οι οποίοι επιβάλλονται από την κρατική εξουσία χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η θέληση του λαού, η οποία αποτελεί τον βασικό πυλώνα της ευρωπαϊκής δημοκρατίας. Όταν π.χ. η αθεΐα θεωρείται από τη Σαρία κακούργημα που επισύρει την ποινή του θανάτου, πως είναι δυνατόν ο πιστός μουσουλμάνος να ανεχθεί, σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία, έναν χριστιανό να εξυβρίζει τον Μωάμεθ με την ίδια ευκολία και ατιμωρησία που βρίζει το Χριστό και την Παναγία;

Ίσως προσωρινά να καταπιέσει την οργή του. Όμως προσωρινά, διότι ο εύκολος στόχος είναι η ανατροπή της δημογραφικής ισορροπίας και η κατάκτηση της πλήρους κρατικής εξουσίας, όπως επανειλημμένα έχουν διακηρύξει εξέχοντες πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες του Ισλάμ. Πάντως, κάποιες φορές δεν τηρούνται και αυτές οι προϋποθέσεις προσωρινής ανεκτικότητας. Είδαμε με ποιο φρικτό τρόπο σφαγιάστηκαν οι γάλλοι σκιτσογράφοι της εβδομαδιαίας αριστερής σατιρικής εφημερίδας «Charlie Hebdo» που τόλμησαν να δημοσιεύσουν καρικατούρες του Μωάμεθ. Οι εκτελεστές ήταν μωαμεθανοί δεύτερης ή τρίτης γενιάς που γεννήθηκαν στη Γαλλία και εφάρμοσαν τη Σαρία. Τα μηνύματα τα έλαβαν όλοι οι «αριστεροί προοδευτικοί» της Ευρώπης αλλά και οι έλληνες άθεοι εθνομηδενιστές. Παλαιότερα ο Μποστ είχε γράψει ολόκληρες ιστορίες με σκίτσα για τους μουσουλμάνους του Ιράν και τον Αγιατολάχ Χομείνι. Όμως, εδώ και χρόνια και μετά από τις σφαγές στη Γαλλία δεν είδαμε στην Ελλάδα κανένα τέτοιο σκίτσο. Οι «θαρραλέοι» που εξυμνούν την πολυεθνικότητα των κοινωνιών, προτιμούν εκ του ασφαλούς να ανεβάζουν μιούζικαλ με έναν ερωτιάρη Χριστό ή έναν Χριστό βαμμένο με κραγιόν και φανταχτερά σκουλαρίκια. Η σιωπή και ο φοβικός σεβασμός προς το Κοράνι και τον Μωάμεθ δείχνει την ιδεολογική ανανδρία αυτών που δεν σέβονται ούτε ιερά, ούτε όσια.

Όπως απέδειξαν παλαιότερα ιστορικά γεγονότα, η κατάκτηση της εξουσίας δεν εξαρτάται μόνο από τη δημογραφική ανατροπή με την απόκτηση πλειοψηφίας, αλλά το Ισλάμ έχει φανατικούς πιστούς έτοιμους να πεθάνουν για τις πολιτιστικές τους αξίες και συνεπώς, ως μειοψηφία, αποτελεί τη ζωτικότερη και μαχητικότερη πολιτιστική ομάδα σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία. Σε μια «εμφύλια» σύγκρουση αυτή η δυναμική πλειοψηφία θα κατορθώσει να επιβληθεί. Σε ειδικό ερευνητικό κέντρο του πανεπιστημίου του Harvard διαπιστώθηκε ότι, αν σε μια πολυεθνική κοινωνία οι μουσουλμάνοι ξεπεράσουν το 16%, αναπτύσσεται αρχίζει μια διαδικασία ισλαμοποίησης η οποία ολοκληρώνεται το πολύ σε έναν ως δυο αιώνες. Με τέτοιες διαδικασίες εξισλαμίστηκαν το Αφγανιστάν, το Αζερμπαϊτζάν, η Ινδονησία κ.ά. χώρες. Στις κατακτημένες χώρες σαν την Ελλάδα, υπήρχαν και τα κίνητρα παραχώρησης προνομίων και διασ-

φάλισης της παρουσίας από διαρπαγές και της οικογένειας από το παιδομάζωμα. Έτσι οι κάτοικοι ολόκληρων περιοχών με τους ιερείς και τους μητροπολίτες τους εξισλαμίστηκαν. Στο «Μακεδονικό Ημερολόγιο» του Ν. Σφενδόνη περιγράφεται με λεπτομέρειες μια τέτοια περίπτωση εξισλαμισμού Ελλήνων. Με τον ίδιο τρόπο εξισλαμίστηκαν οι Σλάβοι της Βοσνίας και του Κοσόβου.

Πολλοί Έλληνες αλλά και άλλοι Ευρωπαίοι αγνοούν την πραγματική θρησκευτική και τη γενικότερη πολιτιστική δύναμη του Ισλάμ. Μόνον όσοι ερεύνησαν συστηματικά αυτή τη δυναμική και επιθετική ζωτικότητα μιας θρησκείας με απεριόριστη κρατική εξουσία, η οποία εξουσία «εκχωρείται από τον Αλλάχ» στους μουσουλμάνους ιερωμένους με τη Σαρία, τότε είναι δυνατόν να αντιληφθεί την αποτελεσματικότητα του προσηλυτισμού με τον συνδυασμό της πειθούς και της βίας. Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ κατανόησε αυτή την τεράστια δύναμη του Ισλάμ όταν, το 1898, υπηρετούσε ως αξιωματικός και ως πολεμικός ανταποκριτής ορισμένων βρετανικών εφημερίδων στην Αφρική και συμμετείχε στις φονικές εχθροπραξίες στο Σουδάν. Σε παλαιότερο κείμενό μου έχω κάπως αναφερθεί σε αυτό το γεγονός, αλλά θα το επαναλάβω για ενημέρωση των αναγνωστών του παρόντος άρθρου. Στο βιβλίο του «The River War» (Ο Πόλεμος του Ποταμού) που ο Τσόρτσιλ συνέγραψε τον επόμενο χρόνο (1899), διαφαίνεται το δέος του γι' αυτή την επεκτατική δύναμη του ισλαμισμού, αλλά εφησύχαζε στην ιδέα της πανίσχυρης στρατιωτικά και τεχνολογικά Ευρώπης και γράφει:

«.....and were it not that Christianity is sheltered in the strong arms of science the civilization of modern Europe might fall, as fell the civilization of ancient Rome (.....και αν δεν ήταν ο χριστιανισμός προστατευμένος από τα ισχυρά όπλα της επιστήμης, ο πολιτισμός της σύγχρονης Ευρώπης μπορεί να πέσει, όπως έπεσε ο πολιτισμός της αρχαίας Ρώμης).

Τότε, στο τέλος του 19^{ου} αιώνα τα όπλα της επιστήμης προστάτευαν τη χριστιανική Ευρώπη. Σήμερα, η Αλ-Κάιντα και το Ισλαμικό Κράτος που ξεφύτρωσε στη Συρία, έχουν τα ίδια με την Ευρώπη «όπλα της επιστήμης» στο διαδίκτυο αλλά και συμβατικά ή όπλα χημικού και (το πιθανότερο!) μικροπυρηνικού πολέμου. Ο πριν από 120 χρόνια δικαιολογημένος εφησυχασμός του Τσόρτσιλ για το μέλλον της Ευρώπης, είναι πλέον μια καταστροφική και αναχρονιστική αντίληψη που θα επιβεβαιωθεί από τις επόμενες γενιές σε έναν, δυο, πέντε ή δέκα αιώνες. Τότε, οι μακρινοί μας απόγονοι, όπως έγραψα στο ιστορικοθρησκευτικό μου πεζογράφημα «ΟΡΑΜΑΤΑ», θα είναι σε θέση να γνωρίζουν αν στον παπικό θρόνο του Βατικανού θα κάθεται ένας ιερωμένος χριστιανός αξιωματούχος ή κάποιος Αμπντουλάχ που θα υμνεί τον Αλλάχ και τον προφήτη του. Θα είναι η επιβεβαίωση της αυτοεκπληρούμενης προφητείας του Ρ. Μέρτον! Εκτός βέβαια αν καθοριστικά και απρόβλεπτα ανατρεπτικά γεγονότα, εκτρέψουν την πορεία της Ευρώπης προς την άβυσσο!

«ΤΩΝ ΟΙΚΙΩΝ ΥΜΩΝ ΕΜΠΙΠΡΑΜΕΝΩΝ»

Ο θαυμάσιος αυτός μύθος του Αισώπου δείχνει, με την παραβολική του διάσταση, το αποτέλεσμα της αφροσύνης και αδιαφορίας των ανόητων πολιτών, οι οποίοι γλεντούν και τραγουδούν την ώρα που καίγονται τα σπίτια τους.

Η λανθασμένη εκτίμηση των κινδύνων που περιζώνουν σήμερα την Ελλάδα και η έλλειψη σωστής ενημέρωσης του ελληνικού λαού εδώ και πολλές δεκαετίες, οδήγησε τους πολίτες σε μια κατάσταση απόλυτης ευφορίας και καταναλωτικής ευφροσύνης, ώστε να μην αντιλαμβάνονται ότι είναι δυνατόν να χαθούν τα πάντα σε έναν ολιγοήμερο κυκλώνα καταστροφής και ολέθρου. Την ώρα που, κατά τον Αίσωπο, «ημείς άδομεν» και γλεντοκοπούμε, οι Τούρκοι με έναν προγραμματισμό μισού αιώνα ισχυροποιήθηκαν δημογραφικά, στρατιωτικά και οικονομικά, για να μπορούν με κυνισμό να εφαρμόσουν τα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια εις βάρος της Ελλάδας. Ισχυροποιήθηκαν πλέον τόσο πολύ ώστε με θράσος ξευτελίζουν και απειλούν ακόμα και χώρες σαν τις ΗΠΑ, τη Γερμανία, την Ολλανδία και τη Γαλλία, οι οποίες αντιδρούν «στα φτυσίματα» σαν να ψιχαλίζει. Πρόσφατα, στη διάσκεψη του ΝΑΤΟ στο Λονδίνο (3/4 Νοέμβρη 2019), ο τούρκος πρόεδρος έγινε δεκτός με σεβασμό και εκτίμηση από τους ομολόγους του ως ηγέτης μεγάλης περιφερειακής δύναμης, ενώ αυστηρή κριτική για την επικίνδυνη για την ειρήνη πολιτική του στην Ανατολική Μεσόγειο δέχτηκε μόνο από το γάλλο πρόεδρο Εμμανουέλ Μακρόν.

Σε μια περίοδο, κυρίως μετά τη Μεταπολίτευση, κατά την οποία ανώτατοι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες κονιορτοποιούσαν την ενότητα και το πατριωτικό ήθος του ελληνικού λαού, με τα ευφρολογήματα και τα εθνομηδενιστικά ιδεολογήματα ότι, «δεν έχουμε καμιά σχέση με την Αρχαία Ελλάδα και τον ελληνικό πολιτισμό, ότι η αρχαία ελληνική γλώσσα είναι μια ξένη γλώσσα, ότι την Ελληνική Επανάσταση του 1821 την ξεκίνησαν κάποιοι ξεβράκωτοι αλιτήριοι» κ.ά. τέτοιες αθλιότητες, στην Τουρκία και σε όλα τα άλλα γειτονικά μας κράτη αναπτύσσονταν οι ιδέες ενός ακραίου και επιθετικού σοβινισμού, με προβολή της εθνικής τους ταυτότητας και με αλυτρωτικές βλέψεις εις βάρος της Ελλάδας. Την ώρα που οι άλλοι είχαν πιάσει τους δαυλούς για να βάλλουν φωτιά στα σπίτια μας, εμείς τραγουδούσαμε το «μια ζωή την έχουμε κι' αν δεν την γλεντήσουμε !.....». Τώρα ήρθε η ώρα του απολογισμού και της κριτικής.

Ας θέσουμε λοιπόν ένα ερώτημα: Όταν η Τουρκία, ο κακός αυτός γείτονας, μέσα σε πενήντα περίπου χρόνια τριπλασίασε τον πληθυσμό του με μια πρωτόγνωρη δημογραφική έκρηξη και ανέπτυξε μια τεράστια πολεμική βιομηχανία, οι δικοί μας πολιτικοί και οι (άφωνοι) πνευματικοί

ηγέτες μας δεν γνώριζαν τους βαθύτερους στόχους των τουρκικών επιδιώξεων; Μήπως το πογκρόμ του Σεπτεμβρίου του 1955 στην Κωνσταντινούπολη εναντίον της ελληνικής μειονότητας, κατά τη διάρκεια του οποίου δολοφόνησαν, βίασαν γυναίκες, πυρπόλησαν σπίτια και καταστήματα, σύλησαν τάφους κλπ και οι απελάσεις που ακολούθησαν το 1964/5 δεν ήταν μια ένδειξη των κρυφών προθέσεων και επιδιώξεων της Τουρκίας; Αυτοί που με μια «μικρο-γενοκτονία» ξερίζωσαν και διέλυσαν τον ελληνισμό της Κωνσταντινούπολης, αποθρασύνθηκαν τόσο πολύ και μας καταγγέλλουν σε ευρωπαϊκούς οργανισμούς (και τις περισσότερες φορές δικαιώνονται!!!) ότι παραβιάζουμε τα ανθρώπινα δικαιώματα και καταπιέζουμε την ευημερούσα και συνεχώς αυξανόμενη μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης.

Οι διαχρονικές προθέσεις όλων των τουρκικών κυβερνήσεων, με μια αξιοθαύμαστη, πολύχρονη και υπεράνω κομμάτων εθνική στρατηγική (καμιά σύγκριση με την ελληνική ανύπαρκτη στρατηγική!), αποκαλύφθηκαν σταδιακά, σε σημείο που άρχισαν να διεκδικούν την κυριαρχία των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου με το ιμπεριαλιστικό επιχείρημα πως αποτελούν προέκταση της Μικρασιατικής Ακτής. Φτάσαμε το 1996 στο καλοστημένο επεισόδιο με τα Ίμια και στις λεγόμενες γκρίζες ζώνες. Αργότερα οι διεκδικήσεις τους έφτασαν ως τη νότια πλευρά της Κρήτης θεωρώντας ότι η Γαύδος είναι ένα νησί στο οποίο η Ελλάδα δεν έχει πλήρη κυριαρχικά δικαιώματα! Σήμερα, με το όραμα της «Γαλάζιας Πατρίδας», οι διεκδικήσεις τους θα φτάσουν σιγά σιγά ως το Σούνιο! Με την πολιτική της άφωνης, επί δεκαετίες, ελληνικής αντίδρασης στην τουρκική προκλητικότητα, ο ελληνικός ραγιαδισμός έχει εξαντλήσει προ πολλού τα όριά του!. Έχουν πλέον αποκαλυφθεί εντελώς (τους αποκάλυψαν άλλωστε και οι ίδιοι!) οι μελλοντικοί τουρκικοί σχεδιασμοί και κάποιοι ακόμα πιστεύουν ότι θα κατευνάσουν το θηρίο με τα ΜΟΕ (Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης) και τα τσιγαροσυνέδρια διπλωματικής αβροφροσύνης. Εδώ και πολλές δεκαετίες και σε όλες τις διπλωματικές συναντήσεις, οι Τούρκοι λένε ξεκάθαρα τι επιδιώκουν και δεν κάνουν πίσω ούτε βήμα. Το θηρίο θέλει σάρκες και οι αφελείς του προσφέρουν καραμέλες. Παντελής απουσία πολιτικού ρεαλισμού!

Όλοι μας τώρα γνωρίζουμε πως, όποια κατάσταση και αν δημιουργηθεί από την τουρκική επιθετικότητα, θα πρέπει να την αντιμετωπίσουμε μόνοι μας, αν και σε καθαρά διπλωματικό επίπεδο έχουμε τη στήριξη της ΕΕ και άλλων κρατών. Δεν πρέπει να περιμένουμε τους άλλους να μας σώσουν από την τουρκική επιθετικότητα. Πληρώνουμε τώρα τα σφάλματα του παρελθόντος. Αντί οι ηγέτες μας να ισχυροποιήσουν την πατρίδα (δημογραφικά, οικονομικά και στρατιωτικά) την οδήγησαν στην πτώχευση και στο διασυρμό. Οι μικροκομματικές αθλιότητες για πολιτικά ασήμαντες υποθέσεις μπροστά σε ακόμα πιο άθλιους τηλεοπτικούς σταθμούς, με εκπομπές που αποβλακώνουν τους πολίτες, αποξένωσαν τον κόσμο από

τα σοβαρά προβλήματα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, διέσπασαν την ενότητα της ελληνικής κοινωνίας και δημιούργησαν ένα κλίμα απαρτίας και εθνομηδενισμού. Τώρα που οι τουρκικές διεκδικήσεις έφτασαν ως τις πόρτες των σπιτιών μας, κάποιοι ξύπνησαν από το λήθαργο. Η παραβολή των Μωρών Παρθένων με τα σβησμένα, από έλλειψη λαδιού, λυχνάρια, απεικονίζεται στην πιο ρεαλιστική και αυθεντική της μορφή!

Είναι φανερό ότι αυτού του είδους οι διεκδικήσεις οδηγούν μοιραία ή σε εκχωρήσεις κυριαρχικών δικαιωμάτων ή αναπότρεπτα σε πόλεμο. Στη διεθνή διακρατική κονίστρα οι συγκρούσεις οικονομικών και γεωπολιτικών συμφερόντων είναι ανελέητες. Οι συναισθηματισμοί θεωρούνται πολιτική αρρώστια. Τα πάντα βασίζονται στο δούναί και λαβείν. Όσο πιο πολύ υποχωρεί και εκχωρεί (δίνει) ένα κράτος, τόσο περισσότερα απαιτούν με απληστία οι αντίπαλοι αλλά και οι «εταίροι». Το Διεθνές Δίκαιο ανέκαθεν ερμηνεύεται από τους ισχυρούς με τη λογική της στρατιωτικής και οικονομικής δύναμης. Ο Θουκυδίδης, ένας ιστορικός που διδάσκεται σχεδόν σε όλες τις στρατιωτικές ακαδημίες του κόσμου, το ξεκαθάρισε πριν από περίπου δυόμισι χιλιάδες χρόνια. Το Δίκαιο, έγραψε στο διάλογο των συνομιλιών μεταξύ Αθηναίων και Μηλίων, εφαρμόζεται μόνον όταν τα δυο αντίπαλα κράτη έχουν ίση δύναμη. Όταν δεν υπάρχει αυτή η προϋπόθεση, τότε επιβάλλεται η θέληση του ισχυρού και ο αδύναμος υποχωρεί και υποτάσσεται. Αυτός είναι ο λόγος που ο ρωμαϊκός ρεαλισμός συνδύασε την ύπαρξη Ειρήνης με την προετοιμασία για Πόλεμο, προβάλλοντας το αξίωμα του Ιουλίου Καίσαρα «*Si vis pacem, para bellum*» (*Αν θέλεις ειρήνη, προετοιμάζε πόλεμο*). Μια προετοιμασία όχι βέβαια που θα έχει ως κατάληξη έναν ανθρωποκτόνο και ολέθριο πόλεμο, αλλά ως υπόμνηση για τις συνέπειες που θα έχει ο επιτιθέμενος αν επιχειρήσει να παραβιάσει τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας. Είναι αυτή η ισορροπία στρατιωτικής δύναμης που διασφαλίζει την Ειρήνη. Λόγω αυτής της επιδιωκόμενης ισορροπίας μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων έχει αποφευχθεί, μέχρι σήμερα, ένας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος.

Στις τελευταίες δεκαετίες η Τουρκία παίζει με θαυμάσια θεατρικότητα το ρόλο του φοβερού και γιγαντώσμου μπαμπούλα, ο οποίος δήθεν μπορεί να καταβροχθίσει τους μικρούς του γείτονες με μια χαψιά. Αυτή η απατηλή εικόνα ενισχύεται από την ελληνική εσωτερική εθνομηδενιστική πέμπτη φάλαγγα. Ας μην ξεχνούμε ότι εκλεγμένοι επώνυμοι εκπρόσωποι του ελληνικού λαού μάς επιτιμούσαν διότι, «δεν πρέπει να είμαστε μοναχοφάηδες», διότι οι Τούρκοι έχουν δίκαιο όταν ισχυρίζονται ότι «το Καστελόριζο δεν ανήκει στο Αιγαίο και στα Δωδεκάνησα» και συνεπώς δικαιώνονται οι διεκδικήσεις τους για την ΑΟΖ, ή διότι δεν αναγνωρίζουμε πως «και η Τουρκία έχει δικαιώματα στο Αιγαίο». Αυτά τα αδιανόητα τα είπαν Έλληνες που κυβέρνησαν τον ελληνικό λαό! Αλλά ποια είναι τα δικαιώματα της Τουρκίας και σε ποια σημεία της χώρας μας! Αν τους δοθεί η οικονομική εκμετάλλευση του μισού Αιγαίου, δεν νομιμοποιείται

πλέον μια μελλοντική τους απαίτηση για πλήρη κυριαρχία στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου που θα βρίσκονται στην τουρκική οικονομική ζώνη; Ήδη και σήμερα αυτή η διεκδίκηση εντάσσεται μέσα το ευρύτερο πλαίσιο της τουρκικής «Γαλάζιας Πατρίδας».

Αλλά τέτοιου είδους εθνομηδενιστικά παραληρήματα παρατηρούνται και στους μεγάλους τηλεοπτικούς σταθμούς, οι οποίοι διαμορφώνουν το φρόνημα του λαού με ακραία διεθνιστικά (αριστερόστροφα ή νεοταξικά δεξιόστροφα) ιδεολογήματα. Αυτό το ισχυρής επιρροής στις λαϊκές μάζες Μέσον Μαζικής Ενημέρωσης, δεν έχει καμιά σχέση με τις προπολεμικές εφημερίδες στις οποίες οι ιδιοκτήτες/δημοσιογράφοι εμπορούνταν από πατριωτικές ιδεολογίες. Σήμερα, σε όλον τον κόσμο τα αφεντικά των μεγάλων ΜΜΕ είναι τεράστια πολυεθνικά συγκροτήματα, κάθε είδους επιχειρηματίες αλλά και πλούσιοι τυχοδιώκτες, έμποροι ναρκωτικών ή διακινητές όπλων, χωρίς πατριωτικές ευαισθησίες και φυσικά δεν έχουν καμιά σχέση με το δημοσιογραφικό επάγγελμα. Πριν από λίγα χρόνια, στους υποψήφιους αγοραστές της κάποτε διεθνώς έγκριτης εφημερίδας «Le Monde» εμφανιζόταν και ένας παραγωγός πορνογραφικών ταινιών. Νέοι καιροί, νέα ήθη! Η σάρα και η μάρα στην ηγεσία της ενημέρωσης του λαού! Οι περισσότεροι δημοσιογράφοι, αν θέλουν να επιβιώσουν επαγγελματικά και να συντηρήσουν τις οικογένειές τους, θα πρέπει να εξυπηρετούν τους κερδοσκοπικούς στόχους των αφεντικών τους. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα κατευθυνόμενης ενημέρωσης και με δεμένα τα χέρια των έντιμων δημοσιογράφων, ο λαός δέχεται λανθασμένα μηνύματα τα οποία τον οδηγούν στην αδιαφορία για τα κοινά ή στο φόβο. Κι' όμως, η αλήθεια για τις πραγματικές στρατιωτικές δυνατότητες της Τουρκίας στο Αιγαίο είναι τελείως διαφορετική, παρά την αναμφισβήτητη πληθυσμιακή (δημογραφική) και στρατιωτική της υπεροχή.

Οι τούρκοι επιτελείς γνωρίζουν πολύ καλά ότι μια σοβαρή πολεμική σύγκρουση με την Ελλάδα, θα έχει και γι' αυτούς φοβερές καταστροφικές συνέπειες, από τις οποίες μπορούν να αναδυθούν ολέθριες για τη χώρα τους διαλυτικές συνοριακές αλλά και εσωτερικές πολιτικές ανακατατάξεις. Ευτυχώς για την Ελλάδα, παρά το εμφανώς μεγάλο πολιτικό κλίμα απατριάς σε σημαντική μερίδα του πολιτικού κόσμου και των κομματικοποιημένων πολιτών, ο στρατός διατηρεί την αξιόπιστη οργανωτική του δομή, ακέραιο το πατριωτικό του ήθος και διαθέτει ακόμα, παρά τις ελλείψεις από την αδράνεια των πολιτικών ηγετών και τη μεγάλη πολύχρονη οικονομική κρίση, μια τρομερή δύναμη πυρός. Οι Τούρκοι γνωρίζουν ότι στο συγκεκριμένο μέτωπο πολέμου του Αιγαίου δεν θα μπορούσαν, ως επιτιθέμενοι, να χρησιμοποιήσουν όλες τις στρατιωτικές τους δυνάμεις. Μια τέτοια ενέργεια θα ήταν πράξη αυτοκτονίας σε μια σύγκρουση με τα σύγχρονα οπτικά συστήματα και με τα γνωστά πλεονεκτήματα των αμυνομένων σε καλά οχυρωμένες θέσεις. Συνεπώς, κανένας δεν μπορεί να είναι βέβαιος για τα αποτελέσματα ενός τέτοιου πολέμου. Και οι Τούρκοι

εδώ και έναν αιώνα, από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και ως την εισβολή στην Κύπρο, ποτέ δεν επιχείρησαν πολεμική ενέργεια αν δεν ήταν βέβαιοι για την επιτυχία της. Η απόβαση στην Κύπρο επιχειρήθηκε σε μια στιγμή εμφύλιας διαμάχης των Ελλήνων, μετά το πραξικόπημα του 1974, με τη σιωπηρή συναίνεση των ΗΠΑ και της Μεγάλης Βρετανίας, αλλά και την ουδετερότητα της Ρωσίας η οποία, μετά τον Χρουτσόφ και την αναρρίχηση στην εξουσία του Μπρέζνιεφ, άλλαξε πολιτική στάση και άφησε περιθώρια ελιγμών στις ΗΠΑ στο χώρο της Μέσης Ανατολής, στο πλαίσιο των «γνωστών μυστικών διακανονισμών» των Μεγάλων Δυνάμεων σε θέματα γεωπολιτικών διευθετήσεων. Η τουρκική εισβολή στην Κύπρο είχε προεξασφαλισμένη επιτυχία και γι' αυτό επιχειρήθηκε. Σήμερα, μια επίθεση εναντίον της Ελλάδας θα έχει βαρύτερες συνέπειες για την Τουρκία, στρατιωτικά και διπλωματικά και γι' αυτό το πιθανότερο είναι πως δεν θα επιχειρηθεί παρά τους λεονταρισμούς των τούρκων ηγετών. Τα φοβικά σύνδρομα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής είναι η αιτία για τις απειλές και τις εξαλλοσύνες της τουρκικής πολιτικής ηγεσίας. Όσο θα βελτιώνεται η αμυντική θωράκιση της χώρας και θα υπάρχει σύμπνοια και συναίνεση των ηγετών όλων των κομματικών παρατάξεων, τόσο οι τουρκικές απειλές και οι λεονταρισμοί θα αργοσβήνουν.

Η ΕΛΛΑΔΑ, Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Η ΔΥΣΩΠΗ

Πριν προχωρήσουμε στο κύριο θέμα μας, ας λύσουμε την απορία κάποιων φίλων αναγνωστών για τη δυσερμήνευτη έννοια του άρθρου, λόγω της άγνωστης σε πολλούς λέξης «Δυσώπη», ως χρηστικό παράγωγο της «Δυσωπίας=δυσμορφία προσώπου». Θα ασχοληθούμε για λίγο με την ελληνική μυθολογία και την ετυμολογία της αρχαιότατης αυτής ελληνικής λέξης αρχίζοντας από την «Ευρώπη».

Ποια ήταν όμως η Ευρώπη, η οποία έδωσε το όνομά της στη μια από τις πέντε Ηπείρους της γης, στην οποία βρίσκεται και η χώρα μας; Σύμφωνα με μια από τις πολλές εκδοχές της μυθολογίας, ήταν η πανέμορφη θυγατέρα του βασιλιά της Φοινίκης Αγήνορα, την οποία ερωτεύθηκε ο Δίας που μεταμορφωμένος σε ταύρο την απήγαγε και τη μετέφερε στην Κρήτη. Κατά τον Ησύχιο ήταν όμορφη και «Ευρύωπος» (με μεγάλα μάτια), αλλά και η Ήπειρος στην οποία έδωσε το όνομά της ήταν η ομορφότερη από τις άλλες τέσσερις που υπάρχουν στη γη. Αυτή όμως η Ευρώπη από «Ευρύωπη» μεταμορφώθηκε στις μέρες μας σε «Δυσώπη», δηλαδή σε μια υπερβολικά άσχημη γυναίκα με απαίσια μάτια. Τα δυο επίθετα είναι ομόρριζα και προέρχονται από το «όπωπα», τον παρακείμενο του ανώμαλου ρήματος «ορώ=βλέπω», ενώ «οπωπή» σημαίνει «βλέμμα, θέα, μάτι». Το ρήμα επιβίωσε στη σημερινή νεοελληνική γλώσσα με παράγωγα (π.χ. οράματα, όραση, ορατόμετρο, ορατότητα κ.ά.)

Η όμορφη Ευρώπη μας για την οποία ονειρευτήκαμε μια αδελφική ένωση των λαών της για μια αιώνια ειρήνη και ευημερία, κατάντησε σήμερα η «Δυσώπη», η ανατριχιαστικά δύσμορφη μέγαιρα, η οποία με μια καθαρά υλιστική Νομισματική (μονεταριστική) Ένωση απεμπόλησε με σκαιοότητα τους αρχικούς στόχους ενοποίησης των κρατών της και τα βασικά πολιτιστικά της χαρακτηριστικά και με απληστία άρχισε να τρώει τα μικρά της παιδιά. Την αφορμή για το παρόν άρθρο μας την έδωσε η Διάσκεψη του Βερολίνου της 19 Ιανουαρίου 2020 για τη Λιβύη, στην οποία δεν προσκλήθηκε από τη Γερμανία η Ελλάδα, παρά την παράνομη αμφισβήτηση των κυριαρχικών της δικαιωμάτων από την Τουρκία λόγω της συμφωνίας της για την ΑΟΖ με ένα ανδρείκελο των δυο αντιμαχόμενων παρατάξεων της Λιβύης. Όπως εύστοχα αποφάνθηκε σε τηλεοπτική εκπομπή ο γνωστός έγκριτος δημοσιογράφος Σταύρος Λυγερός, η Γερμανία δεν βλέπει και ούτε αντιμετωπίζει την Ελλάδα ως «εταίρο» στην ΕΕ με πρόθεση να τη στηρίξει και να δείξει αλληλεγγύη σε παράνομες και επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας, αλλά τη βλέπει ως «μεταμοντέρνο σύγχρονο προτεκτοράτο της».

Είναι ολοφάνερο ότι ο αποκλεισμός της Ελλάδας σε μια τόσο ζωτική συμφωνία για τα θιγόμενα ζωτικά κυριαρχικά της δικαιώματα στη Μεσόγειο, έγινε με απαίτηση του προέδρου της Τουρκίας Ερντογάν κατά τις επανειλημμένες συναντήσεις και τηλεφωνικές επικοινωνίες του με την

καγκελάριο Άνγκελα Μέρκελ. Η Τουρκία μας παίζει έτσι «μονότερμα» με μια εστία χωρίς έλληνα τερματοφύλακα. Οι συνέπειες για τη χώρα μας, αν τελικά σε λίγες μέρες επιτευχθεί κάποια συμφωνία στο Βερολίνο, θα φανούν αργότερα, αφού σε αυτή τη Διάσκεψη είναι βέβαιο ότι δεν θα τεθεί (απούσας της Ελλάδας) η ακύρωση της παράνομης συμφωνίας Τουρκίας-Λιβύης για την ΑΟΖ, η οποία έρχεται σε καταφανή αντίθεση με το Διεθνές Δίκαιο.

Είναι προς τιμήν των γερμανών δημοσιογράφων η επιμονή τους να βομβαρδίσουν με επανειλημμένες και απανωτές ερωτήσεις την εκπρόσωπο τύπου της γερμανικής καγκελαρίας, για αυτόν τον ανεξήγητο αποκλεισμό της Ελλάδας από αυτή τη Διάσκεψη. Οι δικαιολογίες που ψέλλισαν και αυτή αλλά και ο παριστάμενος υπουργός είναι κατάλληλες για αφελείς και για νήπια. Όσοι ασχολήθηκαν με τη διερεύνηση των πολιτικών και γεωστρατηγικών σχεδιασμών των μεγάλων δυνάμεων και κυρίως της Γερμανίας στον ευρωπαϊκό χώρο, γνωρίζουν ότι πρέπει να συσχετίσουν παρελθόντα ιστορικά γεγονότα με τις μελλοντικές τους επιδιώξεις σε έναν συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο. Για τη Γερμανία, η Μεσόγειος και ειδικότερα το Αιγαίο και ο έλεγχος των Στενών του Βοσπόρου, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα επεκτατικά τουρκικά όνειρα της «Γαλάζιας Πατρίδας». Ο παγγερμανισμός απέβλεπε στη διατήρηση μιας ισχυρής Τουρκίας όχι μόνον στην εποχή της «Ιερής Συμμαχίας» του Μέτερνιχ, με τη σταθεροποίηση του τουρκικού status quo στα Βαλκάνια, αλλά και παλαιότερα, από το τέλος του 18^{ου} και ως τα πρώτα χρόνια του 19^{ου} αιώνα, όταν έγινε εμφανής η γερμανορωσική αντιπαράθεση για τον έλεγχο των Στενών στην εποχή της αυτοκράτειρας Αικατερίνης της Ρωσίας και του Φραγκίσκου Β', του αυτοκράτορα Αυστρίας-Γερμανίας. Από τότε και μέχρι σήμερα που το ευρωπαϊκό όραμα της ενοποίησης έχει ξεθωριάσει και επανεμφανίστηκαν οι σοβινιστικοί εθνικισμοί και ο παγγερμανισμός, η Γερμανία, η μεγαλύτερη στην Ευρώπη οικονομική και πολιτική (και αφανώς στρατιωτική!) δύναμη, ξανατοποθέτησε τη σκακιέρα εκεί που την είχαν αφήσει ο Φραγκίσκος Β', ο Μέτερνιχ, ο Βίσμαρκ και ο Χίτλερ. Οι γερμανοί ηγέτες πάντα, ιδίως σήμερα που η αλλοτινή παγκόσμια αμερικανική κυριαρχία βρίσκεται σε απελπιστικά κατιούσα φάση στην Ευρώπη (Ουκρανία), στη Μέση Ανατολή (Συρία, Κουρδιστάν) και στην Αφρική (Λιβύη) σε σύγκριση με τη ρωσική, θα προσπαθούν να επιδιώκουν μια ισχυρή και με κυρίαρχο ρόλο στα Βαλκάνια Τουρκία. Αυτή επέλεξαν ως ισχυρό και περιφερειακό εγγυητή των γερμανικών συμφερόντων για τη φύλαξη των Στενών του Βοσπόρου και θα ενισχύσουν σιωπηρώς τα επεκτατικά της σχέδια στα Βαλκάνια και στη Μεσόγειο. Οι γενοκτονίες των χριστιανών της Τουρκίας από τον οργανωτή τους στρατηγό του γερμανικού επιτελείου Λίμαν φον Σάντερς και τα ιστορικά γεγονότα των δυο μεγάλων παγκόσμιων πολέμων, επιβεβαιώνουν και τις μελλοντικές εξελίξεις στις σχέσεις Γερμανίας και Τουρκίας.

Τα Βαλκάνια και μαζί τους η Ελλάδα δεν θεωρούνται από τους Γερμανούς (και όχι μόνον!) ως «Ευρώπη», αλλά και επιδιώκεται σε αυτά η αποδυνάμωση της ρωσικής επιρροής λόγω θρησκείας και σλαβικής καταγωγής των περισσότερων κρατών της περιοχής. Η Ελλάδα ως «ανάδελφον έθνος» βρίσκεται μεταξύ σφύρας και άκμονος. Η Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου για τη Μεγάλη Βουλγαρία μας θυμίζει τι θα υποστούμε σε περίπτωση μιας παντοδύναμης Ρωσίας, αλλά και τους κινδύνους από τους στόχους της Γερμανίας για τον έλεγχο του Αιγαίου και των Στενών του Βοσπόρου. Συνεπώς υπάρχουν αντίρροπα γεωπολιτικά δεδομένα τα οποία διευκολύνουν την υλοποίηση των προθέσεων «του στρατηγικού βάθους» της Τουρκίας, όπως το διατύπωσε ο Αχμέτ Νταβούτογλου. Σε όλες τις βαλκανικές χώρες υπάρχουν πολλοί τουρκόφωνοι και μουσουλμανικοί πληθυσμοί. Ήδη έχει σχηματισθεί το τόξο διαχωρισμού της Βαλκανικής από την Ευρώπη, με τα μουσουλμανικά κράτη της Αλβανίας, Κοσόβου και Βοσνίας. Εκτός τόξου βρίσκονται μόνο τα Καθολικά και γερμανικής επιρροής σλαβικά κράτη της Κροατίας και της Σλοβενίας. Η Ελλάδα, με τις χιλιάδες ασυνόδευτα «παιδάκια με μουστάκια και γένια» που παριστάνουν τον πρόσφυγα, γρήγορα θα χάσει την πολιτιστική της ταυτότητα. Η μεθοδευμένη πτώχευσή της και η εξάρτησή της από το (γερμανικό) ευρώ τη μετέβαλε σε οικονομικό προτεκτοράτο, άβουλο και αδύναμο να αντιμετωπίσει τους κινδύνους. Λέω μεθοδευμένη διότι είμαι της άποψης που στηρίζει τα επιχειρήματα του Τομά Πικετί, αυτού του διάσημου γάλλου ιστορικού και οικονομολόγου ότι, «η πτώχευση της Ελλάδας δεν είχε καμιά σχέση με την οικονομική επιστήμη, αλλά επιδίωκε άλλους στόχους».

Η Ελλάδα δέχεται για πολλά χρόνια απειλές και καθημερινές παραβιάσεις των συνόρων της από την Τουρκία. Είδαμε μήπως την Ευρώπη και τους «εταίρους μας» να απευθύνουν προειδοποιητικές συστάσεις και δηλώσεις στρατιωτικής συμπαράστασης (πραγματικής αλληλεγγύης) για ένα μέλος αυτής της αλληθωρης Ευρωπαϊκής Ένωσης; Μήπως το ευρώ και η Συνθήκη Σένγκεν είναι αρκετά για να περπατάμε ως Ευρωπαίοι ξυπόλυτοι στα τριβόλια; Αλλά και από πλευράς ελλήνων ηγετών συνεχίζεται ο μύθος της «αλληλεγγύης από τους εταίρους μας» και παριστάνουμε τους φιλόφιλους πολιτισμένους Ευρωπαίους που αγωνίζονται για να σώσουν την Ασία και την Αφρική από τα εκατομμύρια των δυστυχισμένων. Σε καμιά χώρα της Ευρώπης δεν υπάρχει αυτή η θεωρούμενη «ως στοιχείο πολιτισμού» εξαλλοσύνη των «Ανοιχτών Συνόρων» του Τζορτζ Σόρος, αυτού του δήθεν φιλόφιλου απατεώνα με τις εκατοντάδες ΜΚΟ που ενθαρρύνουν τη λαθρομετανάστευση και εμπορεύονται την ελπίδα. Μετέβαλαν τη Μεσόγειο σε απέραντο νεκροταφείο. Ακόμα και οι «προοδευτικοί αντικαπιταλιστές» έγιναν τα πιστότερα και τα πιο υπάκουα παιδιά του Σόρος, προπαγανδίζοντας την αθεΐα τους με «χριστιανική αγάπη».

Όλα τα ευρωπαϊκά κράτη ύψωσαν φράχτες στα σύνορά τους και άφησαν εμάς τους Έλληνες να σώσουμε τον ευρωπαϊκό πολιτισμό μεταβάλλοντας την πατρίδα μας σε αποθήκη ψυχών. Γίναμε σαν το γαλλικό «dératoire» όπου παλαιότερα αποθήκευαν τα αζήτητα πτώματα. Με τα σημερινά δεδομένα η Ελλάδα είναι το πιο άκακο, το πιο εύπιστο και το πιο ηλίθιο ζώακι σε μια διακρατική ζούγκλα, στην οποία τα σαρκοβόρα αιλουροειδή επιβιώνουν τρώγοντας τις σάρκες των βραδυκίνητων και αγαθών χορτοφάγων. Αν συνεχίσει να είναι απρόσεκτο και ανοργάνωτο αλλά και να αλληλοεξοντώνεται με τα άλλα ζώακια της ράτσας του, αναπότρεπτα θα υποστεί τις συνέπειες των φυσικών νόμων και δεν θα καταφέρει να επιβιώσει. Ύστερα από 20, 50, 100 ή 200 χρόνια, είναι βέβαιο πως δεν θα υπάρχουν επόμενες γενιές. Ίσως υποστεί και δαρβίνειες μεταλλάξεις για να μεταμορφωθεί σε δουλικό και υπάκουο υποζύγιο.

Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Άρθρο Νο 1

Στο τελευταίο από τα δέκα ομοιογενή, από πλευράς θεματολογίας, κείμενα της πραγματείας μου «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», είχα συμβολικά επισημάνει κάποια από τα πολλά ζωτικής σημασίας κοινωνικά, πολιτικά και εθνικά προβλήματα που θα πρέπει επείγοντως να αντιμετωπίσει η χώρα μας, σε μια προσπάθεια να ξεφύγει από τους αναπόφευκτους κινδύνους που θα προκύψουν στο μέλλον από τις ολοένα εντεινόμενες οικονομικές και γεωπολιτικές συγκρούσεις των τριών, κυρίως, υπερδυνάμεων (ΗΠΑ, Κίνας, Ρωσίας).

Προτεραιότητα θα έπρεπε να δοθεί στα σοβαρά προβλήματα που έχουν άμεση σχέση με την επιβίωση του έθνους στην αναπότρεπτη (στο εγγύς ή απώτερο μέλλον) έναρξη γενικευμένων πολεμικών συγκρούσεων και την, μετά την ήδη ουσιαστική ανατροπή των ισορροπιών της Συμφωνίας της Γιάλτας, νέων συνοριακών διευθετήσεων. Στο στροβίλισμα ενός τέτοιου κυκλώνα είναι βέβαιο πως κάποια κράτη θα ακρωτηριαστούν, κάποια θα χαθούν και κάποια άλλα θα ξεπεταχτούν και θα δημιουργηθούν από τα αποκαΐδια. Στη «Μεγάλη Σκακιέρα» (The Grand Chessboard), για να χρησιμοποιήσουμε τον εξαιρετικά επιτυχημένο ορισμό του Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, οι παίκτες της Γιάλτας δεν θα είναι οι ίδιοι. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα πως σε μια τέτοια σκακιέρα, σύμφωνα με τα σημερινά δεδομένα μιας αυτοεκπληρούμενης προφητείας, αυτός που θα πει την τελευταία λέξη να είναι ο πρόεδρος μιας οικονομικά και στρατιωτικά πανίσχυρης Κίνας.

Στα τελευταία χρόνια η αγριότητα των συγκρούσεων συμφερόντων και των ανατροπών στις παραδοσιακές ισορροπίες των υπερδυνάμεων, δείχνει ότι εξασθενούν οι διπλωματικές και φιλειρηνικές λύσεις και αρχίζει να μυρίζει μπαρούτι. Για το λόγο αυτό είχα την πρόθεση, σε τυχόν νέα μελλοντικά άρθρα μου τα οποία θα μπορούσα να τα εντάξω στο Δεύτερο Μέρος της «ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ», να ασχοληθώ με τα προαναφερόμενα άμεσης προτεραιότητας ζωτικά προβλήματα του ελληνισμού, όπως π.χ. τον εμφανή και τεράστιο εθνικό κίνδυνο της υπογεννητικότητας, την επείγουσα πανεθνική οργάνωση ισχυρής στρατιωτικής δύναμης για την αποτροπή επιθέσεων από γειτονικά κράτη, τη νομοθετική κατοχύρωση της οικονομικής ευρωστίας του κράτους και την ποινικοποίηση των υπεύθυνων μιας μελλοντικής πτώχευσης κ.ά. Όμως θεώρησα ότι η πρόσφατη εφαρμογή του νέου Ποινικού Κώδικα από την 1^η Ιουλίου 2019 και η επιδείνωση της ανασφάλειας και του φόβου των πολιτών από τις νέες επιεικείς διατάξεις για σοβαρά κακουργήματα αλλά και τις αποφυλακίσεις

σκληρών και αμετανόητων εγκληματιών, αποτελούν πρόβλημα με τεράστιες κοινωνικές προεκτάσεις, το οποίο αξίζει να διερευνηθεί σε βάθος και με μια νέα ματιά μπροστά στις κοινωνικές αλλαγές που επήλθαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο φόβος και η ανασφάλεια των πολιτών ενός κράτους από εσωτερικούς κινδύνους, έχει τις ίδιες αρνητικές συνέπειες με τους κινδύνους από εξωτερικούς εχθρούς. Καταρρακώνει το φρόνημα αυτοπεποίθησης και κοινωνικής συνοχής ενός λαού και συνεπώς τον καθιστά ευάλωτο και ανίκανο να βρει τρόπους αυτοάμυνας και αυτοπροστασίας. Μεταβάλλει το κράτος, από προστάτη και φύλακα της ζωής και της περιουσίας των πολιτών, σε αναρχούμενο βασίλειο εγκληματιών και περιθωριακών εγκληματικών ομάδων.

Οι τροποποιήσεις που έχουν επέλθει στον Ποινικό Κώδικά και στον Κώδικά Ποινικής Δικονομίας προκάλεσαν έντονες αντιδράσεις στο νομικό κόσμο της χώρας, ενώ οι πολίτες, ανενήμερωτοι και χωρίς ειδικές νομικές γνώσεις για να κατανοήσουν τη σοβαρότητα αυτών των αλλαγών στην καθημερινή τους ζωή, νιώθουν εντονότερα, από τις φήμες και την ειδησιογραφία των ΜΜΕ, το φόβο και την ανασφάλεια από την συνεχώς εντεινόμενη εγκληματική δράση των κακοποιών. Η Ένωση Εισαγγελέων Ελλάδος ζήτησε την απόσυρση των δυο κωδίκων και επισήμανε ότι «η μετάπτωση υψηλής κοινωνικής απαξίας κακουργημάτων σε πλημμελήματα αλλά και η περαιτέρω μείωση των ορίων ποινών με ταυτόχρονη χαλάρωση των προϋποθέσεων υφ' όρον απόλυσης, θα επιφέρει παραγραφές και μαζικές αποφυλακίσεις σε πληθώρα υποθέσεων, με τον κίνδυνο διασάλευσης της δημόσιας ασφάλειας αλλά και καλλιέργειας ευλόγου αισθήματος ατιμωρησίας στα θύματα εγκληματικών πράξεων». Επίσης, είναι εμφανής η ανησυχία και στην Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων, η οποία αποφάσισε τη διεξαγωγή Συνεδρίου για το νέο Ποινικό Κώδικα και τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας στην Αθήνα από τις 6 έως 8 Σεπτεμβρίου 2019.

Η θεωρητική ανάλυση και ερμηνεία των νέων διατάξεων της ποινικής νομοθεσίας από τα αρμόδια όργανα της δικαστικής εξουσίας, ενδεχομένως να μην οδηγήσει σε σαφή εκτίμηση του πραγματικού εύρους των συνεπειών από την πρακτική εφαρμογή τους στους επόμενους μήνες. Μεμονωμένοι σκληροί εγκληματίες ή οργανωμένες στις φυλακές ή εκτός φυλακών εγκληματικές ομάδες θα ζητήσουν να υπαχθούν τα καταδικασμένα ή υπό κατηγορίαν μέλη τους στις νέες ευεργετικές γι' αυτούς διατάξεις. Πολλοί Έλληνες και αλλοδαποί ληστές, βιαστές γυναικών και παιδιών, διεφθαρμένοι δημόσιοι υπάλληλοι, εκβιαστές, έμποροι ναρκωτικών κ.ά. οι οποίοι καταδικάστηκαν ή κατηγορούνται για κακουργηματικές πράξεις, είναι ευνόητο ότι θα ζητήσουν τα κακουργήματα να μετατραπούν σε πλημμελήματα. Για τους κατά συρροήν επαγγελματίες δολοφόνους η επιβράβευση των δολοφονικών τους ενστίκτων και προθέσεων είναι εντυπωσιακή. Σύμφωνα με το νέο Ποινικό Κώδικα ο καταδικασμένος σε

πολλαπλές ποινές ισόβιας κάθειρξης για αντίστοιχες δολοφονίες (π.χ. 10 φορές ισόβια), μετά τη συμπλήρωση 16 χρόνων στη φυλακή θα έχει το δικαίωμα να ζητήσει την αποφυλάκισή του και να εκτίσει τα υπόλοιπα 9 χρόνια σε κατ' οίκον περιορισμό. Όταν θα συμπληρώσει συνολικά 25 χρόνια (16+9) που είναι ο μέγιστος χρόνος παραμονής στις φυλακές ακόμα και για τα ειδικότερα εγκλήματα, υποτίθεται ότι θα επιστρέφει «σωφρονισμένος και απόλυτα νομοταγής» στην κοινωνία. Στην πράξη, οι περισσότεροι από τους σκληρούς εγκληματίες βρίσκονται σε συνεχή επαφή μεταξύ τους ως ενεργά μέλη μιας εγκληματικής ομάδας και μέσα στις φυλακές ή στον (υποτιθέμενο!) κατ' οίκον περιορισμό, ενώ μετά την αποφυλάκισή τους ξαναρχίζουν με περισσότερη σκληρότητα το εγκληματικό τους έργο.

Στις αντιδράσεις των Ελλήνων δικαστών και Εισαγγελέων προστέθηκαν και οι ανησυχίες του Συμβουλίου της Ευρώπης για την ενθάρρυνση, από τις νέες διατάξεις του ελληνικού Ποινικού Κώδικα, διάπραξης κακουργημάτων διαφθοράς. Η Ομάδα των Κρατών του Συμβουλίου κατά της Διαφθοράς, η γνωστή GRECO από το ακρωνύμιο των αντίστοιχων γαλλικών λέξεων (GRoupe d'États contre la COrruption), ιδρύθηκε το 1999 από 17 ευρωπαϊκά κράτη (συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας) και έχει ως αποκλειστικό αντικείμενο έρευνας την υποβοήθηση των σημερινών 45 κρατών/μελών της στην αντιμετώπιση των κακουργημάτων διαφθοράς. Η GRECO λοιπόν, όνομα και πράγμα που λέει ο λαός (αφού Greco=Έλληνας), ανακοίνωσε ότι ανησυχεί για ορισμένες διατάξεις της νέας ελληνικής ποινικής νομοθεσίας και θα προβεί σε σχετικές έρευνες, διότι οι διατάξεις αυτές μετατρέπουν πολλά εγκλήματα σε μικρότερα πλημμελήματα και περιλαμβάνουν αδικήματα που σχετίζονται με τη διαφθορά. Η νομοθεσία αυτή, συνεχίζει η ανακοίνωση, ενδεχομένως να έρχεται σε αντίθεση με τα πρότυπα του Συμβουλίου της Ευρώπης για την καταπολέμηση της διαφθοράς, τα οποία είχαν ήδη αποτελέσει αντικείμενο προηγούμενης αξιολόγησης της GRECO για την Ελλάδα και ενδέχεται να έχουν σοβαρότερες επιπτώσεις όσον αφορά στις έρευνες για τη διαφθορά και τη διεθνή συνεργασία.

Σε μια εποχή που η κοινωνία μαστίζεται από μια πρωτοφανή εγκληματικότητα, που οι πολίτες της διακατέχονται από τρόμο και έχουν μετατρέψει τα σπίτια τους σε «περιφραγμένα οχυρά», αλλά και που η Αστυνομία, με το συνεχές κλείσιμο των αστυνομικών τμημάτων για να προστατεύονται ειδικοί στόχοι των εγκληματικών ομάδων (πολιτικοί, διπλωμάτες, δικαστές, δημοσιογράφοι κ.ά. επώνυμοι) αδυνατεί να προστατεύσει τον αδύναμο και ανώνυμο πολίτη, ορθώνεται το ερώτημα για ποιο λόγο το ελληνικό κράτος προβαίνει σε ενέργειες με τις οποίες ένα σοβαρό πρόβλημα γίνεται ακόμα σοβαρότερο! Γιατί οι θύτες αντιμετωπίζονται με τέτοια χριστιανική ευαισθησία, ενώ τα θύματα, κυρίως άτομα που αδυνατούν να αυτοπροστατευθούν (γέροι, γυναίκες, παιδιά) αντιμετωπίζονται

ως αριθμητικές μονάδες στους στατιστικούς πίνακες εγκληματικότητας, χωρίς να επιβάλλονται ποινές ικανές να αποτρέπουν τέτοια ειδεχθή εγκλήματα, όπως π.χ. η επιβολή πραγματικής ισόβιας κάθειρξης η οποία εφαρμόζεται σε κάποιες χώρες;

Θα επιχειρήσουμε στα επόμενα κείμενα να διερευνήσουμε τις εξελίξεις που επήλθαν στη Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης η οποία, παλαιότερα, από την κοινωνική ευαισθησία για ορισμένες αντιφατικές παραβατικές συμπεριφορές (π.χ. η κλοπή ψωμιού από τον πεινασμένο Γιάννη Αγιάννη στους «Misérables» του Β. Ουγκό) ή τις λανθασμένες δικαστικές αποφάσεις που είχαν τραγικές συνέπειες για αθώους και φιλήσυχους πολίτες, μετεξελίχθηκε στη Δικαιοσύνη της Γενικευμένης Επιείκειας και σταδιακά οδηγήθηκε (με το ιδεολόγημα ότι «η Κοινωνία δεν εκδικείται») σε ακρότητες με τη συγκαλυμμένη επιβράβευση της εγκληματικότητας. Όμως, για πρώτη ίσως φορά διαπρεπείς εγκληματολόγοι άρχισαν να μιλούν και για τη Δικαιοσύνη της Επανόρθωσης ή Αποκατάστασης της ζημίας (με την ευρύτερη έννοια) που έχει υποστεί το θύμα ή η οικογένεια του θύματος. Και τίθεται το ερώτημα: Η πολιτεία οφείλει, για λόγους ανθρωπισμού, να προστατεύει τον εγκληματία επιδεικνύοντας προς αυτόν μια υπέρμετρη επιείκεια ή θα πρέπει να τον αποθαρρύνει (με τη σκληρή τιμωρία του) και να επανορθώνει τις τραγικές (τις περισσότερες φορές) συνέπειες των εγκληματικών του πράξεων προς τα αθώα θύματά του;

Η ΣΤΑΔΙΑΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

Άρθρο Νο 2

Στην απώτερη αρχαιότητα και προφανώς ακόμα και στα χρόνια των «Σκοτεινών Αιώνων» (αγγλ. Dark Ages - γαλ. Siècles Obscurs) από το τέλος του 13^{ου} και ως τον 8^ο π.Χ. αιώνα, στη διάρκεια των οποίων χάθηκε ξαφνικά και κάπως ανεξήγητα ο Μυκηναϊκός Πολιτισμός, υπήρχε αναμφισβήτητο το εθιμικό Δίκαιο της Ανταπόδοσης. Στα Ομηρικά Έπη αλλά και σε μεταγενέστερα αρχαία κείμενα, υπάρχουν πληροφορίες για τον τρόπο αντιμετώπισης των εγκληματικών πράξεων. Η απόδοση Δικαιοσύνης δεν ήταν, στην αρχή, πρόβλημα που απασχολούσε τον ηγεμόνα ή γενικά την οργανωμένη πολιτεία, αλλά μια ιδιωτική οικογενειακή υπόθεση, η οποία σε πολλές περιπτώσεις διευρυνόταν στο πλαίσιο της γενιάς ή της φυλής του θύτη και του θύματος. Ο εγκληματίας θα έπρεπε να τιμωρηθεί με μια ισότιμη ανταποδοτική σωματική ή χρηματική ποινή, ανάλογη με τη βαρύτητα των συνεπειών της πράξης του στο θύμα ή στην οικογένεια του θύματος. Με κάποια ίσως έκπληξη βρίσκουμε εδώ σπέρματα της Δικαιοσύνης της Επανόρθωσης ή Αποκατάστασης, η οποία στα επόμενα χρόνια και ως την εποχή μας απουσίαζε ή είχε αναιμικό χαρακτήρα στο σύγχρονο ποινικό σύστημα σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου.

Πολλοί θεωρούν ότι η εβραϊκή νοοτροπία εκδίκησης από τα θύματα μιας εγκληματικής πράξης εναντίον του εγκληματία στη βάση της λογικής του «οφθαλμόν αντί οφθαλμού», αποτελεί έναν βάρβαρο και απάνθρωπο τρόπο απόδοσης Δικαιοσύνης, ο οποίος χρησιμοποιήθηκε ως επιχείρημα από φιλόφρονους ή δήθεν φιλόφρονους για να καταστεί η ποινική νομοθεσία επιεικέστερη ακόμα και σε επαχθείς και φρικιαστικές εγκληματικές πράξεις. Ο εβραϊκός κανόνας ανταπόδοσης σε μια εγκληματική πράξη είναι ηπιότερος σε σύγκριση με τον αρχαιοελληνικό της ομηρικής εποχής, κατά την οποία ο εθιμικός Κανόνας Δικαίου βασιζόταν στο αξίωμα της «Κεφαλής αντί Οφθαλμού». Ο Αχιλλέας δεν επιδιώκει μόνο την ίση ανταπόδοση στο φονιά του Πάτροκλου, αλλά θα επιβάλλει στον Έκτορα και τη δυσανάλογη ποινή της ατίμωσης. Ο Έκτορας και ο Πάτροκλος μονομάχησαν σε μια έντιμη αντιπαράθεση στη διάρκεια μιας μάχης. Για τον Αχιλλέα, μια ισότιμη εκδίκηση για την απώλεια του φίλου του θα ήταν ο θάνατος του Έκτορα. Όμως, υπολογίζοντας την απώλεια ενός συντρόφου ως πράξη βαρύτερη ενός απλού θανάτου, τιμώρησε το φονιά και με την ατίμωση του πτώματός του, σέρνοντάς τον με το άρμα του μπροστά στα τείχη της Τροίας. Στην αρχαιότητα ένα τέτοιο είδος ατίμωσης του νεκρού ήταν χίλιες φορές απεχθέστερο από τον ίδιο το θάνατο.

Στην αρχαιότητα αλλά και στα μεταγενέστερα χρόνια, ακόμα και μετά το Μεσαίωνα, όταν οι Ευρωπαίοι θεωρούνταν πλέον πολιτισμένοι λόγω της άνθησης των καλών τεχνών, των γραμμάτων και της βιομηχανικής επανάστασης, η Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης εξακολουθούσε να έχει τον ανηλεή εκδικητικό της χαρακτήρα. Οι εκπληκτικές πολυάριθμες μηχανές και συστήματα βασανιστηρίων, δείχνουν τον τρόπο απονομής της Δικαιοσύνης για τους ένοχους (πραγματικούς ή ενοχοποιημένους αθώους), οι οποίοι περνούσαν φρικτές στιγμές σωματικού πόνου πριν ξεψυχήσουν.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και το θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων, άρχισαν να διαδίδονται και να επικρατούν οι ιδέες για την αξία της ανθρώπινης ζωής. Αυτό το σιωπηλό κίνημα ανθρωπισμού είχε επηρεάσει έντονα και τη φοιτητοπαρέα μας προς το τέλος της δεκαετίας του 1960. Υπήρχε διάχυτος προβληματισμός για τους αθώους που θεωρούνταν ένοχοι ή (όπως ο κόσμος πίστευε) ότι καταδικάζονταν για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, όπως ο Ντρέιφους στη Γαλλία ή στην Ελλάδα ο δημοσιογράφος Γρηγόρης Στακτόπουλος στην υπόθεση της δολοφονίας του αμερικανού δημοσιογράφου Τζορτζ Πολκ και μεταγενέστερα ο Αριστείδης Παγκρατίδης στην υπόθεση του «Δράκου του Σείχ Σου». Η καταδίκη αθώων σε θάνατο χωρίς ατράνταχτα αποδεικτικά στοιχεία ενοχής, ισοδυναμεί με «νομοποιημένη δολοφονική πράξη». Η αναφερόμενη τελευταία περίπτωση του Παγκρατίδη αποτελεί το αποκορύφωμα μιας αστυνομικής και (κυρίως) δικαστικής πλεκτάνης για την «εν ψυχρώ δολοφονία ενός αθώου», με απόφαση των τεσσάρων από τους πέντε εφέτες (μειοψήφησε ο ένας και μοναδικός έντιμος εφέτης, με κατάθεση μιας δισέλιδης συγκλονιστικής αιτιολογικής έκθεσης). Τα δικαστικά έγγραφα και λοιπά στοιχεία που αποκαλύφθηκαν πρόσφατα δείχνουν ότι, ακόμα και θρησκευτικοί ή δικαστικοί λειτουργοί (όπως στην περίπτωση των δικαστών της Ιερής Εξέτασης ή του Παγκρατίδη) είναι δυνατόν να μετατραπούν σε «συνειδητούς δολοφόνους».

Την περίοδο εκείνη είχα διαβάσει στο «Μακεδονικό Ημερολόγιο» που εξέδιδε ο φιλόλογος καθηγητής Ν. Σφενδόνης, την ιστορία της δημόσιας εκτέλεσης στη Θεσσαλονίκη ενός μυλωνά για φόνους που είχαν διαπράξει άγνωστοι ληστές στην περιοχή που βρισκόταν ο μύλος του. Η εκπληκτική περιγραφή του καθηγητή για τα δραματικά γεγονότα κατά τη διαδικασία της εκτέλεσης ενός αθώου με συγκλόνισε. Τραγική φιγούρα ο καταδικασμένος σε θάνατο μυλωνάς. Χτυπιόταν, έκλαιγε οδύρονταν και κραύγαζε συνέχεια ότι είναι αθώος και ότι άδικα στιγμάτισαν τον ίδιο και την οικογένειά του. Όλοι σχεδόν γνώριζαν πως ήταν ένας εργατικός και φιλήσυχος οικογενειάρχης, που ως αποδιοπομπαίος τράγος είχε επιλεγεί από τη Χωροφυλακή (με χαλκευμένα στοιχεία) για να αποτελέσει το υπόδειγμα της αυστηρής τιμωρίας σε ληστές και δολοφόνους. Με την εκτέλεση του άτυχου μυλωνά στέλνονταν ένα απειλητικό «μήνυμα» προς τις εγκληματικές ομάδες που δρούσαν στην επαρχία

Το συγκεντρωμένο πλήθος είχε εξαγριωθεί και απαιτούσε την αναβολή της εκτέλεσης και νέα δίκη. Οι νεαροί στρατιώτες του εκτελεστικού αποσπάσματος, αναστατωμένοι από την εξέλιξη των γεγονότων, πυροβόλησαν την πρώτη φορά χωρίς να σκοπεύσουν το μελλοθάνατο, ενώ στη δεύτερη φορά και μετά τις επιπλήξεις του διοικητή τους τον τραυμάτισαν ελαφρά στα άκρα. Το χέρι του υπαξιωματικού, ο οποίος θα έδινε τη χαριστική βολή σε έναν αθώο που εκλιπαρούσε κλαίγοντας για τη ζωή του, έτρεμε και οι πρώτες σφαίρες του πιστολιού του καρφώθηκαν, από αστοχία, στο χώμα. Όταν κάποια στιγμή βρήκε το στόχο, ο εκτελεσμένος για αρκετά λεπτά της ώρας εξακολουθούσε να παραμένει ζωντανός. Ήταν μια νόμιμη θανατική εκτέλεση η οποία όμως, χωρίς ενδοιασμούς, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως εν ψυχρώ βάρβαρη δολοφονία.

Τέτοια περιστατικά που δημοσιεύονταν σε εφημερίδες και περιοδικά, αναφέρονταν συνήθως σε περιπτώσεις αθώων ή θυμάτων ρατσισμού, οι οποίοι θανατώνονταν άδικα ή τραβούσαν τα πάνδεινα σε φυλακές/κολαστήρια και σε καταναγκαστικά έργα, όπως ο εβραϊκής καταγωγής γάλλος λοχαγός Άλφρεντ Ντρέιφους στο «Νησί του Διαβόλου» της Γαλλικής Γουιάνας, όπου ο αργός θάνατος θεωρούνταν λύτρωση και θείο δώρο. Εκείνη την εποχή οι αδίστακτοι δολοφόνοι ήταν ελάχιστοι, συνήθως παράφρονες ή δημιουργούνταν κάποια λίγα οικογενειακά δράματα για οικονομικούς ή για λόγους ερωτικής αντιζηλίας και εκδίκησης. Εμείς οι μεγαλύτερης ηλικίας προλάβσαμε να ζήσουμε σε μια κοινωνία χωρίς φόβο. Κοιμόμασταν με τις πόρτες και τα παράθυρα ανοιχτά, κάναμε τις νύχτες ρομαντικούς περίπατους με τις κοπέλες μας σε ερημιές και σε παραλίες και αφήναμε τα παιδιά μας να παίζουν σε πυκνοφυτευμένα πάρκα και αλσύλλια, χωρίς το φόβο πως θα βρίσκονταν άνθρωποι να μας σκοτώσουν για το ασήμαντο ποσό των πενήντα ή εκατό δραχμών. Αυτή η έλλειψη ανασφάλειας και η διάδοση των ανθρωπιστικών ιδεών μετά τους δυο αιματηρούς μεγάλους πολέμους, ήταν η αιτία της εμφάνισης, γενικότερα, μιας κοινωνικής ανοχής και επιείκειας προς όλους τους δράστες εγκληματικών πράξεων. Όμως, είναι δυνατόν μια κοινωνία να θεωρηθεί πολιτισμένη και διαπνεόμενη από ανθρωπιστικά ιδεώδη, όταν δείχνει ανοχή και επιείκεια σε έναν πωρωμένο εγκληματία, ο οποίος μετά από ολιγοετή φυλάκιση υπάρχει πιθανότητα να διαπράξει και άλλα αγριότερα εγκλήματα; Τα παλιά αλλά και τα μελλοντικά θύματα ενός τέτοιου ανθρωπόμορφου θηρίου θα πρέπει να πληρώσουν με τη ζωή τους τον ψευτοανθρωπισμό μιας υποτίθεται πολιτισμένης κοινωνίας; Η ζωή των παλιών και των μελλοντικών αθώων θυμάτων είναι μήπως λιγότερο πολύτιμη από τη ζωή ενός εγκληματία;

Προσωπικά, βασικό ρόλο στην ενδυνάμωση της ιδεολογίας μου για επίδειξη οίκτου και κοινωνικής επιείκειας προς εγκληματίες οι οποίοι, κάποιες φορές, ξεπερνούσαν σε αγριότητα και τα θηρία της ζούγκλας, έπαιξαν κάποια ιστορικά γεγονότα που διάβαζα στον γαλλόφωνο τύπο.

Άλλωστε αυτός ο τρόπος σκέψης είχε λάβει γενικότερες κοινωνικές διαστάσεις και αποτελούσε κυρίαρχη ιδεολογία της πλειοψηφίας των πολιτών. Σε ένα από αυτά τα δημοσιεύματα αναδεικνυόταν η βαρβαρότητα ενός ποινικού συστήματος, το οποίο έστελνε και πολιτικά μηνύματα συγκρίνοντας την αυθαιρεσία και σκληρότητα της φεουδαρχικής ολιγαρχίας με τον δημοκρατικό ανθρωπισμό. Αφορούσε στο γεγονός μιας εκτέλεσης στο Παρίσι, στην εποχή του Λουδοβίκου του 15^{ου}.

Αυτός ο γάλλος βασιλιάς, περισσότερο γνωστός από τη διάσημη ερωμένη του Μαντάμ ντε Πομπαντούρ, ήταν ένας διεφθαρμένος και γνωστός παιδόφιλος, ο οποίος είχε διορίσει στην «Βουλή των Ευγενών» πολλούς αριστοκράτες φίλους του με τις ίδιες σεξουαλικές προτιμήσεις. Ένας πατέρας και υπάλληλος της Βουλής επιχείρησε αγανακτισμένος να διαμαρτυρηθεί για το βιασμό της μικρής κόρης του από το βασιλιά με έναν τρόπο πρόχειρο και αφελή. Του επιτέθηκε με έναν σουγιά οχτώ εκατοστών, που μόλις διαπέρασε τα χοντρά ρούχα του Λουδοβίκου και του προξένησε μια ελαφριά εκδορά, την οποία αντιλήφθηκαν οι αυλικοί όταν ξεντύθηκε το βράδυ για να κοιμηθεί. Ήταν περισσότερο μια πράξη διαμαρτυρίας από έναν εξαγριωμένο πατέρα, παρά μια σοβαρή απόπειρα δολοφονίας.

Ο ίδιος ο βασιλιάς, για να φανεί γενναιόδωρος, δεν θέλησε να τιμωρήσει τον εξοργισμένο πατέρα. Όμως, οι «διορισμένοι Ευγενείς βουλευτές», επειδή μεταξύ τους υπήρχαν γνωστοί παιδόφιλοι που ο άτυχος υπάλληλος της Βουλής φαίνεται πως τους γνώριζε καλά, αποφάσισαν να του κλείσουν το στόμα. Τον καταδίκασαν σε θάνατο «δια διαμελισμού», για την ιερόσυλη πράξη του να υψώσει οπλισμένο χέρι ενάντια στο βασιλιά. Μπροστά σε κεντρική πλατεία του Παρισιού, όπου είχε συγκεντρωθεί το πλήθος για να παρακολουθήσει την εκτέλεση, ο καταδικασμένος πέρασε μια ώρα αλληλοδιαδοχής φρικτών τρόπων βασανισμού και μαρτυριών. Πρώτα έκοψαν με τσεκούρι το «βέβηλο χέρι» που κρατούσε το σουγιά. Μετά ακολούθησαν καψίματα με πυρωμένα σίδερα στα άκρα και στο στήθος. Μετά έριξαν καυτό λάδι στις πληγές. Τα ουρλιαχτά του θανατοποινίτη ακούγονταν εκατοντάδες μέτρα μακριά. Στο τέλος, ήρθε η σειρά του διαμελισμού. Τα τέσσερα άκρα δέθηκαν, για να τα σύρουν και να τα ξεκολλήσουν από το σώμα τέσσερα άλογα. Η αποκόλληση απέτυχε και τη διευκόλυναν με το περιορισμένο κόψιμο των αρθρώσεων με τσεκούρι. Μόνο όταν εξαρθρώθηκε και το τέταρτο σκέλος, τότε επιτέλους ο δύστυχος θανατοποινίτης ξεψύχησε. Ακόμα και ο Λουδοβίκος που παρακολουθούσε την εκτέλεση, είχε εκφράσει την επιθυμία να στραγγαλισθεί ο καταδικασμένος για να γλιτώσει από το μαρτύριο, αλλά οι «γαλαζοαίματοι

δικαστές» ήταν αμετάπειστοι. Έπρεπε να εκτελεσθεί κατά γράμμα η απόφαση της «Βουλής». Μιας Βουλής όπου κυριαρχούσε μια αφανής ομάδα «διεστραμμένων Ευγενών». Έκλεισαν με τέτοιο απαίσιο τρόπο το στόμα ενός αξιόπιστου μάρτυρα, ο οποίος θα μπορούσε να αποκαλύψει τις βρόμικες ερωτικές τους ενασχολήσεις.

Ειρωνεία της τύχης! Ο τότε δεκαοχτάχρονος δήμιος Σαρλ Ανρί Σανσόν, ήταν αυτός ο ίδιος δήμιος που τριάντα έξι χρόνια μετά, όταν ήταν πενήντα τεσσάρων χρόνων, καρατόμησε στη γκιλοτίνα το Λουδοβίκο τον 16^ο και αργότερα τη βασίλισσα Μαρία Αντουανέττα. Αυτός ο άτυχος εγγονός και διάδοχος του έκφυλου Λουδοβίκου 15^{ου}, όταν ο νεαρός τότε δήμιος διαμέλιζε το δυστυχή κατάδικο στην πλατεία των εκτελέσεων, ήταν μόλις τεσσάρων ετών. Πλήρωσε, ύστερα από τριανταέξι χρόνια, τις αμαρτίες του λαομίσητου παππού του και του άπληστου και διεφθαρμένου φεουδαρχικού καθεστώτος που εκπροσωπούσε.

Τέτοια και παρόμοια γεγονότα διαμόρφωσαν ένα κλίμα πρωτόγνωρης ανοχής και επιείκειας στη Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης. Οι εξελίξεις που ακολούθησαν αντέστρεψαν τους ρόλους και οι θύτες μπορούν πλέον να «σιδερώνουν» με πυρακτωμένα σίδερα (όπως ο Σαρλ Ανρί Σανσόν) τα θύματά τους και να μπαινοβγαίνουν σε «μια φυλακή, μπέστε σκύλοι αλέστε», με ολιγοετείς καθείρξεις, με κατ' οίκον εγκλεισμούς και με άδειες εξόδου ακόμα και σε σκληρούς αμετανόητους εγκληματίες, χάρη σε νόμους που επιβραβεύουν την εγκληματική πράξη. Είναι αυτό που η Ένωση Εισαγγελέων Ελλάδος χαρακτήρισε ως «μετάπτωση υψηλής κοινωνικής απαξίας κακουργημάτων σε πλημμελήματα».

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Άρθρο Νο 3

Στο προηγούμενο άρθρο μας εξηγήσαμε τους συναισθηματικούς, κυρίως, λόγους που οδήγησαν τη Δικαιοσύνη της Ανταπόδοσης από την ακραία βάρβαρη μορφή της, στην αντίθετη πλευρά της γενικευμένης υπέρμετρης επιείκειας που οδηγεί στην αύξηση των εγκληματικών πράξεων. Θεωρήθηκε ότι είναι «κοινωνικό έγκλημα» να καταδικάζεται σε θάνατο και να εκτελείται ακόμα και ένας πωρωμένος εγκληματίας, αλλά δεν μετρήθηκαν οι εκατοντάδες θάνατοι αθώων που «εκτελέστηκαν» (κάποιες φορές με φρικτό και κτηνώδη τρόπο) από τους εγκληματίες, για το λόγο πως δεν υπήρχε ο φόβος της ανταπόδοσης. Ο Μιλανέζος δικαστής Τσεζάρε (Καίσαρ) Μπεκαρία, ο θεωρούμενος ως θεμελιωτής της επιστήμης της εγκληματολογίας, στο περιώνυμο έργο του «Αδικήματα και Ποινές» γράφει:

«Η βεβαιότητα μιας τιμωρίας, όσο ήπια κι' αν είναι, θα κάνει πάντα εντύπωση περισσότερο από τον φόβο μιας τρομερής τιμωρίας, αν αυτός ο φόβος συνδυάζεται με την ελπίδα της ατιμωρησίας».

Με πιο απλά λόγια, ένας εγκληματίας θα φρόντιζε να μην διαπράξει κάποια ήπια εγκληματική πράξη αν ήταν βέβαιος ότι θα επακολουθούσε τιμωρία, ενώ ακόμα και ο φόβος μιας σκληρής τιμωρίας δεν έχει αποτρεπτική δράση αν ο εγκληματίας γνωρίζει ότι ένα νομοθετικό καθεστώς ατιμωρησίας τον προστατεύει και από τη χειρότερη εγκληματική πράξη του που είναι η αφαίρεση της ζωής ενός ή περισσότερων αθώων (π.χ. για την ασήμαντη αφορμή μιας ληστείας 100€ ή ενός κινητού τηλεφώνου). Από την άποψη αυτή οι «ανθρωπιστικές» διατάξεις του νέου Ποινικού Κώδικα στέλνουν ένα μήνυμα ατιμωρησίας προς σκληρούς εγκληματίες. Κάποιοι αθώοι πολίτες και κυρίως ανήμποροι ηλικιωμένοι, γυναίκες ή παιδιά, θα δολοφονηθούν ή θα υποστούν βίαιες εγκληματικές πράξεις από «γεννημένους εγκληματίες», όπως θα' λεγε και ο διάσημος θεμελιωτής της βιολογικής εγκληματολογικής θεωρίας Καίσαρ Λομπρόζο. Γι' αυτά τα συμβολικά μηνύματα ατιμωρησίας, κάποιοι υποστηρικτές επαναφοράς της θανατικής ποινής για ειδεχθή εγκλήματα θέτουν το ερώτημα, αν η ζωή ενός πωρωμένου εγκληματία είναι πολυτιμότερη από τα εκατοντάδες θύματα βίαιων εγκληματικών πράξεων που μελλοντικά θα πληρώσουν, με τη ζωή τους ή με το γκρέμισμα των ονείρων μιας ευτυχισμένης ζωής, τις συνέπειες ενός κίβδηλου ανθρωπισμού που ενθαρρύνει τη διάπραξη εγκλημάτων.

Στη σειρά αυτή των άρθρων δεν επιδιώκουμε, λόγω αναρμοδιότητας, να αναπτύξουμε τις πολλές θεωρίες των εγκληματολόγων για τον τρόπο απονομής της ποινικής δικαιοσύνης. Ως απλούς και ανώνυμους πολίτες μας ενδιαφέρουν οι συνέπειες για την κοινωνία των ποινικών διατάξεων με τις οποίες θα προστατεύεται η ζωή και η περιουσία αυτών των πολιτών. Και ομιλώ για τους απλούς πολίτες διότι οι επώνυμοι και η πολιτική ελίτ προστατεύονται από πλήθος αστυνομικών εις βάρος της ασφάλειας των πολιτών. Έχουν καταργηθεί εκατοντάδες αστυνομικά τμήματα για να προστατεύονται καλύτερα οι λεγόμενοι ειδικοί στόχοι. Δεν γνωρίζω αν είναι αλήθεια, αλλά κάπου διάβασα ότι, για την προστασία ενός ανώτατου κυβερνητικού αξιωματούχου είχαν αποσπασθεί από το κύριο έργο τους περίπου 40 αστυνομικοί. Αυτοί που αποφασίζουν ερήμην των λαών (χωρίς δημοσκοπήσεις και δημοψηφίσματα) για να προστατεύουν τους θύτες περισσότερο από τα θύματα, φροντίζουν και οι ίδιοι αδαπάνως, σε παγκόσμιο επίπεδο, να προστατεύονται από πληθώρα αστυνομικών. Ο επί 10 χρόνια πρόεδρος της Κομισιόν Χοσέ Εμμανουέλ Μπαρόζο, ένας από τους πιο διεφθαρμένους και ιδεολογικά ανεργμάτιστους πολιτικούς της Ευρώπης, είχε φροντίσει να φέρει στις Βρυξέλλες μια κουστωδία 36 πορτογάλων αστυνομικών των ειδικών δυνάμεων για να τον προστατεύουν. Σε παλαιότερα χρόνια ούτε οι δικτάτορες είχαν τέτοια πληθώρα σωματοφυλάκων. Στη σημερινή Δημοκρατία του φόβου και της ανασφάλειας, οι ηγετικές ελίτ των κρατών κυκλοφορούν με αλεξίσφαιρες λιμουζίνες και περιβάλλονται από διμοιρίες αστυνομικών και από επιλεγμένους ειδικούς σωματοφύλακες. Λαοπρόβλητοι ηγέτες!

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι, θέματα της ποινικής νομοθεσίας που αφορούν στην ασφάλεια των πολιτών, αποτελούν αντικείμενο ιδεολογικής διαμάχης ανάμεσα σε αυτοαποκαλούμενους προοδευτικούς και σε συντηρητικούς. Βλέπουν από παραμορφωτικό κομματικό πρίσμα τα επιστημονικά ερευνητικά πορίσματα μεγάλων εγκληματολόγων και τους κατάτάσσουν σε φασίστες και δημοκράτες. Ας πάρουμε το παράδειγμα ενός διάσημου, στην εποχή του (τέλος του 19^{ου} και αρχές του 20ου αιώνα) γιατρού, του Καίσαρα Λομπρόζο, τον οποίο έχουμε προαναφέρει και θεωρείται ως ένας από τους θεμελιωτές της εγκληματολογίας. Το γεγονός πως η βιολογική θεωρία του για τους εγκληματίες βασίζεται σε ανθρωπομορφικά χαρακτηριστικά και σε κληρονομικές ανωμαλίες, ερμηνεύεται ως θεωρία κάπως ρατσιστική που ξεχωρίζει τους ανθρώπους σε φυσιολογικούς και σε εγκληματίες. Κι' όμως, αν και οι γενικότερες απόψεις του δεν γίνονται όλες αποδεκτές από τους σύγχρονους εγκληματολόγους, είναι φανερό ότι κάποια από τα αποτελέσματα των ερευνών του είναι χωρίς καμιά αμφιβολία σωστά, διότι υπάρχουν αναμφισβήτητα γραπτά αποδεικτικά στοιχεία. Όταν στα μαθητικά μου χρόνια διάβασα το βιβλίο του «ο εγκληματίας άνθρωπος», εντυπωσιάσθηκα από το γεγονός πως, ως γιατρός, παρακολούθησε επί δεκαετίες την οικογενειακή εξέλιξη ενός

ζεύγους αλκοολικών. Από τους εκατοντάδες απογόνους αυτών των βιολογικά εκφυλισμένων ανθρώπων (παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα) οι φυσιολογικοί απόγονοι μετρούνταν στα δάχτυλα των χεριών. Όλοι οι υπόλοιποι ανήκαν σε ομάδες με παραβατική συμπεριφορά (κλέφτες, εκβιαστές, παιδόφιλοι, δολοφόνοι, ναρκομανείς, πόρνες, κλπ). Σήμερα, όλοι σχεδόν οι γιατροί, γνωρίζοντας πως ορισμένες παθολογίες του ανθρώπου (φυσικά και οι ψυχοπαθολογικές) είναι δυνατόν, από τα γονίδια ή κάτω από ορισμένες κοινωνικές και περιβαλλοντικές συνθήκες να κληρονομηθούν και από κάποιους απογόνους, ρωτούν τους ασθενείς τους αν από μια συγκεκριμένη ασθένειά τους έπασχε κάποιος κοντινός ή μακρινός συγγενής τους. Ο Λομπρόζο δεν υπήρξε ποτέ ρατσιστής. Αντίθετα, μιλούσε με συμπόνια και οίκτο για τους εγκληματίες. Ήταν ο πρώτος που τους θεώρησε ψυχικά ασθενείς και επιζητούσε τον εγκλεισμό τους σε ψυχιατρικά ιδρύματα αντί να καταδικάζονται σε θάνατο.

Πέρα από τα θεωρητικά συμπεράσματα των ειδικών εγκληματολόγων και τις αγκυλωμένες ιδεολογικές θέσεις των κομματικά αφιονισμένων, υπάρχει το γενικό περί δικαίου αίσθημα της κοινωνίας. Σε μια πραγματική δημοκρατία δεν αποφασίζουν για ζωτικά προβλήματα του λαού κάποιοι «πεφωτισμένοι» μιας μειοψηφίας, οι οποίοι θεωρούν ότι είναι οι μοναδικοί που σκέφτονται και ενεργούν με το σωστό τρόπο. Η κοινωνία, η πλειοψηφία των πολιτών θα αποφασίσει για ζωτικά θέματα που την αφορούν και θα πρέπει οι ηγέτες τους να αφουγκραστούν τους φόβους και την αγωνία αυτών των πολιτών. Το ίδιο θα πρέπει να πράξει και ένας οποιοσδήποτε ερευνητής. Οφείλει να διερευνήσει τον ευρύτερο κοινωνικό του περίγυρο και να καταλήξει σε συγκεκριμένα αμερόληπτα συμπεράσματα. Μια εμπειρία που είχα στο Παρίσι κατά τη διάρκεια μιας μετεκπαίδευσης, μου έδωσε την ευκαιρία να διαπιστώσω τον τρόπο σκέψης μιας μικρής διεθνούς ομάδας επιστημόνων (χωρίς εξειδικευμένες γνώσεις σε θέματα ποινικού δικαίου) πάνω στο πρόβλημα της τιμωρίας των εγκληματιών.

Στη δεκαετία του 1970, όταν πρόεδρος της Γαλλίας ήταν ο Ζορζ Πομπιντού, είχε διαπραχθεί η δολοφονία μιας νεαρής γυναίκας σε προχωρημένη εγκυμοσύνη και της εφτάχρονης κόρης της. Ο δολοφόνος, ένας Τυνήσιος αλλά γαλλικής υπηκοότητας ονόματι Μπεν Αλί, με τη βοήθεια ενός ανεψιού του διέπραξε τους δυο φόνους κατά τη διάρκεια μιας ένοπλης ληστείας. Ο δολοφόνος είχε καταδικαστεί σε θάνατο και ο ανεψιός του σε πολυετή κάθειρξη. Οι οργανώσεις του πανίσχυρου τότε γαλλικού κομμουνιστικού κόμματος ζητούσαν από τον Πομπιντού να δώσει χάρη στο δολοφόνο και τον κατηγορούσαν για ρατσιστή και παραβάτη ενός βασικού κανόνα μιας πολιτισμένης κοινωνίας που είναι ο σεβασμός της ανθρώπινης ζωής, έστω κι' αν πρόκειται για τη ζωή ενός φονιά.

Μια καθηγήτρια της πολυεθνικής ομάδας των μετεκπαιδευομένων μηχανικών και οικονομολόγων, η οποία ήταν οργανωτικά ενταγμένη στο ΚΚΓαλλίας, έφερε το θέμα προς συζήτηση στο τέλος του μαθήματος. Ενδιαφερόταν να ενημερωθεί, όπως είπε, για τον τρόπο σκέψης για τέτοιου είδους περιστατικά από ανθρώπους υψηλής μόρφωσης και διαφορετικής κουλτούρας, δεδομένου ότι στην εικοσιπενταμελή τάξη υπήρχαν επιστήμονες από δώδεκα χώρες της Ευρώπης, της Λατινικής Αμερικής, του Καναδά και της Ιαπωνίας.

Στην αρχή όλη η τάξη συμφώνησε μαζί της για την «ανάγκη επίδειξης πολιτισμένης επιείκειας προς το δολοφόνο», αλλά αμέσως μετά υποβλήθηκαν ερωτήσεις για τα θύματα και τον τρόπο της δολοφονίας τους. Η καθηγήτρια αναγκάστηκε, από το πλήθος των ερωτήσεων, να περιγράψει τα γεγονότα με λεπτομέρεια. Ο Τυνήσιος με τον ανεπιό του μπήκαν σε ένα σπίτι για να πραγματοποιήσουν ληστεία. Μέσα βρισκόταν μια έγκυος γυναίκα με την εφτάχρονη κόρη της. Βρήκαν κάποια χρήματα, γύρω στις δυο χιλιάδες γαλλικά φράγκα. Τους φάνηκαν λίγα και χτύπησαν τη γυναίκα με μαχαίρι. Η τραυματισμένη τους εκλιπαρούσε και τους έλεγε πως στο σπίτι δεν υπήρχαν άλλα χρήματα. Ο Μπεν Αλί της κατάφερε το θανατηφόρο χτύπημα στο λαιμό. Η εφτάχρονη μικρούλα έτρεξε για να σωθεί. Την πρόλαβε στην πόρτα και με ένα τσεκούρι της θρυμματίσε το κεφάλι .

Στην αίθουσα διδασκαλίας επικρατούσε μια ασυνήθιστη παγωμάρα, Στο σύνολό τους οι μετεκπαιδευόμενοι μετέβαλαν άποψη και δικαίωσαν την απόφαση του Πομπιντού ο οποίος απέρριψε την αίτηση χάριτος. Ένας βραζιλιάνος μηχανικός, ο μεγαλύτερος της τάξης, σηκώθηκε από τη θέση του και κατανοώντας ότι εκπροσωπεί τις απόψεις της πλειοψηφίας, απευθύνθηκε προς την καθηγήτρια.

- Κυρία μου, αυτό το κτήνος, αν ήμουν εγώ ο δικαστής, θα το καταδίκασα δέκα φορές σε θάνατο.... Η κοινωνία δεν πρέπει να εκδικείται και οφείλει να είναι επιεικής σε ανθρώπους με ίχνη συνείδησης... Τέτοια ανθρωπόμορφα τέρατα δεν έχουν θέση σε μια οργανωμένη κοινωνία... Η θανάτωσή τους στη γκιλοτίνα είναι η μεγαλύτερη δυνατή πράξη επιείκειας... Ίσως θα τους ταίριαζε άλλος πιο επώδυνος τρόπος θανάτου...

Ο Μπεν Αλί εκτελέστηκε στις φυλακές της Μασσαλίας. Η πλειοψηφία των γάλλων πολιτών, σύμφωνα με σφυγμομετρήσεις της κοινής γνώμης, δεν θέλησε να απονεμηθεί χάρη σε έναν στυγερό εγκληματία, ο οποίος δολοφόνησε με κτηνώδη τρόπο μια έγκυο γυναίκα σε προχωρημένη κατάσταση εγκυμοσύνης και ένα εφτάχρονο αγγελούδι. Κάποιοι «προοδευτικοί» μίλησαν για ρατσισμό, για υφέρποντα φασισμό και για αναγεννημένο εθνικισμό προς ένα άτομο που «δεν ήταν καθάραιμος Γάλλος». Όμως, γι' αυτούς τους «φιλόανθρωπους» της σταλινικής Αριστεράς και της Νεοταξικής (παγκοσμιοποιημένης) Δεξιάς των αδίστακτων κερδοσκόπων, θα μιλήσουμε εκτενέστερα στο επόμενο άρθρο μας.

Ο ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ

Άρθρο Νο 4

Από τη στιγμή που το Δίκαιο της Ανταπόδοσης αποτέλεσε αντικείμενο ιδεολογικής πολιτικής διαμάχης και οι διαδικασίες προσαρμογής του στα κοινωνικά δεδομένα κάθε εποχής πέρασαν στα χέρια μιας «ολιγαρχίας πεφωτισμένων ψευτοφιλανθρώπων» η οποία αυτοπροστατεύεται με τη δύναμη των οργάνων ασφάλειας της κρατικής εξουσίας, οι φόβοι του ανώνυμου λαού και οι απαιτήσεις του για αυστηροποίηση της ποινικής νομοθεσίας, μεταφράζονται από τα προπαγανδιστικά κέντρα ως εκδηλώσεις βαρβαρότητας, φασισμού και ρατσισμού. Αλλά ας αρχίσουμε από την Αριστερή φιλόδοξη διεθνιστική ελίτ, η οποία μετά τη «γέννηση» του Δεξιού νεοταξικού (παγκοσμιοποιημένου) διεθνισμού στη δεκαετία του 1970, συγχρόνισε τον ιδεολογικό βηματισμό της με την πιο ακραία μορφή του καπιταλισμού.

Οι σκληροί διεθνιστές διανοούμενοι της κομμουνιστικής αριστεράς βρήκαν στην ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης τα χιμαιρικά οράματά τους για μια μελλοντική αταξική κοινωνία. Οι βασικοί στόχοι τους για την παγοσμοιοποιημένη «Ανοιχτή Κοινωνία», την κατάργηση των συνόρων, την ισοπέδωση των πολιτισμών, την απαξίωση του παραδοσιακού ηθικού οικογενειακού τρόπου ζωής και των ηθικών κοινωνικών κανόνων, τη θεοποίηση των άναρχων κοινωνικών σχέσεων και την έλλειψη φραγμών στα πρωτόγονα ανθρώπινα ένστικτα, αποτελούν την κοινή ιδεολογική βάση της αφανούς πολιτικής σύμπλευσης με τους οικονομικά ισχυρούς. Αυτοί οι Αριστεροί διανοούμενοι οι οποίοι «ταΐζουν με σανό» τις μάζες των προλετάρων που διατείνονται πως εκπροσωπούν, αποτελούν (με το αζημίωτο!) τους καλύτερους προπαγανδιστές της παγκοσμιοποίησης. Ενός οικονομικού και κοινωνικοπολιτικού καθεστώτος που δημιουργήθηκε από τη «Σχολή του Σικάγου» (the Chicago School), για να διαλύσει τα έθνη και να μεταβιβάσει την κρατική εξουσία και τον παγκόσμιο πλούτο στους τραπεζίτες και στους χρηματιστές. Γι' αυτή την ιδεολογική σύμπνοια των διανοουμένων της «Αριστερής Ιντελιγκέντσια» με τους άπληστους τραπεζίτες και χρηματιστές της Δεξιάς, έχω ήδη αναφερθεί στην πραγματεία μου «Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ», παραθέτοντας και ένα αποκαλυπτικό άρθρο της γαλλικής εφημερίδας «Le Monde» που δημοσιεύτηκε στις 24 Ιουνίου 2018 με τίτλο «Comment la droite récupère les intellectuels de gauche» (Πως, με ποιο τρόπο, η Δεξιά ανακτά/περισυλλέγει τους διανοούμενους της Αριστεράς). Το ψεύτικο ιδεολογικό προσώπιο αυτού του απάνθρωπου καθεστώτος ανισότητας και εκμετάλλευσης των λαών είναι,

η διατυμπάνιση ενός εικονικού ανθρωπισμού και η φαρισαϊκή προβολή των αρχών της δημοκρατίας, της ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Όσοι αμφισβητούν τις αφανείς προθέσεις και τους βαθύτερους στόχους χαρακτηρίζονται σοβινιστές, φασίστες ή ρατσιστές. Όμως, και οι Αριστεροί αλλά και οι Δεξιοί αυτοί διεθνιστές έχουν τις ιδεολογικές τους ρίζες σε καθεστώτα που διακρίθηκαν για την εγκληματική τους σκληρότητα απέναντι σε ανθρώπους, σε κοινωνίες και σε λαούς.

Στην άλλοτε Σοβιετική Ένωση η απάνθρωπη σκληρότητα απέναντι σε εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου, σε μειονοτικές ομάδες, σε περιθωριακά άτομα αλλά και σε απλούς αντιρρησίες των οποίων το μόνο τους έγκλημα ήταν η ειρηνική ιδεολογία τους, αποτελούσε το κύριο χαρακτηριστικό ενός δικτατορικού καθεστώτος. Ο σταλινισμός θυσίασε εκατομμύρια ανθρώπους για να διατηρήσει με το φόβο της τρομοκρατίας ένα καθεστώς του οποίου τα θεμέλια άρχισαν να τρίζουν. Όταν αποκάλυφθηκαν τα εγκλήματα αυτού του καθεστώτος, ακόμα και έντιμοι ιδεολόγοι κομμουνιστές που γαλουχήθηκαν με ανθρωπιστικές αξίες και αρχές πολιτικού ήθους και εθνικής ευθύνης, αλλά και αρνούσαν την πολιτική αντιπαράθεση έξω από την κονίστρα των δημοκρατικών και κοινοβουλευτικών θεσμών, τρόμαξαν από το μέγεθος και την τραχύτητα των εγκλημάτων. Ο Λεωνίδας Κύρκος, εκφράζοντας τον αποτροπιασμό αυτών των ιδεολόγων, είχε διαπιστώσει και πριν από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου πως το αιματοβαμμένο αστέρι στην κορυφή του Κρεμλίνου γκρεμίστηκε «βουτηγμένο στη βία, στο ψέμα και στη ντροπή». Οι άλλοι διανοούμενοι που λούστηκαν στα θολά ιδεολογικά νάματα αυτού του εγκληματικού αστεριού, αποτελούν σήμερα τους μορφωμένους σκαπανείς της νεοταξικής κοινωνίας με τις δήθεν ανθρωπιστικές της αξίες. Είναι τα εθνομηδενιστικά τσιράκια της Νέας Τάξης.

Οι διεθνιστές της Δεξιάς έχουν επενδύσει σε ένα οικονομικό και κοινωνικοπολιτικό καθεστώς που τους διευκολύνει να γίνονται πλουσιότεροι καθιστώντας τους λαούς, τους ανώνυμους πολίτες, φτωχότερους. Ο ανθρωπισμός τους εντυπωσιάζει για τη φιλανθρωπία και καλοσύνη τους σε περιθωριακούς, σε εγκληματίες, σε γάτες, σε πουλιά, σε λύκους ή σε αρκούδες και στην ίδρυση ληστρικών Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ) που υποκαθιστούν τη διαλυμένη κρατική εξουσία. Αν κάποιος ρίξει μια ματιά στη Μέση Ανατολή, στην Αφρική, στην Ασία ή στη Νότια Αμερική θα δει εκατομμύρια ανθρώπους να δολοφονούνται σε επικερδείς αιματηρούς πολέμους, να πνίγονται σε θάλασσες προσπαθώντας να επιτύχουν μια καλύτερή ζωή ή να βλέπουν τα παιδιά τους να πεθαίνουν από την πείνα. Αυτή είναι η διεθνοποιημένη Νέα Τάξη των ανισοτήτων και του αίματος. Οι «φιλόανθρωποι» άρχοντες του χρήματος και του πλούτου παίζουν τα παιχνίδια τους με θαυμάσια δεξιότητα για να κοιμίζουν τους λαούς. Χαρακτηριστική είναι μια τηλεοπτική εκπομπή του δημοσιογράφου Τάκερ Κάρλσον στο αμερικανικό κανάλι «Fox News». Ο δισεκατομ-

μυριούχος Τζορτζ Σόρος, ένας από τους ισχυρούς σκαπανείς της παγκοσμιοποίησης, γνωστός για τους οικονομικούς και πολιτικούς τυχодиωκτισμούς του, τις ύποπτες του ΜΚΟ, την οργάνωση των «Πορτοκαλί Εξεγέρσεων κ. ά. (ανεξήγητων από τους απλούς πολίτες) δράσεων του στην παγκόσμια πολιτική σκηνή, επιδεικνύει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την εφαρμογή νέων «ανθρωπιστικών αρχών επιείκειας» στο αμερικανικό ποινικό σύστημα. Επειδή οι νομοθετικές τροποποιήσεις θα προκαλούσαν έντονες αντιδράσεις, χρησιμοποίησε τις μεθόδους στις οποίες έχει άριστες και αναγνωρισμένες επιδόσεις. Ο Κάρλσον μας πληροφορεί ότι το αδίστακτο γεράκι της κερδοσκοπίας και της πολιτικής διαπλοκής, άρχισε να εφαρμόζει το σύστημα των «χρηματοδοτούμενων εισαγγελέων» και κατονομάζει τον εισαγγελέα της Περιφέρειας της Φιλαδέλφειας Λάρι Κράσνερ. Μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, χάρη στον «ανθρωπισμό» αυτού του εισαγγελέα, οι δολοφονίες στη Φιλαδέλφεια έχουν εκτοξευθεί στα ύψη, αλλά και τα υπόλοιπα σοβαρά εγκλήματα (βιασμοί, ξυλοδαρμοί, εκβιασμοί κλπ) έχουν αυξηθεί κατακόρυφα, Για τις παράνομες πράξεις μέσου και χαμηλού επιπέδου, ο Κράσνερ δήλωσε ότι δεν θα ασκεί ποινικές διώξεις. Μόνον ένας αφελής θα μπορούσε να πιστέψει ότι ο εξαγνισμός της εγκληματικής βίας από τους διανοούμενους της Αριστεράς και τους αδίστακτους δισεκατομμυριούχους της Δεξιάς, είναι εντελώς συμπτωματικός και τυχαίος. Μια τρομοκρατημένη κοινωνία είναι ευκολοδιαχειρίσιμη, όπως ακριβώς ένα φοβισμένο κοπάδι από πρόβατα. Σ' αυτό το οφθαλμοφανές σημείο βρίσκεται η λύση του αινίγματος.

Η σημερινή ελληνική αλλά και γενικότερα η ευρωπαϊκή κοινωνία ζει μέσα σε ένα κλίμα ανασφάλειας και φόβου. Κανένας δεν γνωρίζει σε ποια πλατεία θα σκάσει μια βόμβα ή σε ποιο πεζοδρόμιο θα ανεβεί ένα αυτοκίνητο και θα θερίζει αθώους πολίτες. Όλοι κλειδαμπαρώνονται στα σπίτια τους με συναγερμούς και συρματοπλέγματα, χωρίς τη βεβαιότητα, λόγω της θρασύτητας των ληστών και της απουσίας αστυνόμευσης, ότι αυτές οι προφυλάξεις θα τους προστατεύσουν από τον κίνδυνο να χάσουν τη ζωή τους. Οι φυλακές μεταβλήθηκαν σε παιδικές χαρές. Σκληροί και πωρωμένοι εγκληματίες γίνονται αφεντικά και οργανώνουν συμμορίες, δίνουν εντολές για συμβόλαια θανάτου, πωλούν ναρκωτικά, κάνουν ξέφρενα πάρτι και όπως έγραψαν οι εφημερίδες, στις Φυλακές Κορυδαλλού.... «άνοιξαν και σουβλατζίδικο». Αλλά ακόμα και τα όργανα της τάξης που θα πρέπει να προστατεύουν τους πολίτες, διακατέχονται κι' αυτά από παρόμοια αισθήματα φόβου. Περιμένουν να τους πυροβολήσουν πρώτα οι βαριά εξοπλισμένοι εγκληματίες και αφού ξεφύγουν τον κίνδυνο και παραμείνουν ζωντανοί, θα έχουν το δικαίωμα της αυτό-άμυνας. Διαβάζουμε στις εφημερίδες ότι παραβατικά άτομα ξυλοκοπούν αστυνομικούς, τους παίρνουν τα όπλα ή τους καίνε τα αυτοκίνητα και τις μοτοσικλέτες. Ακόμα και οι λαθρομετανάστες άρχισαν να χειροδικούν σε

αστυνομικούς. Φτάσαμε στο αποκορύφωμα της αναρχίας. Ο οπλισμένος εγκληματίας δεν θεωρείται ως άτομο αποφασισμένο να διαπράξει φόνο. Υποτίθεται ότι στην κάνη του όπλου έχει τριαντάφυλλο και στέλνει μηνύματα αγάπης! Η πραγματικότητα όμως είναι σκληρή! Είναι φανερό πως εκτός από τους πολίτες και τα κρατικά όργανα που έχουν ως καθήκον την προστασία τους, έχουν κι' αυτά την ανάγκη σωματοφυλάκων. Όλα δείχνουν πως μάλλον δικαιώνονται, μετά από δύομισι περίπου χιλιετίες, οι φόβοι του Γλαύκωνα (αδερφού του Πλάτωνα), όταν στη διαλογική του συζήτηση με το Σωκράτη για την Πλατωνική Πολιτεία εξανίσταται λέγοντας, «Γελοῖον γάρ, ἢ δ' ὅς τόν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι» (Θα ήταν γελοίο ο φύλακας να χρειάζεται φύλακα).

Κανένας λογικός άνθρωπος δεν ισχυρίζεται ότι, θα πρέπει να λείπει η πολιτισμένη και επιεικής μεταχείριση σε ανθρώπους που παρανόμησαν αλλά κάνουν μια προσπάθεια για να ξεχάσουν το παρελθόν και να ξαναρχίσουν πάλι μια έντιμη και φυσιολογική ζωή. Όμως για τους σκληρούς εγκληματίες, γι' αυτούς που με σαδισμό και κτηνώδη ένστικτα αφαιρούν ανθρώπινες ζωές, η κοινωνία θα πρέπει να είναι άτεγκτη και οι ποινικοί νόμοι δρακόντειοι. Οι δολοφονημένοι δεν επιστρέφουν πλέον ζωντανοί και οι συνέπειες για την οικογένειά τους και κυρίως τα παιδιά τους είναι κάποιες φορές τραγικές. Πίσω από τα γρήγορα ξεχασμένα θύματα κρύβονται φοβερά οικογενειακά δράματα. Όταν χαθεί ο προστάτης που αγωνιζόταν για την ευτυχία των παιδιών του ή των ανήμπορων και άρρωστων γονιών του, όλα ανατρέπονται και τα πάνω έρχονται κάτω. Ευτυχώς και στην Ελλάδα άρχισαν να ακούγονται, τα τελευταία χρόνια, και φωνές, ώστε το Δίκαιο της Ανταπόδοσης να μετατραπεί σε Δίκαιο της Επανόρθωσης ή Αποκατάστασης. Να δικαιώνει περισσότερο τα θύματα και τις οικογένειές τους και όχι να ενθαρρύνει, με έναν κίβδηλο ανθρωπισμό, τους θύτες και ειδικά τους ειδεχθείς εγκληματίες.

Ειδικά στο εξωτερικό και κυρίως στην Ευρώπη, αυτό το ειρηνικό και πολιτισμένο κίνημα προστασίας των θυμάτων, με την επιδίωξη κατάλληλης τροποποίησης της ποινικής νομοθεσίας, έχει λάβει, σε κάποιες περιπτώσεις, έναν αξιόλογο οργανωτικό χαρακτήρα. Εντυπωσιακό παράδειγμα αποτελεί η γαλλική ιδιωτική οργάνωση «Institut pour la Justice» (Ινστιτούτο για τη Δικαιοσύνη).

Είναι ένα είδος δεξαμενής σκέψης (think tank) με 40.000 ενεργά μέλη (κυρίως από οικογένειες θυμάτων) και αποτελεί ένα εξειδικευμένο ίδρυμα που μελετά, διαδίδει με δικά του μέσα ενημέρωσης και προτείνει στη γαλλική κυβέρνηση ισορροπημένα, κατά το δυνατόν, μέτρα για την προστασία των θυμάτων και των οικογενειών τους. Επιδιώκει να πείσει το κράτος να στρέψει την προσοχή του στα αιτήματα της «σιωπηλής πλειοψηφίας», για μια πιο αποτελεσματική προστασία των θυμάτων με αυστηροποίηση της ποινικής νομοθεσίας. Επίσης, αγωνίζεται για τη

θέσπιση διατάξεων που θα προβλέπουν αποζημιώσεις για τα θύματα και τις οικογένειές τους όχι μόνο από το κράτος, αλλά και τους υπαίτιους εγκληματίες, εις βάρος των περιουσιακών τους στοιχείων ή με υποχρεωτική εργασία σε ελεγχόμενους χώρους (μηχανουργεία, εργοστάσια επίπλων, οδικά έργα, λατομεία κλπ), ώστε με το μισθό τους να συμβάλλουν στα έξοδα διατροφής τους στη φυλακή αλλά προπαντός για την αποκατάσταση της ζημίας που προξένησαν στα θύματά τους. Πρόκειται για νέους τρόπους αξιολόγησης του ανθρωπισμού, οι οποίοι στρέφουν πλέον το ενδιαφέρον της πολιτείας από τους θύτες στα θύματα.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Κάποια κοινωνικά προβλήματα είναι τόσο σοβαρά αλλά και ευαίσθητα ώστε, λόγω των έντονων αντιθέσεων που δημιουργούν, πολλοί φροντίζουν να μην τα σχολιάζουν για να αποφεύγουν προσωπικές λεκτικές επιθέσεις ή βαρείς γενικούς χαρακτηρισμούς από τη μια ή (εφόσον οι σχολιασμοί είναι αντικειμενικοί) και από τις δυο αντιτιθέμενες πλευρές. Παραβλέποντας αυτό το γεγονός και πιστεύοντας ότι τα μεγάλα κοινωνικά και εθνικά προβλήματα είναι ανεπίτρεπτο και εγκληματικό να κρύβονται κάτω από το χαλί, θα ασχοληθώ και πάλι με το πρόβλημα της θανατικής ποινής σε ειδεχθείς εγκληματίες. Σε προγενέστερη σειρά τεσσάρων άρθρων μου με τίτλο «Η καλπάζουσα εγκληματικότητα και ο τρόμος της ανασφάλειας», είχα μεταξύ των άλλων διευκρινίσει για ποιο λόγο, ως φοιτητής, στην περίοδο της δεκαετίας του '50, πίστευα στην κατάργηση της θανατικής ποινής. Κάποιες σκόπιμες ή από αμέλεια δικαστικές πλάνες και ο μαρτυρικός και «πανηγυρικός» τρόπος δημόσιας εκτέλεσης των καταδικασμένων, δημιούργησε ένα κλίμα ανθρωπισμού και επιείκειας ακόμα και για τους υπεύθυνους συγγενών και ειδεχθών εγκλημάτων, τα οποία ήταν ελάχιστα και κυρίως για λόγους ερωτικού πάθους, για κτηματικές ή για οικονομικές διαφορές μεταξύ του δράστη και του θύματος. Η ένοπλη ληστεία και μάλιστα με φόνο των θυμάτων μέσα στο σπίτι τους, ήταν μια σχεδόν άγνωστη μορφή εγκληματικής βίας, για το λόγο ότι για τους δράστες προβλεπόταν η ποινή του θανάτου. Οι κακοποιοί που επιχειρούσαν ληστείες σε σπίτια, φρόντιζαν να μην έχουν στην τσέπη τους ούτε σουγιά για να μην κατηγορηθούν ότι κατείχαν φονικό όργανο. Η ληστεία μετά φόνο ήταν ένα σχεδόν ανύπαρκτο είδος εγκληματικής βίας. Σήμερα, από τα στατιστικά στοιχεία που θα παραθέσουμε αργότερα, φαίνεται πως αυτό το είδος της ληστείας αποτελεί πάγια πρακτική των κακοποιών οι οποίοι, λόγω της ανυπαρξίας σοβαρών ποινικών κυρώσεων και των, κατά καιρούς, μέτρων επιείκειας για την αποσυμφόρηση των φυλακών, επιχειρούν δολοφονικές πράξεις χωρίς αξιόλογη γι' αυτούς συνέπεια. Άλλωστε, είναι βέβαιο, ότι και ένας κατά συρροήν δολοφόνος δεν πρόκειται να μείνει στη φυλακή περισσότερο από 20 χρόνια, ενώ (αν υπολογίσουμε και τα «παραθυράκια του νόμου») ίσως σε λιγότερο από μια δεκαετία παίρνει και «άδειες εξόδου» από τις οποίες κάποιοι δεν επιστρέφουν ποτέ. Όλοι γίναμε φιλόανθρωποι και πονόψυχοι! Τα θύματα και τα δράματα των οικογενειών τους ποιος τα θυμάται; Ποιος υπολόγισε πόσες εκατοντάδες αθώοι θα ζούσαν αν πέθαιναν (καταδικασμένοι σε θάνατο) δυο, τρεις ή πέντε συγγενικοί δολοφόνοι; Αλλά κα με ποια κριτήρια κάποιοι που δεν κάνουν αυτού του είδους τις συγκρίσεις μπορούν να θεωρούνται ανθρωπιστές και πολιτισμένοι;

Αφορμή για το παρόν άρθρο δόθηκε από την πρόσφατη πληροφορία ότι, στις ΗΠΑ από όπου ξεκίνησε και καθιερώθηκε στη δεκαετία του '70,

σχεδόν παγκοσμίως (με την επικράτηση της παγκοσμιοποίησης και των μονεταριστικών ιδεών ορισμένων «φιλόανθρωπων» σαν τον Τζορτζ Σόρος) η σημερινή επιεικής αντιμετώπιση των εγκληματιών, υπάρχει πλέον μια σαφής τάση για επιστροφή σε παλαιότερες μορφές επιβολής ποινών σε περιπτώσεις σοβαρών και ειδεχθών εγκλημάτων. Ο υπουργός δικαιοσύνης ζήτησε από το Ανώτατο Δικαστήριο να διερευνήσει τις υφιστάμενες διαδικασίες και να γνωμοδοτήσει για την επαναθεσμοθέτηση επιβολής της θανατικής ποινής από τις ομοσπονδιακές αρχές της αμερικανικής κυβέρνησης. Σε μια τέτοια περίπτωση η Κεντρική (Ομοσπονδιακή) Κυβέρνηση θα έχει το δικαίωμα επιβολής της θανατικής ποινής για ομοσπονδιακά εγκλήματα και στις Πολιτείες στις οποίες αυτή έχει καταργηθεί.

Σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, μετά την τεράστια αύξηση των εγκλημάτων σε αδύναμες κυρίως κοινωνικές ομάδες πολιτών (υπέργυφοι, ασθενείς και ανάπηροι, παιδιά, γυναίκες κλπ), άρχισαν να ακούγονται φωνές για επαναφορά της θανατικής ποινής για ειδεχθή και γενικά ιδιαίτερης σκληρότητας εγκλήματα. Αν οι «θεοφώτιστοι» πολιτικοί ηγέτες της Ευρώπης αποφάσιζαν να θέσουν το θέμα στην κρίση των λαών τους με δημοψηφίσματα, είναι βέβαιο ότι η επαναφορά της θανατικής ποινής θα ήταν, με πλειοψηφία, ένα αναμφισβήτητο γεγονός. Άλλωστε, ποτέ δεν ρωτήθηκαν οι λαοί για την κατάργηση της θανατικής ποινής, στο πλαίσιο της διαλαλούμενης δημοκρατικής λαϊκής κυριαρχίας, αλλά αυθαίρετα «το σύστημα της παγκόσμιας έννομης τάξης» αποφάσισε, για ανθρωπιστικούς λόγους (η «ανθρωπιά» σήμερα είναι το επιχείρημα και κάποιων απατεώνων για να πλουτίσουν, προβάλλοντας τη δυστυχία ανθρώπων και ζώων) και ερήμην των πολιτών για ένα τόσο σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα του «Δικαίου της Ανταπόδοσης».

Σε μερικές περιπτώσεις κάποιες αποφάσεις δείχνουν τον πρόχειρο τρόπο που λαμβάνονται, ενώ έχουν σημαντικές επιπτώσεις στο σύνολο των πολιτών. Ας πάρουμε την περίπτωση της Γαλλίας. Στις αρχές της δεκαετίας του '70 ο πρόεδρος Ζορζ Πομπιντού είχε με σαφήνεια ξεκαθαρίσει ότι ποτέ δεν θα συναινούσε στην κατάργηση της θανατικής ποινής. Μάλιστα, αρνήθηκε να δώσει χάρη σε έναν Αλγερινό κλέφτη που σκότωσε, με ανατριχιαστικό κυνισμό, μια σχεδόν ετοιμόγεννη γυναίκα και την εφτάχρονη κόρη της, ενώ είχε ήδη βρει και αρπάξει το ποσό των δυο χιλιάδων γαλλικών φράγκων που υπήρχαν στην κουζίνα του σπιτιού. Τότε είχαν αρχίσει να επικρατούν οι «αμερικανικές διεθνιστικές ανθρωπιστικές απόψεις» για τους φονιάδες και η γαλλική Αριστερά κατηγόρησε τον Πομπιντού ως «φασίστα, ρατσιστή και δολοφόνο».

Λίγο αργότερα, ο πρόεδρος Ζακ Σιράκ είχε τις ίδιες ιδεολογικές θέσεις με τον Πομπιντού. Όμως, ο ερωτιάρης νέος πρόεδρος είχε υπερβολική αγάπη και αδυναμία στην ερωμένη του. Όπως μας πληροφορούν οι δημοσιογράφοι και συγγραφείς του βιβλίου «Sexus Politicus» Κριστόφ Ντελουάρ και Κριστόφ Ντιμπουά, ο Σιράκ ήταν αποφασισμένος να

θυσιάσει τη λαμπρή και καλπάζουσα πολιτική του καριέρα για να παντρευτεί την αγαπημένη του, παίρνοντας διαζύγιο από την σύζυγό του, την Μπερναντέτ. Οι δυο δημοσιογράφοι δεν αποκάλυψαν το όνομα της ερωμένης του Σιράκ. Αργότερα όμως άλλοι ερευνητές βρήκαν ότι ήταν η όμορφη δημοσιο-γράφος της «Le Figaro» Ζακλίν Σαμπριντόν, η οποία πίστευε, όπως πολλοί άλλοι, ότι η κοινωνία δεν έχει το δικαίωμα να δολοφονεί (εκτελεί) ούτε τους δολοφόνους. Ο ερωτευμένος πρόεδρος αποφάσισε «δημοκρατικά» και σύμφωνα με τους κανόνες της λαϊκής κυριαρχίας (!), να ικανοποιήσει την επιθυμία της Ζακλίν και υπέγραψε το νόμο για την κατάργηση της θανατικής ποινής στη Γαλλία. Η απόφαση αυτή είχε εμφανείς συνέπειες. Στην περίοδο 1970-1980, πριν από την κατάργηση της θανατικής ποινής πραγματοποιήθηκαν 5 δολοφονίες ανηλίκων. Μετά την κατάργηση και κατά το διάστημα 1984-1993 έγιναν δεκαεφταπλάσιες φτάνοντας στις 84.

Από τότε κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι. Οι κοινωνίες μετατράπηκαν σε ζούγκλες. Ο απλός πολίτης ζει σήμερα σε ένα καθεστώς τρόμου. Προσπαθεί να επιβιώσει πίσω από συρματοπλέγματα στους εξωτερικούς τοίχους της αυλής, με συστήματα συναγερμού, με την ασφάλεια μεγαλόσωμων άγριων σκυλιών, οπλισμένος με δίκαννο και με βαριές σιδεριές σε πόρτες και παράθυρα. Οι γέροι και οι σωματικά αδύναμοι είναι τα εύκολα θύματα. Σε δεκάδες ανέρχονται οι θάνατοι μόνο από ασφυξία λόγω φίμωσης με πλαστικές ταινίες. Είναι ένα κόλπο που εφάρμοσαν κυρίως αλλοδαποί δολοφόνοι για να εξοντώνουν τους μάρτυρες/θύματα, ενώ ταυτόχρονα σε περίπτωση σύλληψής τους δεν θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί το αδίκημα του φόνου και κυρίως του φόνου εκ προμελέτης.

Τα επίσημα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ μόνο για εγκλήματα κατά ζωής και για σωματικές βλάβες είναι συγκλονιστικά. Το 2014 οι κακουρηγειακές πράξεις για αφαίρεση ανθρώπινης ζωής έφτασαν στις 494 και το 2017 στις 500, ενώ οι σωματικές βλάβες για τα αντίστοιχα χρόνια έφτασαν στις 6007 και 6501. Αν κάνουμε μια αναγωγή σε περίοδο δωδεκαετίας μόνο για τις εγκληματικές πράξεις κατά ζωής και με ετήσιο Μέσο Όρο τις 500, θα διαπιστώσουμε με τρόπο ότι οι δολοφονίες ή οι απόπειρες δολοφονίας στη χώρα μας φτάνουν περίπου στις 6000. Θα ήταν όμως χρήσιμη η σύγκριση με μια παλαιότερη δωδεκαετία, όταν ακόμα ίσχυε η ποινή του θανάτου.

Από το 1960 και ως το 1972 (12 χρόνια) έγιναν συνολικά στην Ελλάδα 6 εκτελέσεις Ελλήνων πολιτών. Οι 4 ήταν γυναίκες και οι 2 άντρες, με τελευταίο εκτελεσθέντα τον Αύγουστο του 1972 το Βασίλη Λυμπέρη, ο οποίος έκαψε ζωντανούς μέσα στο σπίτι (αφού πρώτα κάρφωσε πόρτες και παράθυρα) τη γυναίκα του, την πεθερά του και τα δυο μικρά του παιδιά. Όλα τα εγκλήματα αφορούσαν συνολικά 11 θύματα του οικογενειακού περιβάλλοντος των εκτελεσθέντων και έγιναν για λόγους εκδίκησης. Δεν υπήρξε καμιά ένοπλη ληστεία και δολοφονία σε σπίτι και στην

ύπαιθρο και ούτε γι' αυτό το λόγο εκτελέστηκε κάποιος Έλληνας για παρόμοια κακουργηματική πράξη. Εξαιρέση αποτέλεσαν οι γερμανοί υδραυλικοί Χέρμαν Ντουφτ και Χανς Μπασενάουερ, οι οποίοι εμφανιζόμενοι ως τουρίστες σκότωσαν, μέσα σε σαράντα ημέρες, 6 άτομα για να τα ληστέψουν. Συνελήφθησαν την άνοιξη του 1969, δικάστηκαν τον Ιούλιο και εκτελέστηκαν στις 15 Δεκεμβρίου του ίδιου χρόνου. Ήταν επόμενο, εμείς οι μεγαλύτερης ηλικίας να θυμόμαστε ακόμα με νοσταλγία την εποχή που κοιμόμασταν με ανοιχτά παράθυρα και ξεκλείδωτες πόρτες.

Αν οι υποκριτές που αυτοπαρουσιάζονται ως ανθρωπιστές έκαναν μερικές τέτοιες συγκρίσεις, ίσως καταλάβαιναν πως η ζωή των 8 κακούργων που εκτελέστηκαν από το 1960 και ως το 1972, δεν είναι πολυτιμότερη από τη ζωή των 6000 αθώων που δολοφονήθηκαν ή δέχτηκαν δολοφονική επίθεση κάποιες φορές για ένα κινητό τηλέφωνο ή για 50 ή 100 ευρώ. Αν δεν τεθούν φραγμοί στα θηριώδη ένστικτα σκληρών δολοφόνων με την αμείλικτη τιμωρία των ειδεχθών εγκλημάτων, με την προϋπόθεση όμως ύπαρξης αξιόπιστων διαδικασιών προστασίας από δικαστικές πλάνες, τότε είναι βέβαιο ότι σε μελλοντικές δωδεκαετίες οι αθώοι δολοφονημένοι από 6000 θα διπλασιαστούν ή θα τριπλασιαστούν.

Υπάρχει ένα ακόμα εντυπωσιακό στοιχείο από τις παραπάνω συγκρίσεις. Στη δωδεκαετία 1960-1972 υπήρξε η μοναδική προαναφερόμενη περίπτωση δολοφονικής πράξης από αλλοδαπούς εναντίον 6 ελλήνων πολιτών με πρόθεση τη ληστεία. Στη δεκαετία 2004-2014 οι κακουργηματικές πράξεις κατά ζωής από αλλοδαπούς έφθασαν στο ένα τέταρτο του συνόλου των πράξεων (οι περισσότερες ιδιαίτερης σκληρότητας και βασανισμού των θυμάτων). Μέσα σε μια τετραετία (2014-2018) το ποσοστό αυτό ανέβηκε στο ένα τρίτο και γρήγορα, αν συνεχισθεί αυτή η τάση, θα φθάσει στο 50% του συνόλου των εγκληματικών πράξεων κατά ζωής.

Για κάποιους φανατικούς και ακραίους διεθνιστές από όσους υποστηρίζουν την οριστική κατάργηση, παγκοσμίως, της θανατικής ποινής, οι υποστηρικτές της άλλης πλευράς είναι επικίνδυνοι «ρατσιστές και φασίστες». Η κομματική και ιδεολογική παράνοια στην αποκορύφωσή της! Ας παραθέσουμε ένα παράδειγμα αυτού του παραλογισμού. Το 1997 ο μεταγενέστερα γνωστός πολιτευτής του ΠΑΣΟΚ Ανδρέας Λοβέρδος υποστήριξε (με την ιδιότητα του καθηγητή πανεπιστημίου) την πρόταση των 61 βουλευτών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ για την επαναφορά της ποινής του θανάτου στους εμπόρους ναρκωτικών. Παίρνοντας αφορμή και από αυτό το γεγονός, η δημοσιογράφος Βάλια Μπαζού με άρθρο της στο «Documento» της 10-12-2018, τον χαρακτήρισε ως προσβληθέντα «από τον επικίνδυνο ιό της ακροδεξιάς». Αν υπολογίσει κάποιος πόσα ελληνόπουλα έχουν πεθάνει ή έχουν διολισθήσει σε μια τραγική ζωή αργού θανάτου από τότε που η Ελληνική Βουλή απέρριψε την πρόταση, τότε μόνο μπορεί να κατανοήσει το εγκληματικό μέγεθος των αρρωστημένων

στερεοτύπων και ιδεολογημάτων. Όταν γίνεσαι συνήγορος των δολοφόνων και των εμπόρων του θανάτου στο όνομα δήθεν ανθρωπιστικών ιδεών, τότε αναπότρεπτα μεταβάλλεσαι σε όργανο ενός «παραμορφωτικού εγκληματικού ανθρωπισμού». Σήμερα, με την απόλυτη επικράτηση τέτοιων ιδεών, τα ναρκωτικά διακινούνται με άνεση στους δρόμους από ημεδαπά και αλλοδαπά «βαπποράκια», όπως τα κουλούρια και τα λαχεία.

Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Όταν μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας είχε τεθεί επίσημα το πρόβλημα της ονομασίας των Σκοπίων στην Ευρωπαϊκή Ένωση (τότε ΕΟΚ), ούτε η τότε ελληνική κυβέρνηση αλλά ούτε και οι μετέπειτα ελληνικές κυβερνήσεις έθεσαν στο τραπέζι των συζητήσεων την ιστορική απάτη η οποία διαπράχθηκε από τη Σοβιετική Ένωση με τη δημιουργία ενός «κίβδηλου αρχαίου έθνους», με τον κατακτητικό σκοπό της καθόδου της Ρωσίας στο Αιγαίο. Τα ελληνικά επιχειρήματα για την ελληνικότητα της Μακεδονίας σε πολιτικούς που είχαν παντελή άγνοια των ιστορικών γεγονότων, ήταν μια προσπάθεια συνεννόησης με κωφούς. Θεωρούσαν πως η Ελλάδα είχε ως στόχο την κατάκτηση ενός κρατιδίου που μόλις είχε απελευθερωθεί από τα κομμουνιστικά δεσμά. Την εποχή εκείνη πρόεδρος του συμβουλίου των υπουργών εξωτερικών της ΕΟΚ ήταν ο Πορτογάλος Ζοάο Πινέιρο, γνωστός από το περίφημο «Πακέτο Πινέιρο» για την ονομασία των Σκοπίων. Ήταν ο ένας από τους ιστορικά ανίδεους (τους αποκαλώ συνήθως ιστορικά αγράμματους) που αποφάσισαν τη χάραξη της μεροληπτικής για τα Σκόπια ευρωπαϊκής πολιτικής. Η βυζαντινολόγος Ελένη Αρβελέρ αποκάλυψε πως πρόσφατα, σε σχετική συνομιλία της με τον Πινέιρο, όταν του εξήγησε με επιστημονικά επιχειρήματα το πρόβλημα και την ιστορική/πολιτιστική διάστασή του, ο πρώην Πορτογάλος υπουργός εξωτερικών απόρησε που κανένας Έλληνας πολιτικός δεν του έδωσε να καταλάβει την ουσία αυτού του προβλήματος. Ο άνθρωπος δεν είχε ιδέα από ελληνική ιστορία!

Ο αείμνηστος Νικόλαος Μάρτης, ένας από αυτούς που αγωνίστηκαν με πείσμα για την αποκάλυψη της πλαστογράφησης της ιστορίας της Μακεδονίας από το Στάλιν και τον Τίτο, έγραψε πως ο Χένρι Κίσινγκερ, όταν ρωτήθηκε για το «Μακεδονικό» σε κάποιο επίσημο συνέδριο, απάντησε πως **η δύναμη της Ελλάδας είναι η ιστορίας της και πως καμία ελληνική κυβέρνηση δεν χρησιμοποίησε αυτή τη δύναμη.** Επίσης συμπλήρωσε ότι *«η Ελλάδα έχει δίκαιο να έχει αντιρρήσεις και συμφωνώ με την Αθήνα. Ο λόγος είναι ότι εγώ γνωρίζω καλά την ιστορία, πράγμα που δεν συμβαίνει με τους περισσότερους, συμπεριλαμβανομένων των περισσότερων κυβερνητικών στελεχών της Ουάσιγκτον».*

Η Ελλάδα έπεσε στην παγίδα των Σκοπιανών και όσων έχουν γεωπολιτικά συμφέροντα από την πολιτική αστάθεια στα Βαλκάνια. Ένα πολιτιστικό πρόβλημα ιστορικής απάτης (της μεγαλύτερης στον 20ο αιώνα) μετατράπηκε σε απολύτως πολιτικό. Στα παιχνίδια πολιτικής προπαγάνδας και δήθεν ενημέρωσης των ευρωπαϊκών λαών, αγνόησε παντελώς τους ειδικούς επιστήμονες της κλασικής ιστορίας και άφησε απερίσπαστους ανίδεους πολιτικούς να λύσουν το πρόβλημα. Με το θέμα

αυτό έχω ασχοληθεί επανειλημμένα σε βιβλία και άρθρα μου, όταν το 1991 πρότεινα για πρώτη φορά, στο βραβευμένο από τον «ΠΑΡΝΑΣΣΟ» βιβλίο μου για τον Περσέα (τον τελευταίο βασιλιά της Μακεδονίας), τη σύγκληση διεθνούς συνεδρίου από ειδικούς επιστήμονες (κλασικής φιλολογίας, ιστορικούς, αρχαιολόγους, νομισματολόγους, επιγραφολόγους κλπ). Τα πορίσματα ενός τέτοιου συνεδρίου καθηγητών κύρους από πανεπιστήμια πολλών χωρών του κόσμου, θα ήταν αδύνατον να αγνοηθούν από τους Δυτικοευρωπαίους πολιτικούς. Συνεπώς, το πρώτο μεγάλο λάθος των Ελλήνων πολιτικών ήταν η αποδοχή της μετατροπής ενός σοβαρού εθνικού πολιτιστικού προβλήματος σε καθαρά πολιτικό. Ήταν πλέον φανερό ότι οι πολιτικές ίντριγκες και τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, θα ήταν οι παράγοντες που θα οδηγούσαν σε λύσεις αντίθετες προς τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας.

Το δεύτερο λάθος ήταν η αντιμετώπιση του προβλήματος στο εσωτερικό της χώρας μας ως πρόβλημα κομματικών αντιπαραθέσεων, με Δεξιούς και Αριστερούς. Απαιτείται ρεαλισμός για να διερευνήσουμε το πρόβλημα από καθαρά πατριωτική σκοπιά. Σήμερα, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, για τους τραπεζίτες και τους χρηματιστές που κυβερνούν τον κόσμο οι παλιές ιδεολογίες είναι χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Όποιος συμπαρατάσσεται με αυτούς είναι φίλος και ευνοούμενος, ανεξάρτητα από την αληθινή ή ψεύτικη κομματική του ιδεολογία. Ας μιλήσουμε για γεγονότα και ανθρώπους με ονοματεπώνυμα, όπως δημοσιεύτηκαν και από τα ΜΜΕ. Είδαμε πρώην αναρχικούς, μαοϊκούς και τροτσκιστές να τοποθετούνται σε πόστα εξουσίας της Νέας Τάξης (π.χ. Μπαρόζο, Σολάνα, Κον Μπεντίτ, Γιόσκα Φίσερ κλπ) ή δήθεν σοσιαλιστές και υπερασπιστές των λαϊκών στρωμάτων (π.χ. Τόνι Μπλερ, Γκέρχαρντ Σρέντερ, Φρανσουά Ολάντ κλπ) να αποτελούν βασικά στηρίγματα της παγκοσμιοποίησης και της νέας Τάξης. Η ίδια τάση ιδεολογικών ανατροπών εμφανίζεται και στην Ελλάδα. Ο μαρξιστής Μίκης Θεοδωράκης αγωνίζεται ενάντια στους πλαστογράφους της ιστορίας της Μακεδονίας και η Αριστερή πρώην πρόεδρος της Βουλής Ζωή Κωνσταντοπούλου χαρακτήρισε τη συμφωνία των Πρεσπών προδοτική. Η Δεξιάς ιδεολογίας πρώην υπουργός και ευρωβουλευτής Μαριέττα Γιαννάκου προστάτευσε με πείσμα την ιστορία της Αριστερής Μαρίας Ρεπούση (με το «συνωσισμό» της Σμύρνης!) και ο αυτοαποκαλούμενος φιλοευρωπαίος αρχηγός του κόμματος «Το Ποτάμι» ισχυρίζεται πως η Συμφωνία των Πρεσπών «προστατεύει τα εθνικά συμφέροντα». Το 2005 ο Δεξιός βουλευτής Κέρκυρας Ν. Γεωργιάδης δήλωσε ότι «δεν μπορούμε να αποφασίζουμε εμείς πως θα λέγεται η διπλανή χώρα και ότι το θέμα της ονομασίας ήταν μια ... μπούρδα!».

Σε σοβαρά εθνικά θέματα δεν υπάρχουν «οι δικοί μας και οι δικοί τους». Συμπέρασμα: Υπάρχει αναμφισβήτητη σύμπτωση ιδεολογιών για την αποδιοργάνωση του κράτους, για το έθνος και την πατρίδα, για την

οικογένεια, για την εκπαίδευση, για τα ανοιχτά σύνορα και τη λαθρομετανάστευση, για την ασυδοσία περιθωριακών ομάδων, για τη διάλυση των οικογενειακών θεσμών κλπ, από τους διεθνιστές της Αριστεράς και ορισμένους παγκοσμιοποιημένους διεθνιστές της Νεοταξικής Δεξιάς.

Το τρίτο μεγάλο λάθος στην αντιμετώπιση της φιλοσκοπιανής προπαγάνδας για το μακεδονικό, ήταν η χλιαρή ως άφωνη αντίδραση στην εσωτερική «Πέμπτη Φάλαγγα» των αναθεωρητών της ιστορίας που αποτελείται από μια ομάδα πανεπιστημιακών και κάποιων άλλων συγγραφέων και «φιλοσόφων» (σαν το Νίκο Δήμου). Αυτοί οι καθηγητές που ξεφύτρωσαν ξαφνικά μετά τη μεταπολίτευση και κυρίως ως δήθεν συνεχιστές της εξέγερσης του πολυτεχνείου, κατέλαβαν βασικά πόστα της εκπαίδευσης και του υπουργείου παιδείας (Αντ. Λιάκος, Θ. Δραγώνα, Μ. Ρεπούση, Χρ. Κουλούρη, Α. Φραγκουδάκη κ.ά.). Οι χαρακτηρισμοί τους για όσους δεν συμφωνούν μαζί τους είναι σκληροί, ταπεινωτικοί και εξευτελιστικοί. Όλοι όσοι διαμαρτύρονται για τις αστήρικτες θεωρίες για μακεδονικό έθνος ή μακεδονική γλώσσα, έστω κι' αν πιστεύουν στις δημοκρατικές αξίες και ιδανικά, θεωρούνται φασίστες, ρατσιστές, παραβάτες ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ. Οι λοιδορούμενοι σιωπούν ως ένοχοι χωρίς να απαντούν με αντίστοιχης βαρύτητας χαρακτηρισμούς. Ποτέ αυτοί οι αναθεωρητές δεν κατηγορήθηκαν επίσημα, από πολιτικά πρόσωπα με εξουσία, για ιδεολογική προδοσία. Αυτό το είδος προδοσίας στις ευρωπαϊκές δημοκρατίες δεν είναι ποινικό αδίκημα, αλλά ο ένας τουλάχιστον ιδεολογικός μέντορας του μαρξισμού, ο Στάλιν, την κατάγγειλε «ως προδοσία που αξίζει το θάνατο», διότι ενισχύει τον εχθρό για να πλήξει την πατρίδα πισώπλατα. Η σιωπή όμως των λοιδορούμενων είναι ένα είδος σιωπηρής συναίνεσης.

Το άλλο μεγάλο λάθος ήταν η εκκωφαντική αφωνία της Ελλάδας στο θέμα της ενημέρωσης της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Όσοι διαβάζαμε τον ξένο τύπο διαπιστώσαμε μια συνεχή προπαγανδιστική διαφώτιση της κοινής γνώμης με τις πλαστογραφημένες θεωρίες περί σλαβικού μακεδονικού έθνους. Συνήθως απαντούσαν σε τέτοιους πλαστογράφους απλοί Έλληνες του απόδημου ελληνισμού. Τα γραφεία τύπου των πρεσβειών και των προξενείων μας ήταν άφανα. Ήταν μια ανοργάνωτη προσπάθεια απλών ελλήνων πολιτών για ενημέρωση, μπροστά σε μια άριστα οργανωμένη προπαγάνδα. Και ο υποφαινόμενος έλαβε μέρος σε τέτοιου είδους αντιπαραθέσεις με σχολιασμούς άρθρων. Θυμάμαι π.χ. πως έγιναν τέτοιου είδους αντιπαραθέσεις στο blog του δημοσιογράφου Νικολά Κονσταντίνου της εφημερίδας Le Monde και στα άρθρα του φιλέλληνα δημοσιογράφου της La Tribune Ρομαρίκ Γκοντέν. Όμως μια παρέμβασή μου στο Βατικανό για την προσφώνηση ευχών από τον Πάπα στη «Μακεδονική γλώσσα» στο Urbi et Orbi (παπική ευλογία «στην Πόλη (Ρώμη) και στην Οικουμένη»), έχει έναν χαρακτήρα αφέλειας που εκ των υστέρων θεωρώ ότι με γελοιοποίησε. Τότε είχε απαντήσει στη διαμαρ-

τυρία μου (18-1-2008) ο υπογραμματέας (υφυπουργός) και σήμερα γραμματέας (υπουργός) του Κράτους του Βατικανού Mgr Pietro Parolin και από πλευράς της Νουντσιατούρας Αθηνών ο Αποστολικός Νούντσιος Patrick Coveney, ο οποίος με ρώτησε ποια προσφώνηση του Πάπα δεν θα πρόσβαλε το λαό της ελληνικής Μακεδονίας. Απάντησα ότι, ως την επίλυση του θέματος της ονομασίας δεν θα έπρεπε να γίνεται καμιά προσφώνηση σε «μακεδονική γλώσσα» στο Urbi et Orbi. Είχα την καλόπιστη άποψη να πιστεύω πως, σε οποιαδήποτε επίλυση του προβλήματος της ονομασίας δεν θα υπήρχε περίπτωση αναγνώρισης ως «μακεδονικής» μιας (όπως ισχυρίστηκα στους δυο αξιωματούχους του Βατικανού) βουλγαρικής διαλέκτου. Υπήρξα αφελής. Η Συμφωνία των Πρεσπών με διέψευσε. Αν δεν ακυρωθεί το σκέλος της εθνικής ταυτότητας και της γλώσσας της επαίσχυντης αυτής συμφωνίας, ίσως πολύ γρήγορα οι Έλληνες θα ξανακούσουν τον Πάπα, κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα, να απευθύνει από τον εξώστη του Βατικανού ευχές στη «μακεδονική γλώσσα» στα συγκεντρωμένα πλήθη των πιστών (και από τα ΜΜΕ σε όλη «την Οικουμένη»). Προς το παρόν όλοι σιωπούν. Το απώτερο μέλλον θα δείξει αν οι προβλέψεις θα έχουν θετική ή αρνητική κατάληξη.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Στο ελληνογερμανικό περιοδικό «ΕΡΜΗΣ» αναδημοσιεύτηκαν κάποια άρθρα από αυτά που περιλαμβάνονται στους 4 τόμους. Τα επόμενα, όμως, 2 άρθρα γράφτηκαν αποκλειστικά για το περιοδικό και δημοσιεύτηκαν μεταφρασμένα στα γερμανικά στα τεύχη του 2019.

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Σε προγενέστερο άρθρο μου με τίτλο «Οι μεγάλοι Γερμανοί διανοούμενοι και η αγάπη τους για την Ελλάδα», είχαμε επισημάνει τη λατρεία των γιγάντων της γερμανικής διανόησης για τον ελληνικό πολιτισμό και την Ελλάδα, κατά την περίοδο της εμφάνισης στην Ευρώπη του Διαφωτισμού και των κοινωνικοθρησκευτικών Μεταρρυθμίσεων.

Συμπληρώνοντας τις πληροφορίες μας που καταγράφηκαν σ' αυτό το άρθρο, θα ήταν επωφελής μια αναφορά και σε έναν ακόμα αξιόλογο άνθρωπο των γερμανικών γραμμάτων, τον Γιόχαν Βίνκελμαν. Το βιβλίο αυτού του πρωτοπόρου θεωρητικού του νεοκλασικισμού με τίτλο «Η Ιστορία της Τέχνης κατά την Αρχαιότητα» που δημοσιεύτηκε το 1764, απέδειξε την ανωτερότητα του ελληνικού έναντι του ρωμαϊκού πολιτισμού, όχι μόνο σε επίπεδο της τέχνης και της φιλοσοφίας αλλά και της πολιτικής. Χάρη στον Βίνκελμαν που θεώρησε το «ελληνικό μοντέλο πολιτισμού αξεπέραστο», έγινε η ταύτιση και η συνδυετική σχέση ανάμεσα στον πολιτισμό, στην τέχνη και στη Δημοκρατία.

Η αρχαιολατρία στη Γερμανία πήρε, μετά την Αναγέννηση, τη μορφή μιας νέας πίστης που ανέδειξε νέους διανοούμενους θαυμαστές της ελληνικής αρχαιότητας, όπως ο Νίτσε, ο Γκαίτε, ο Χαίλντερλιν, ο Σίλερ, ο Χάιντεγκερ και αμέτρητοι άλλοι λιγότερο γνωστοί. Ταυτόχρονα δημιούργησε το κατάλληλο πολιτιστικό υπόστρωμα, ώστε να δημιουργηθεί ένα έντονο φιλελληνικό ρεύμα στους λαούς της Ευρώπης όταν ξέσπασε η Ελληνική Επανάσταση του 1821, παρά το δυσμενές πολιτικό κλίμα που δημιούργησε για τους επαναστατημένους Έλληνες και τους εξεγερμένους Ιταλούς «Καρμπονάρι» του Γαριβάλδη η «Ιερή Συμμαχία» του Μέτερνιχ. Είναι γνωστό ότι ο τότε υπουργός της Αυστρίας θεωρούσε ότι «διασάλευόταν η ευρωπαϊκή έννομη τάξη» από τις επαναστάσεις εναντίον των μοναρχών, συμπεριλαμβανομένου και του Σουλτάνου της Τουρκίας, και γι' αυτό το λόγο αντιμετώπισε με ανελέητη σκληρότητα τους επαναστατημένους Έλληνες προσπαθώντας να διατηρήσει αμετάβλητο το status quo της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στην Ευρώπη.

Ιδιαίτερη απήχηση στην ανάπτυξη του φιλελληνισμού είχαν, κυρίως, τα έργα των συγγραφέων και των ποιητών, τα οποία επηρέαζαν έντονα τα φρονήματα των λαών της Ευρώπης σε αντίθεση με την εφαρμοζόμενη επίσημη πολιτική των ευρωπαϊκών κρατών. Για την προσφορά του ποιητή Χαίλντερλιν έχουμε αναφερθεί στο προαναφερόμενο άρθρο. Η γιγάντωση του φιλελληνισμού από τα αθάνατα έργα του φιλόσοφου, συγγραφέα και ποιητή Γκαίτε και του ποιητή Σίλερ είναι ένα αναμφισβήτητο και αναγνωρισμένο γεγονός από τους Έλληνες αλλά και από άλλους Ευρωπαίους ερευνητές.

Ο Γιόχαν Βόλφγκανγκ Γκαίτε, ελληνομαθής και φανατικός ελληνολάτρης, επιθυμούσε διακαώς να επισκεφθεί την Ελλάδα και να θαυμάσει

από κοντά τις ελληνικές αρχαιότητες, αλλά δεν άντεχε να δει μια Ελλάδα υποδουλωμένη στους Οθωμανούς. Προτίμησε τον Απρίλη του 1787 να επισκεφθεί τις ελληνικές αρχαιότητες στις νότιες ιταλικές πόλεις, οι οποίες ανήκαν την περιοχή της λεγόμενης «Μεγάλης Ελλάδας». Εκεί ένωσε ότι προσέγγισε τις πραγματικές ρίζες του ελληνικού πολιτισμού.

Πολλά ποιήματα του Φρίντριχ Σίλερ είναι εμπνευσμένα από την ελληνική ιστορία και μυθολογία. Οι λεπτομερείς γνώσεις τους γι' αυτές εντυπωσιάζουν. Στο γεμάτο λυρισμό ποίημά του «Οι Θεοί της Ελλάδας» εκδηλώνει μια υπέρμετρη ευαισθησία στο μυθολογικό μεγαλείο ενός αρχαίου παρελθόντος που λάτρευε και αποτελούσε μια από τις βασικές πηγές γνώσης, έμπνευσης και ανάδειξης του ποιητικού έργου του. Σε κάποιο σημείο γράφει με μια ανυπέρβλητη λυρικότητα: ««...Εκεί όπου, όπως το λένε οι σοφοί μας, κινείται μια σφαίρα της φωτιάς χωρίς ζωή, ο Ήλιος, ο οποίος οδηγούσε με μεγαλείο το χρυσό του άρμα, που στα ύψη τους κατοικούσαν οι Ορεάδες (*οι Νύμφες των βουνών*), Μια Δριάδα (*Νύμφη των δασών*) ζούσε μέσα στα δέντρα της και ο αφρός του ασημένιου κύματος ξέφευγε από το πυθάρι των Δαναΐδων (*οι Νύμφες των πηγών/ποταμών/λιμνών*)». Είναι μια απώλεια για το γερμανικό πολιτισμό που αυτός ο τόσο ταλαντούχο ποιητής χάθηκε τόσο νέος. Πέθανε μόλις συμπλήρωσε τα σαράντα πέντε του χρόνια.

Στη διαμόρφωση του γενικότερου φιλελληνικού ρεύματος στην Ευρώπη συνέβαλαν και οι μεγάλοι Γερμανοί ιστορικοί σαν τον Νίμπουρ, τον Μπούρκχαρντ, τον Μόμσεν και προπαντός τον Ντρώζεν. Ο Μπ. Νίμπουρ (Barthold Georg Niebuhr) υπήρξε ο θεωρητικός της ιστορίας των πολιτισμών και ο ερευνητής που ασχολήθηκε συστηματικά με την κλασική αρχαιότητα. Ο Γιάκομπ Μπούρκχαρντ (Karl Jacob Christoph Burckhardt) υπήρξε, όπως ο για ένα εξάμηνο των σπουδών του καθηγητής του Γιόχαν Ντρώζεν, ένας διακεκριμένος ελληνιστής ιστορικός. Θαύμαζε και σεβόταν υπερβολικά τους Έλληνες και τον ελληνικό πολιτισμό, η δε ιστορική του μελέτη «Griechische Kulturgeschichte», της οποίας ο πρώτος τόμος κυκλοφόρησε το 1872, υπήρξε ένα έργο ζωής. Το χρόνο που πέθανε (το 1897) εργαζόταν για τη συγγραφή του τέταρτου τόμου αυτού του αξιόλογου έργου. Ο Γιόχαν Ντρώζεν (Johann Gustav Droysen) υπήρξε ο Γερμανός ιστορικός που ασχολήθηκε συστηματικά και με πάθος με τον ελληνικό πολιτισμό. Στην αρχή ασχολήθηκε με μεταφράσεις έργων του Αισχύλου και του Αριστοφάνη, αλλά το έργο με το οποίο έγινε διάσημος ως ιστορικός, ήταν το *Geschichte Alexanders des Grossen* (Ιστορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου) που κυκλοφόρησε το 1833. Τη βιογραφία για τη ζωή και τη δράση του μακεδόνα στρατηλάτη ακολούθησε (ως συνέχεια μιας μεγάλης ερευνητικής εργασίας) η συγγραφή και η έκδοση του έργου «Geschichte des Hellenismus», για την ιστορία των Διαδόχων και Επιγόνων του Αλεξάνδρου κατά τη λεγόμενη ελληνιστική εποχή.

Αυτή η λατρεία των γερμανών διανοουμένων συνέβαλε αποφασιστικά στη δημιουργία του τεράστιου φιλελληνικού ρεύματος στην Ευρώπη, μόλις ξέσπασε η Ελληνική Επανάσταση του 1821. Από όλες τις ευρωπαϊκές χώρες έφθαναν στην επαναστατημένη Ελλάδα εκατοντάδες εθελοντές. Πολλοί από αυτούς ήταν θαυμαστές του αρχαιοελληνικού μεγαλείου και δεν ανέχονταν η χώρα που υπήρξε η κοιτίδα του ευρωπαϊκού πολιτισμού να είναι υποδουλωμένη σε κατακτητή διαφορετικής θρησκευτικής και γενικότερα πολιτιστικής κουλτούρας.

Ο γνωστότερος εθελοντής από τη Γερμανία ήταν ο στρατηγός Καρλ Νόρμαν (Karl von Normann-Ehrenfels), ο οποίος μετά την ατυχή έκβαση της μάχης στα Πέτα όπου οι Τούρκοι εξολόθρευσαν το μεγαλύτερο τμήμα του σώματος των Ευρωπαίων εθελοντών που διοικούσε, κατέφυγε στο Μεσολόγγι όπου και πέθανε μετά από σύντομη ασθένεια. Οι υπερασπιστές του Μεσολογγίου τον θαύμαζαν και τον τίμησαν, ενώ ο θρύλος του ηρωισμού του επέζησε σε παραδοσιακά ελληνικά λαϊκά τραγούδια.

Θα ήταν παράλειψη, τελειώνοντας, να μην σημειώσουμε την αρχαιολατρία του βασιλιά Λουδοβίκου Α' της Βαυαρίας, του οποίου ο δευτερότοκος γιος Όθων, όταν ελευθερώθηκε η Ελλάδα και δημιουργήθηκε το νέο ελληνικό κράτος, υπήρξε το πρώτος βασιλιάς του. Ο Βαυαρός μονάρχης διαπνεόταν από έντονα φιλελληνικά αισθήματα και όταν πληροφορήθηκε ότι ο Καραϊσκάκης κατατρόπωσε τους Τούρκους στη μάχη της Αράχωβας, αναφώνησε πανευτυχής «Η Ελλάδα μου αναστήθηκε!». Στα νεοκλασικά κτίσματα που είχαν αναγερθεί σε πολλές περιοχές του κράτους του και κυρίως στο Μόναχο, κυριαρχούσε το αρχιτεκτονικό πρότυπο της Αρχαίας Ελλάδας. Γι' αυτό το λόγο η βαυαρική πρωτεύουσα δικαιολογημένα χαρακτηρίστηκε τότε ως «η Αθήνα της Γερμανίας». Εντυπωσιάζει και σήμερα το μεγαλειώδες αρχιτεκτονικό του δημιούργημα στις βουνοπλαγιές της μεσαιωνικής πόλης του Ρέγκενσμπουργκ, στην περιοχή Donaustauf κοντά στις όχθες του Δούναβη. Η Βαλχάλα, η οποία σύμφωνα με τους θρύλους των γερμανικών φυλών της Βορειοκεντρικής Ευρώπης και της Σκανδιναβίας αποτελεί ιερό κτίσμα μεταθανάτιας συγκέντρωσης των ηρώων πολεμιστών που σκοτώθηκαν κατά καιρούς σε μάχες, είναι ένα περίλαμπρο μαρμάρινο οικοδόμημα το οποίο αποτελεί ακριβές αντίγραφο του Παρθενώνα. Η εξωτερική του εμφάνιση και όλες οι διαστάσεις του (μήκος, πλάτος, ύψος) είναι ίδιες με αυτές που υπολόγισαν για τον ελληνικό Παρθενώνα ο Ικτίνος και ο Καλλικράτης.

Οι επιδράσεις του γερμανικού μεταμεσαιωνικού διαφωτισμού υπήρξαν αρχικά έντονες και εντυπωσιακές στο νεοελληνικό κράτος. Κάποια μεταγενέστερα πολιτικά γεγονότα διατάραξαν αυτές της αρμονικές σχέσεις πολιτιστικής φιλίας και συνεργασίας των δυο λαών, με αποτέλεσμα τη σταδιακή αγκίστρωση της ελληνικής διανόησης στη γαλλική κουλτούρα. Αυτό όμως το θέμα αποτελεί αντικείμενο άλλης έρευνας και, ενδεχομένως, άλλου άρθρου.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης και της απόλυτης ισοπέδωσης των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών στοιχείων των πολιτισμών των διάφορων λαών, οι ευρωπαίοι πολίτες αποξενώθηκαν σταδιακά από το πολιτιστικό τους παρελθόν και δημιούργησαν νέες αξίες και ιδανικά βασισμένα σε υλιστικά και καταναλωτικά πρότυπα. Λίγοι πλέον πνευματικοί άνθρωποι ασχολούνται με ανθρωπιστικές ιδέες και αναζητήσεις και ακόμα λιγότεροι αναζητούν αλήθειες και φιλοσοφικές απαντήσεις στα έργα αρχαίων και νεότερων πνευματικών δημιουργών, οι οποίοι θεωρούνται οι θεμελιωτές του κοινού ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Αυτός ο πολιτισμός, ο οποίος συνθέτει ένα ομοιόμορφο και συμπαγές μείγμα από τις φιλοσοφικές και ανθρωπιστικές ιδέες των αρχαίων Ελλήνων στοχαστών, από το ρεαλιστικό οργανωτικό και νομικό ρωμαϊκό περίγραμμα του κράτους/έθνους και από τις κοινωνικές και ηθικές αξίες του χριστιανισμού, αποτελεί τον συνεκτικό κρίκο μιας επιτυχημένης και αληθινής ένωσης των ευρωπαϊκών λαών. Η συμβολή των Γερμανών γιγάντων της ευρωπαϊκής διάνοησης, οι οποίοι αναδείχτηκαν σταδιακά μετά την περίοδο της Αναγέννησης από το κέντρο του μεταρρυθμιστικού διαφωτισμού και ουμανισμού της Βιτεμβέργης, υπήρξε σημαντική και ουσιαστική στην ανάδειξη του αρχαίου ελληνικού πνεύματος ως βασικού συστατικού και θεμελιώδους στοιχείου αυτού του πολιτισμού. Από τις μεταρρυθμιστικές θεολογικές αναζητήσεις του Λούθηρου και του Φίλιππου Μελάγχθωνα, τα φιλοσοφικά ενδιαφέροντα έφθασαν ως τις πρώτες ουσιαστικές έρευνες για την ελληνική αρχαιότητα και τον ελληνισμό του Βυζαντίου. Ο Μελάγχθων, ο γνωστός με το εξελληνισμένο όνομα Φίλιπ Σβάρτσερντ (Philipp Schwartzert) υπήρξε ένας πραγματικός λάτρης του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού και αυτή η αφοσίωσή του στα διδάγματα των ελλήνων φιλοσόφων αλλά και η ανησυχία του για την υποδούλωση του ελληνορθόδοξου χριστιανισμού στους Οθωμανούς, επηρέασε το έργο του μαθητή του, του Ιερώνυμου Βολφ, του θεωρούμενου ως πρώτου βυζαντινολόγου ιστορικού της Δυτικής Ευρώπης. Αυτή την αγωνία του για την τύχη και τα δεινοπαθήματα των Ελλήνων από τους Τούρκους, φαίνεται πως την είχε εκφράσει και προς το Λούθηρο, ο οποίος σε μια επιστολή του τον χαρακτήριζε ως «Graecissimus, Eruditissimus, Humanissimus Philippus» (Ελληνιστή, Ευρυμαθή/Πολυμαθή, Ανθρωπιστή Φίλιππο). Ο Μελάγχθων έβλεπε την αρχαία ελληνική φιλοσοφία και τα ηθικά και πνευματικά διδάγματα του χριστιανισμού να συμπύκνουν και να αλληλοσυμπληρώνονται, με τον ίδιο τρόπο που ο Έρασμος θεωρούσε ότι βρίσκονται σε μια παράλληλη σύζευξη «in einem Nebeneinander» (το ένα δίπλα στο άλλο).

Η αγάπη του Μελάγχθωνα για τον ελληνικό πολιτισμό επηρέασε αποφασιστικά και το έργο του μαθητή του. Ο Ι. Βολφ από πολύ μικρός, σχεδόν από παιδί, έμαθε τα αρχαία ελληνικά επειδή είχε θέσει ως στόχο να διερευνήσει, από τα πρωτότυπα έργα των ελλήνων συγγραφέων, την άγνωστη ως τότε ιστορία και τον πολιτισμό των Ελλήνων. Αυτή την έντονη επιθυμία για μια βαθύτερη και ουσιαστικότερη έρευνα του ελληνικού πολιτισμού τη συναντούμε και στους μεταγενέστερους κλασικούς αρχαιολάτρες γερμανούς διανοητές, οι οποίοι μάθαιναν για τον ίδιο ακριβώς λόγο την ελληνική γλώσσα. Για έναν ερευνητή η γλώσσα του πρωτοτύπου ενός κειμένου αποτελεί βασικό στοιχείο διερεύνησης της βούλησης και των προθέσεων του συγγραφέα. Από την άποψη αυτή θεωρώ τον εαυτό μου ευτυχή που σε τέτοιου είδους έρευνες μπορούσα, ως Έλληνας χωρίς ειδικές φιλολογικές και γλωσσολογικές γνώσεις, να μελετώ αρκετά καλά τα κείμενα των αρχαίων, δεδομένου ότι η σημερινή νεοελληνική γλώσσα είναι η μετεξελιγμένη κοινή ελληνική που επικράτησε και διαδόθηκε από τον Μέγα Αλέξανδρο και τους επιγόνους του στην Ελλάδα και στην Ασία.

Σε πρόσφατη έρευνά μου από τις πρώτες 70 λέξεις του 1^{ου} βιβλίου της Ιστορίας του Θουκυδίδη για τον Πελοποννησιακό Πόλεμο, ο ηλεκτρονικός υπολογιστής «αναγνώρισε» τις 65 λέξεις της αρχαίας ως λέξεις της νέας ελληνικής (Δημοτικής), ενώ και κάποιες από τις υπόλοιπες 5 (όπως π.χ. το «εν τινι μέτρω») χρησιμοποιούνται και σήμερα σε νεοελληνικά κείμενα ή στον προφορικό λόγο χαρακτηριζόμενες ως «απολιθώματα της αρχαίας αττικής γλώσσας», από την οποία δημιουργήθηκε η κοινή ελληνική του 4^{ου} π.Χ. αιώνα.

Στην αρχή ο Βόλφ ασχολήθηκε με τη μετάφραση, από τα ελληνικά στα λατινικά, κειμένων από έλληνες διανοούμενους και πολιτικούς (Ισοκράτη, Δημοσθένη κ.ά.), αλλά αργότερα το ενδιαφέρον του εντοπίστηκε στην ιστορία και τον πολιτισμό της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Το τμήμα αυτό της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, από την εποχή του αυτοκράτορα Ηράκλειου είχε μετατραπεί σε Ελληνική Αυτοκρατορία και για τη Δύση, κυρίως στη Γαλλία από την εποχή του Καρλομάγνου, η γνήσια Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία επιζούσε μόνο στο δυτικό τμήμα της ενώ το ανατολικό της είχε υποβαθμισθεί στο αιρετικό και παράνομο «Regnum Graecorum» (Βασίλειο των Ελλήνων). Παρά το γεγονός ότι στην Ευρώπη και κυρίως στην εποχή του Ι. Βολφ, υπήρχαν μεταρρυθμιστές διανοούμενοι συγγραφείς και θεολόγοι, όπως ο Μελάγχθων (Philipp Schwartzert) οι οποίοι θεωρούσαν τους ελληνορθόδοξους ως γνήσιους πιστούς της χριστιανοσύνης, η ιδέα της Καθολικής Εκκλησίας περί αιρετικών (κυρίως των Γάλλων και του παπικού περιβάλλοντος στη Ρώμη) ήταν εμφανώς διάχυτη στις ευρύτερες λαϊκές μάζες των χριστιανών της Δύσης. Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που ο Βόλφ, όταν αποφάσισε να μεταφράσει στα λατινικά τα έργα των ιστορικών της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (Λαόνικου Χαλκοκονδύλη, Νικήτα Χωνιάτη, Ιωάννη Κατά-

κουζινού κ.ά.) προτίμησε ως τίτλο του έργου του το «Corpus Historiae Byzantinae» (Σώμα Βυζαντινής Ιστορίας), έναν τίτλο που δεν θα προκαλούσε αντιδράσεις στους απλούς πιστούς και στους αξιωματούχους της Καθολικής Εκκλησίας. Για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε η ονομασία που έδωσαν οι κάτοικοι των Μεγάρων στην τοποθεσία που μεταγενέστερα ιδρύθηκε η Κωνσταντινούπολη, η πρωτεύουσα της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Είναι βέβαιο ότι ο Βόλφ δεν χρησιμοποίησε τη νέα ονομασία από εχθρότητα προς το ανατολικό τμήμα της αυτοκρατορίας, αλλά μεταγενέστεροι γάλλοι ιστορικοί και διανοούμενοι όπως ο Ιησουΐτης λόγιος και εκδότης Φίλιππος Λαμπέ (Philippe Labbé), ο ιστορικός και νομικός Κάρολος Δουκάγγιος (Charles du Fresne, sieur du Cange) και κυρίως ο Μοντεσκίε (Montesquieu), με τα δημοσιευμένα έργα τους καθιέρωσαν το μειωτικό και ταπεινωτικό, κατ' αυτούς, όνομα «Βυζάντιο» για να απαξιώσουν όλα τα κοινωνικά, πολιτικά και πολιτιστικά στοιχεία της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, την οποία παρουσίαζαν ως κράτος βαρβάρων και αναξιόπιστων αιρετικών. Αυτές οι δυσφημιστικές απόψεις για το Βυζάντιο και τους Έλληνες πέρασαν και στα εκπαιδευτικά συστήματα των χωρών της Δυτικής Ευρώπης και υπήρχαν σε κάπως συγκαλυμμένη μορφή ως τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η αλήθεια όμως ήταν τελείως διαφορετική. Η μεγάλη ανατροπή έγινε από τον Άγγλο βυζαντινολόγο Στήβεν Ράνσιμαν με την κυκλοφορία (από το 1951 και ως το 1954) του μνημειώδους τρίτομου έργου του για την «Ιστορία των Σταυροφοριών», το οποίο αποτέλεσε πραγματική επανάσταση στη μεταγενέστερη γενικότερη αξιολόγηση των πολιτιστικών στοιχείων της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ο Ράνσιμαν απέδειξε (και το αποδέχτηκαν μεγάλοι ευρωπαίοι βυζαντινολόγοι, όπως ο Αυστριακός Όττο Μάζαλ (Otto Mazal), ο Γάλλος Πολ Λεμέρλ (Paul Lemerle) κ.ά.) ότι «οι Σταυροφορίες ήταν μια εισβολή βαρβάρων εις βάρος ενός ανώτερου πολιτισμού, όχι του μουσουλμανικού αλλά του βυζαντινού» (was a barbarian invasion at the expense of a higher civilization, not the Muslims but that of Byzantium). Αυτοί οι «Δυτικοί βάρβαροι», κατά τον Ράνσιμαν, επιζητούσαν με θρησκευτικό φανατισμό τη «σωτηρία της ψυχής τους» καταστρέφοντας τον ανώτερο χριστιανικό πολιτισμό της Ανατολής.

Η επιμονή κυρίως των Ιησουιτών χρονικογράφων και των Βενεδικτίνων ηγουμένων του παρισινού Αβαείου του Κλουνί για την μειωτική αλλαγή του ονόματος της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, είχε καταστροφικές συνέπειες στην ενότητα του χριστιανισμού και δημιούργησε μια υποβόσκουσα αντιπαλότητα μεταξύ των Ευρωπαίων της Ανατολής και της Δύσης, η οποία ενίσχυσε το ρόλο του Ισλάμ στη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Μόνο από θαύμα μπορεί κάποιος να ισχυρισθεί πως γλίτωσε η Βιέννη το 1530 και μαζί της όλη η Κεντρική Ευρώπη από την ως τότε νικηφόρα προέλαση του Σουλεϊμάν Α' του Μεγαλοπρεπή. Τον ίδιο κίνδυνο

Ισλαμοποίησης είχε αντιμετωπίσει παλαιότερα δυο φορές και η Δυτική Ευρώπη, ο οποίος αποσοβήθηκε με τη νίκη του Καρόλου Μαρτέλ (Charles Martel) το 732 μ. Χ. στο Πουατιέ της Γαλλίας και τη νίκη του Rodrigo Díaz de Vivar (του γνωστού ως Ελ Σιντ) στο τέλος του 11^{ου} αιώνα με την οποία διασώθηκε ο χριστιανικός πολιτισμός στη Μουσουλμανική Ισπανία (ή ορθότερα Ισλαμική Ιβηρία). Στο σημερινό παγκοσμιοποιημένο κόσμο οι πολιτιστικοί πόλεμοι δεν γίνονται πλέον με κανόνια και σπαθιά, αλλά με μαζικές ειρηνικές μετακινήσεις πληθυσμών διαφορετικής κουλτούρας.

Κάποιες φορές οι αλλαγές των ονομάτων κρύβουν «τεράστιες βουβές δυνάμεις» συμβολισμών και προπαγανδιστικής πειθούς των λαϊκών μαζών που δεν γνωρίζουν την ευρωπαϊκή ιστορία, όπως στην περίπτωση της δημιουργίας σλαβικού μακεδονικού έθνους και μακεδονικής γλώσσας, με προγονικές ρίζες στην αρχαιότητα. Αν κάποιος ιστορικός ανακαλύψει ένα και μόνο μικρό αποδεικτικό στοιχείο της ύπαρξης ενός τέτοιου έθνους πριν από το 1893 μ. Χ. (έτος ίδρυσης, κυρίως από τον Γκότσε Ντέλτσεφ, της βουλγαρικής Εσωτερικής Μακεδονικής Επαναστατικής Οργάνωσης/ΕΜΕΟ) σε ιστορικά έργα ελλήνων και ρωμαίων συγγραφέων, σε αρχιτεκτονικά ή γλυπτά έργα τέχνης, σε επιγράμματα, σε αρχαία νομίσματα, σε γλωσσολογικά ευρήματα κλπ, θα τινάξει στον αέρα όλα τα γνωστά μέχρι σήμερα ιστορικά δεδομένα.

Οι συμβολισμοί των ονομάτων χρησιμεύουν κάποτε για την επικράτηση μιας πολιτιστικής απάτης. Θα έπρεπε να ζουν σήμερα οι γίγαντες της γερμανικής διάνοησης και κυρίως ο Φρ. Νίτσε, ο οποίος με το έργο του «Η Γέννηση της Τραγωδίας» διερεύνησε διεξοδικά αχαρτογράφητους, ως τότε, πολιτιστικούς ορίζοντες της ελληνικής φιλοσοφίας και ειδικότερα τους προσωκρατικούς φιλοσόφους και ποιητές της Ιωνίας, αρχίζοντας από τον Όμηρο για να καταλήξει στον Αναξαγόρα, στον Αναξίμανδρο, στον Αναξίμενη και στο Θαλή το Μιλήσιο. Αυτοί οι οποίοι σήμερα προβάλλονται από τους Τούρκους ως «μακρινοί τους πρόγονοι». Θα τρίζουν τα κόκαλα του Νίτσε από την ιταμή διάψευση, από πλαστογράφους, ενός ανυπέρβλητου φιλοσοφικού έργου της ζωής του και την κατακρεούργηση της ελληνικής/ευρωπαϊκής ιστορίας (μετά την απάτη περί σλαβικού μακεδονικού έθνους) με την παιδαριώδη αμφισβήτηση της ελληνικότητας του πολιτισμού των πόλεων της Μικρασιατικής Ιωνίας. Με τις σημερινές πολλές πλαστογραφήσεις της ελληνικής και ταυτόχρονα ευρωπαϊκής ιστορίας, οι μεγάλοι στοχαστές του ευρωπαϊκού διαφωτισμού (Γκαίτε, Καντ, Σοπενχάουερ, Σίλερ κ.ά.) εμφανίζονται ως αφελείς που δήθεν πίστευαν σε ψεύτικους προπαγανδιστικούς ισχυρισμούς των Ελλήνων. Είναι αλήθεια πως η σημερινή άβουλη ευρωπαϊκή διάνοηση, ο πνευματικός κόσμος της Ευρώπης, σιωπά, δεν ακούει αλλά και δεν βλέπει!

Ο Ιερώνυμος Βολφ αγωνίστηκε για να αποδείξει ότι ο ρωμαϊκός πολιτισμός είναι η αντιγραφή και η εξελικτική συνέχεια του ανυπέρβλητου

ελληνικού, ενώ και οι δυο μαζί αποτελούν την ενιαία στέρεα βάση του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Μετά το Βόλφ ακολούθησαν πολλοί Γερμανοί διανοούμενοι που ασχολήθηκαν με τα επιτεύγματα του ελληνικού πολιτισμοί. Φυσικά υπάρχει δυσκολία να γίνει αναφορά σε όλους, αλλά ας επιχειρήσουμε, μετά τον Φρ. Νίτσε, να αναφέρουμε και κάποιους άλλους μεγάλους στοχαστές της γερμανικής διάνοησης που κυριολεκτικά λάτρεψαν την Ελλάδα και τον ελληνικό πολιτισμό, αρχίζοντας από τον Φρήντριχ Χαίλντερλιν (Friedrich Hölderlin).

Ο Χαίλντερλιν μιλούσε πολύ καλά τα αρχαία ελληνικά και παρά το γεγονός ότι δεν ήρθε ποτέ στην Ελλάδα, η αγάπη του γι' αυτή και τον ελληνικό πολιτισμό ήταν βαθιά και απύθμενη. Για τα ποιήματά του είχε υιοθετήσει τα αρχαιοελληνικά στιχουργικά μέτρα και επηρεασμένος από τις νεανικές παρορμήσεις του προς την ιεροσύνη και τις θεολογικές του αντιλήψεις, θεωρούσε ότι η εξιδανικευμένη μορφή της πίστης θα ήταν η σύμμιξη των Θεών του Ολύμπου με το Χριστό και τους Αποστόλους του, δηλαδή η ταύτιση του Αρχαιοελληνικού Κόσμου με το Χριστιανισμό. Από τα πολλά κείμενά του με θέματα από την ελληνική ιστορία και μυθολογία, αυτές οι απόψεις του διακρίνονται ευκρινέστερα σε δυο κυρίως έργα, στον «Υπερίωνα» και στο ποίημά του «Πάτμος».

Στον «Υπερίωνα» διαδραματίζεται μια φανταστική υπόθεση με δικά του βιοματικά στοιχεία από τον μεγάλο έρωτα της ζωής του. Ο ήρωας του έργου συναντά την όμορφη Ελληνίδα στη Σαντορίνη, αλλά την ταυτίζει με την Ιέρεια της Μαντινείας Διοτίμα η οποία αναφέρεται στο Συμπόσιο του Πλάτωνα. Η Ελληνίδα της Σαντορίνης και η Ιέρεια Διοτίμα είναι οι γυναικείες μορφές που εκφράζουν τον τέλειο και αληθινό έρωτα, όπως είναι ο δικός του μεγάλος έρωτας προς τη Σουζέττε Γκόνταρτ, η οποία χάθηκε πρόωρα χτυπημένη από τη βαριά αρρώστια της. Ένα απόσπασμα από τον «Υπερίωνα» διάβασε και ο Γκαίτε στο γερμανικό πολιτιστικό περιοδικό «Θάλεια» (το όνομα μιας από τις εννιά Μούσες της ελληνικής μυθολογίας), όταν οι τρεις μεγάλοι της γερμανικής διάνοησης συναντήθηκαν στην Ιένα, στο σπίτι του Φρίντριχ Σίλερ.

Στο ποίημά του «Πάτμος» ο Χαίλντερλιν αφήνει την ψυχή του να περιπλανηθεί σε ένα νησί που βρίσκεται αντίκρυ «από τις Πύλες της Ασίας». Όπως γράφει «Ήταν η Πάτμος, ήθελα πάρα πολύ να πάω εκεί μέσα, να μπω στη σκοτεινή θαλασσινή σπηλιά Αυτή που κάποια στιγμή φρόντισε τον προφήτη, τον αγαπημένο του Θεού.....». Έχει επίγνωση ότι απέναντι από τις ακτές της Ασίας βρίσκεται ένα ξεχωριστό χριστιανικό νησί, ο μόνος ιερός τόπος που απόμεινε (για πόσο ακόμα χρονικό διάστημα;) στη χριστιανική Ευρώπη. Σε πολλά κείμενά του ξεχωρίζει ο πόνος για τις κακουχίες και τις ταπεινώσεις των σκλαβωμένων Ελλήνων από αλλόθρησκους κατακτητές, αλλά και αποφαίνεται ερμηνεύοντας τη θέληση και τα σχέδια του Θεού πως αυτό που «πάνω από όλα πιο πολύ θέλει (ο Θεός) είναι ο καθιερωμένος ΛΟΓΟΣ να τηρείται με

προσοχή και εκείνο που αντέχει να ερμηνεύεται σωστά». Εικάζεται πως ο Μάρτιν Χάιντεγκερ είχε υπόψη του το σημείο αυτό από την «Πάτμο» του Χαίντερλιν, όταν εμπνεύστηκε τη φιλοσοφική αντίληψη για την ευρύτητα της ερμηνείας του ελληνικού «Λόγου».

Ο Χάιντεγκερ, ένας φιλόσοφος που η βαρύτητα του έργου του επηρέασε τα φιλοσοφικά ρεύματα της εποχής του, υπήρξε ένας διακεκριμένος ελληνιστής και θαυμαστής της μουσικότητας και του λεκτικού πλούτου της ελληνικής γλώσσας. Πολλές φορές είχε εκδηλώσει τη βαθιά του συγκίνηση όταν, ως επισκέπτης στην Ελλάδα, αναλογιζόταν πως πατούσε τα ίδια χώματα που κάποτε πάτησαν οι μεγάλοι Έλληνες φιλόσοφοι και οι καλλιτέχνες που δημιούργησαν τα γλυπτά και αρχιτεκτονικά αριστουργήματα. Για την ελληνική γλώσσα αποφάνθηκε ότι δεν απλό μέσον ομιλίας και συνεννόησης αλλά «ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ», μια λέξη στην ανάλυση της οποίας αφιέρωσε ένα ολοκληρωμένο φιλοσοφικό κείμενο. Από αυτή την εργασία φαίνεται πως επηρεάστηκε και ο γνωστός στον Χάιντεγκερ Έλληνας φιλόσοφος Κώστας Αξελός ο οποίος διέπρεψε στο Παρίσι και αφιέρωσε από το φιλοσοφικό έργο του «Le jeu du monde» ολόκληρο κεφάλαιο με τίτλο «LOGOS: Le langage et la pensée de l'homme et du monde».

Ο περιορισμένος χώρος ενός άρθρου δεν μας επιτρέπει να επεκταθούμε περισσότερο σε άλλες εξέχουσες μορφές των γερμανικών γραμμάτων, σαν τον Γκαίτε, τον Καντ, τον Σοπενχάουερ, τον Σίλερ κ. ά., οι οποίοι κατανοούσαν τα αρχαία ελληνικά και το έργο τους επηρεάστηκε από τις φιλοσοφικές και ανθρωπιστικές ιδέες των αρχαίων Ελλήνων. Όλοι αυτοί οι Γερμανοί γίγαντες της διανόησης βοήθησαν με τα αξιοθαύμαστα πνευματικά τους δημιουργήματα και τους Έλληνες διανοουμένους, σε μια εποχή που η Ελλάδα, μετά από μια μακρόχρονη κατοχή από κατακτητές διαφορετικής κουλτούρας, δεν είχε τη δυνατότητα να παρακολουθήσει τις μεγαλειώδεις πνευματικές δημιουργίες του διαφωτισμού και των μεταρρυθμίσεων από την αρχή της εμφάνισης των πολιτιστικών εξελίξεων στην περίοδο της Αναγέννησης.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

17-3-2017

Ο Σωκράτης Σίσκος γεννήθηκε στον Εμμανουήλ Παπά του νομού Σερρών. Περάτωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στις Σέρρες και αποφοίτησε από το Τμήμα Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών της Σχολής Νομικών και Οικονομικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Μετεκπαιδεύτηκε στο Παρίσι σε θέματα «οικονομίας των μεταφορών» και συνέγραψε πλήθος άρθρων και δυο βιβλία συγκοινωνιακού περιεχομένου.

Εργάστηκε στους Ελληνικούς Σιδηροδρόμους και διετέλεσε πριν από την παραίτησή του, το 1992, προϊστάμενος Εμπορικής Εκμεταλλεύσεως στην Περιφερειακή Δι-

εύθυνση Μακεδονίας/Θράκης. Στη συνέχεια προσλήφθηκε ως ειδικός σύμβουλος σε ιδιωτική εταιρεία.

Συμμετείχε σε μελέτες της Πολυτεχνικής Σχολής Θεσσαλονίκης και ως εισηγητής, στην έρευνα για τη διακίνηση των επικίνδυνων φορτίων, με βάση τους κανονισμούς και τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Την έρευνα πραγματοποίησε (1997-1998) το Εργαστήριο Συγκοινωνιακής Τεχνικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Διετέλεσε μέλος της πρώτης Συντακτικής Επιτροπής και επιμελητής των οικονομικών και συγκοινωνιακών θεμάτων στην εγκυκλοπαίδεια "ΠΑΙΔΕΙΑ".

Τα λογοτεχνικά του έργα είναι:

- Ηλιαχτίδα σε ξανθά μαλλιά	<i>Θεατρικό 1962</i>
- Η συμμορία	<i>Μονόπρακτο 1976</i>
- Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο	<i>Πεζογράφημα 1982</i>
- Ο τελευταίος βασιλιάς (<u>Α' βραβείο</u> "Παρνασσού" 1984)	<i>Θεατρικό 1985</i>
- Οι ευνουχισμένοι	<i>Διηγήματα 1987</i>
- Η προαγωγή	<i>Πεζογράφημα 1987</i>
- Η ματωμένη ολυμπιάδα	<i>Μυθιστόρημα 1988</i>

- Στις μέρες της Χαιρώνειας *Θεατρικό 1989*
- **ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ (ή ο άλλος Περσέας)** *Μυθιστόρημα 1991*
(Α' βραβείο «Παρνασσού» 1990-Επανεκδόθηκε με νέο τίτλο το 2013 και 2015)
- **Ο Ιταλός, ο Ολλανδός και η Μακεδονία του Κρατερού** *Πεζογράφημα 1992*
(διασκευάστηκε και σε θεατρικό)
- **Η ταβέρνα του Κρατερού** *Θεατρικό 1994*
Γ' βραβείο της Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, 1993
- **Οράματα, (Μέρος Α)** *Πεζογράφημα 1993*
- **Οι φίλοι μας απ' τη Δανία** *Μυθιστόρημα 1994*
- **Οράματα, (Μέρος Β)** *Πεζογράφημα 2006*
- **Ο γιος του ΕΜΜ. ΠΑΠΑ στο Μανιάκι** *Μυθιστόρημα 2009*
- **Οι «Άτιμοι» ηγήτορες των Λαών** *Άρθρα/Κείμενα 2011*
- **Το ρόπαλο του Κάιν** *Πεζογράφημα 2011*
- **Ευλογημένοι και Καταραμένοι** *Μυθιστόρημα*
1ος τόμος 2012
2ος τόμος 2013
3ος τόμος 2015
- **Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού** *Πραγματεία 2015*
- **Το Πελατειακό Κράτος** *Δοκίμιο 2016*
- **Ευρώπη: Οι άρπαγες και οι βιαστές των αξιών της** *Δοκίμιο 2017*
- **α) Ο Ελληνισμός και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης (1^{ος} Τόμος)** *Άρθρα 2018*
- **β) Η Ευρώπη και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης (2^{ος} Τόμος)** *Άρθρα 2018*
- **Η Προφητεία** *Πραγματεία 2019*
- **Η Δεύτερη Προφητεία** *Πραγματεία 2020*

Επανεκδόθηκαν

- **Η Ταβέρνα του Κρατερού**
(Γ' Βραβείο της Ε.Ε.Θ.Σ. 1993 – Α' Έκδοση 1994)
 - **ΠΕΡΣΕΑΣ, ο βασιλιάς των Μακεδόνων**
(Βραβείο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» 1990). Α' Έκδοση 1991 με τίτλο «το Συνέδριο», **Β' Έκδοση 2013 με τον νέο τίτλο**, Γ' Έκδοση 2015 από τον εκδοτικό οργανισμό «Μαλλιάρης - Παιδεία», με μικρή τροποποίηση του τίτλου της Β' Έκδοσης. **Έγινε επανέκδοση το 2014, σε CD, της Β' Έκδοσης του 2013.**
 - **Στις Μέρες της Χαιρώνειας**
(Α' Έκδοση 1989)
 - **Η Ματωμένη Ολυμπιάδα**
(Α' Έκδοση 1988)
 - **Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού**
(Α' Έκδοση Μάης 2015, Β' βελτιωμένη Έκδοση Ιούλιος 2015)
 - **Οράματα (Μέρος Α')**
(Β' Έκδοση σε CD - Α' Έκδοση 1993)
 - **Ευλογημένοι & Καταραμένοι**
(3 τόμοι - Γ' Έκδοση σε CD)
 - **Ο γιος του Εμμανουήλ Παπά στο Μανιάκι**
(Γ' Έκδοση σε CD)
 - **Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο**
(Β' Έκδοση σε CD)
 - **Άγης Δ', ο βασιλιάς της Σπάρτης**
(Βραβείο «Παρνασσού» 1984). Α' Έκδοση 1985 με τίτλο «Ο Τελευταίος Βασιλιάς».
- Θεατρικό 2013
- Μυθιστόρημα 2014
- Θεατρικό 2014
- Μυθιστόρημα 2014
- Πραγματεία 2015
- Πεζογράφημα 2016
- Μυθιστόρημα 2016
- Μυθιστόρημα 2016
- Διήγημα 2016
- Θεατρικό 2016

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- Τα τυπωμένα βιβλία του συγγραφέα δεν κυκλοφορούν στην αγορά βιβλίου και γι' αυτό δεν υπάρχουν στα βιβλιοπωλεία. Οι αναγνώστες μπορούν να τα βρουν στις κεντρικές δημοτικές βιβλιοθήκες πολλών πόλεων και κάποια, σε ψηφιακή μορφή, σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Προσωρινά οι αναγνώστες έχουν τη δυνατότητα να τα διαβάσουν και να τα εκτυπώσουν **ΔΩΡΕΑΝ** από την ιστοσελίδα: siskos-logotexnia.gr

- Ο έλεγχος και η μορφοποίηση των κειμένων δεν έγιναν από ειδικευμένο επιμελητή εκδόσεων, αλλά για τεχνικούς και οικονομικούς λόγους από τον ίδιο το συγγραφέα. Όσοι ασχολούνται με συγγραφή βιβλίων ή άρθρων γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο συντάκτης τους είναι ο χειρότερος επιμελητής. Κάποιες φορές, επικεντρωμένος στο βαθύτερο εννοιολογικό περιεχόμενο των κειμένων, του διαφεύγουν μικρά ορθογραφικά ή συντακτικά λάθη παρά τους επανειλημμένους ελέγχους. Για το λόγο αυτό οι αναγνώστες παρακαλούνται να κρίνουν με επιείκεια κάποιες μικρές αβλεψίες που, ενδεχομένως, θα διαπιστώσουν όχι μόνο στο παρόν αλλά και σε άλλα κείμενά μου.

